

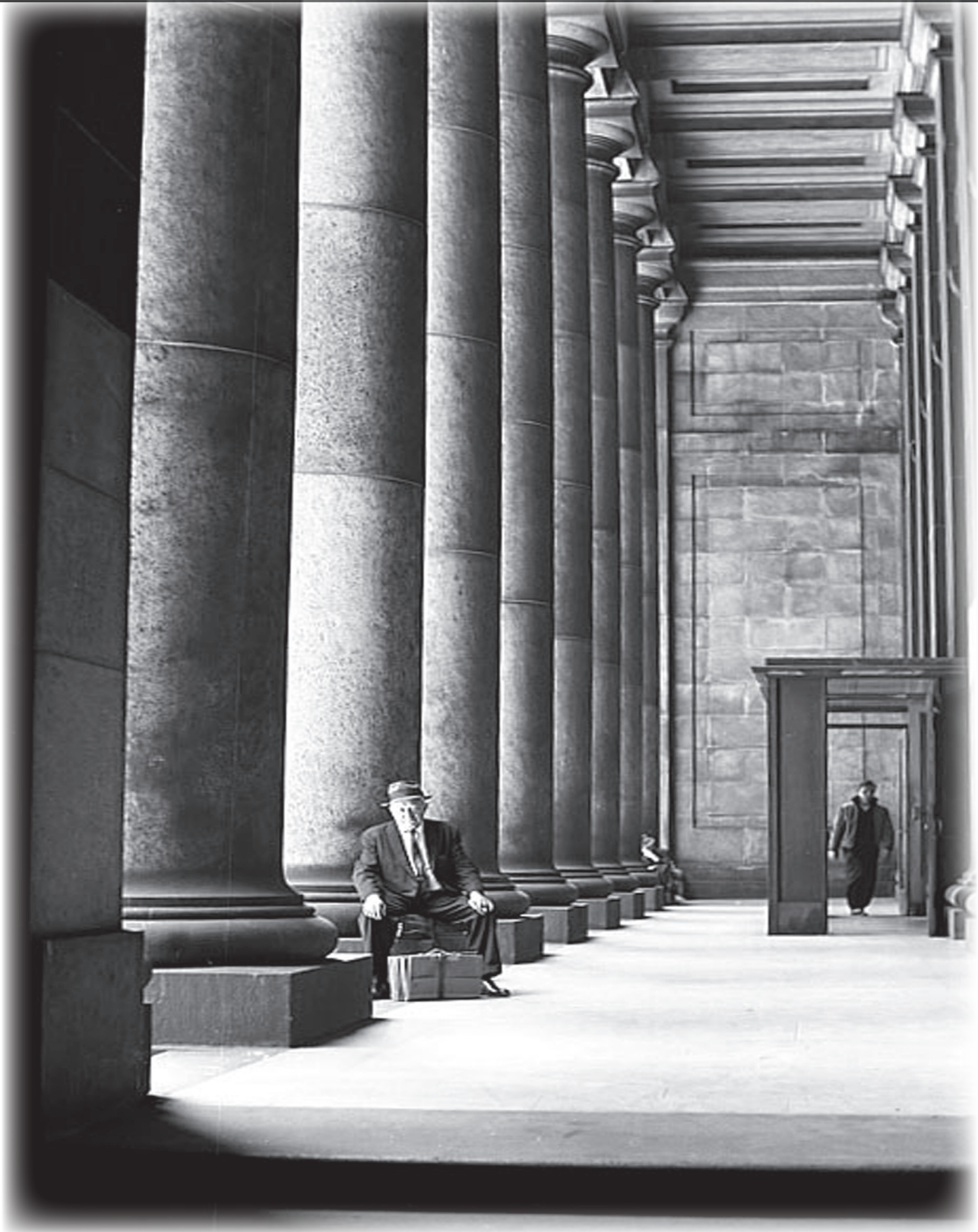
Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

Juni 2007

Nummer 8

ANARCHIST BLACK CROSS

UITBRAAK

Uitbraak is een tweemaandelijke gezamenlijke uitgave van het Anarchist Black Cross Antwerpen en Anarchist Black Cross Gent. Wij zien Uitbraak als een instrument om informatie te verspreiden, gevangenen te ondersteunen door hen publicatieruimte aan te bieden en de strijd tegen de repressie en de gevangenis aan te scherpen. Uitbraak focust in het bijzonder op anarchistische gevangenen, die omwille van hun strijd gevangen werden gezet, en helpt om de solidariteit, in al haar vormen, met hen op te bouwen.

Uitbraak/La Cavale verschijnt tweemaandelijks in twee talen. We doen ons best om alle artikels naar het Frans te vertalen of uit het Frans over te nemen. Normaal gezien zijn alle artikels in beide talen beschikbaar.

HET ANARCHIST BLACK CROSS is een netwerk, over de landsgrenzen heen, van anarchistische groepen die gevangenen die zich verzetten tegen het onmenselijke gevangenisstelsel ondersteunen. Wij ondersteunen in het bijzonder anarchistische gevangenen die omwille van hun strijd voor een betere wereld worden vervolgd en opgesloten. Door publicaties, steunfondsen en solidariteitscampagnes proberen wij het masker van het gevangenisstelsel dat zoveel ellende veroorzaakt af te rukken. Wij engageren ons eveneens om mee te bouwen aan de verdediging van de revolutionaire anarchistische beweging tegen de aanvallen van de repressie, opdat de strijd nooit zal gesmoord worden.

Wij vechten voor een samenleving waar geen gevangenis meer zijn, en waar elk individu samen met anderen in vrijheid kan leven. Want het is geen toeval dat de gevangenis lijkt op de fabriek, op de school, op de psychiatrische instelling,... Het zijn allemaal instellingen die ons onze vrijheid ontnemen en ons dwingen te gehoorzamen aan bazen en wetten die we nooit zelf gekozen hebben, en nooit zelf zullen kunnen kiezen. Daarom is ons uiteindelijke doel om doorheen revolutionaire strijd te komen tot een samenleving van gelijkheid en vrijheid - waar niemand wordt onderdrukt, uitgesloten, uitgebuit of opgesloten.

Uitbraak is gratis dankzij vrije bijdragen en donaties. Financiële ondersteuning van dit initiatief is dus noodzakelijk! Uitbraak is sowieso gratis voor gevangenen.

Als je een abonnement wil en Uitbraak elke twee maanden thuis wil ontvangen of helpen verdelen, stuur dan een briefje / mail naar ABC Antwerpen of ABC Gent.

Voor verzending naar niet-gevangenen rekenen we 2 euro verzendingskosten per exemplaar aan (en een donatie wordt geapprecieerd), dus 12 euro per jaar. Bezorg ons dat bedrag via een storting op één van beide ABC-rekeningen met vermelding 'abonnement Uitbraak'.

Anarchist Black Cross Antwerpen

(zonder naamsvermelding)

Postbus 67

2018 Antwerpen 14

België

abc.antwerpen@gmail.com

reknr 000 - 3244460 -04

Anarchist Black Cross Gent

(zonder naamsvermelding)

Postbus 40

9000 Gent 2

België

abc_gent@yahoo.com

reknr 001 - 3364945 - 91

Passe-Muraille: émission radio contre la prison

Elke dinsdag om 18u op 87.7 FM
(Prison de Forest, Saint-Gilles et Berkendael)

www.anarchistblackcross.be

Juni 2007 Nummer 8

Inhoud **UITBRAAK**

Belgie

- p 4 Opstand in Turnhout
Berichten uit de Belgische
gevangenis
- p 5 Nordin Benallal in hongerstaking in
de gevangenis van Ittre
- p 6 Een jeugd in instellingen
*Uittreksel uit manuscript van Farid
Bamouhammad*
- p 8 Geen overgave, geen verlamming
*Veroordeling van drie kameraden
door rechtbank van Dendermonde*
- p 10 Blokkades in Gent en Brussel
Solidariteitsacties
- p 12 Kroniek van een onrustige week in Leuven
Van ontruiming tot betoging
- p 14 "Nationaliteit!"
*Over de arrestatie van een kameraad
zonder papieren*
- p 15 Politie valt binnen in gekraakt klooster
- p 16 De beulen van Lantin staken
opnieuw...
Over de moord op een gevangene
- p 18 Nog een keer over de
strafuitvoeringsrechtbanken

Schotland

- p 19 Handen af van John Bowden !
Oproep tot solidariteit

Duitsland

- p 20 Beeld je in
Brief van Gabriel Pombo da Silva
- p 22 Brief van Dennis Teeken
Vanuit de gevangenis van Aken

Griekenland

- p 23 Golf van opstanden in gevangenis
- p 24 Telefonisch gesprek met Iannis
Dimitrakis tijdens de opstand
- p 25 Arrestaties in Athene

Frankrijk

- p 26 Het onderste uit de kan
Arrestaties in Frankrijk
- p 27 Permanentie van de revolte
Chronologie
- p 28 Vuren van woede

Italie

- p 29 Gerechtigheid is niet geschied
*Uitspraak in beroep tegen de COR
Twee kameraden gearresteerd in Pisa*
- p 30 Dubbelspel
Proces tegen anarchist van Lecce
- p 32 Arrestatie, opsluiting en uitlevering
van Juan aan Italië
Brief van Juan
- p 33 Dromen die je niet kan opsluiten

Spanje

- p 34 Vervolgd omwille van solidariteit
Brief van Núria vanuit de gevangenis
- p 36 Voorstel tot campagne tegen lange straffen
Antwoord van Claudio Lavazza
- p 39 Verstoring van Centrum voor
Italiaanse Cultuur in Madrid
- p 40 In open lucht
*Bedenkingen over de repressie
en haar vormen*
- p 44 Adressen van gevangenen

NORDIN BENALLAL IN HONGERSTAKING IN DE GEVANGENIS VAN ITTRE

GEVANGENIS VAN ANDENNE. Op maandag 11 juni wordt Nordin Benallal's moegemoet uit zijn bed glicht. Hij mag niets meenemen en wordt overgeplaat naar de gevangenis van Ittre.

GEVANGENIS VAN ITTRE. Donderdag 14 juni. Nordin wordt naar in elkaar geslagen na een ruzie met enkele cipiers. Hij wordt in het cachot gestoken. Onmiddellijk begint hij een hongerstaking om te protesteren tegen het geweld van de gevangenis.

DEZE REALITEIT is noch een uitputting, noch een ontkenning in de Belgische gevangenis. Zoals in Ittre, waar de directeur Fonck en zijn cipiers berucht zijn omwille van hun geweld en hun racisme. In oktober vorig jaar nog brak er een opstand uit. De gevangenen sinteren hun woede door een deel van de gevangenis te vernietigen.

WAAR HET HAART VAN WALGT. dat de visiten spreken. Wij staan aan de zijde van Nordin en van alle andere gevangenen die vechten.

ALTIJD AAN DE ZIJDE VAN DE GEVANGENEN DIE VECHTEN

NORDIN BENALLAL IN HONGERSTAKING p 5

ARRESTATIES IN FRANKRIJK

p 26

IN OPEN LUCHT p 40

Berichten uit de gevangenis

18/06 Gent – 160 politiemannen doen een massale zoekactie (« sweeping ») in de gevangenis van Gent. De actie maakt deel uit van een onderzoek van een verijdelde ontsnappingspoging van 2 gevangenen. Een cipier en twee vrouwen (van buiten) zijn aangehouden.

14/06 – De krant meldt dat 1 op 20 mensen die in voorlopige hechtenis zitten, vrijkomen tijdens hun proces. In de Belgische gevangenissen zit een aanzienlijk deel van de gevangenen in voorlopige hechtenis.

12/06 Brugge – Een gevangene verschanst zich in de vijf meter hoge bewakingstoren van de Brugse gevangenis om te protesteren tegen zijn strenge gevangenisomstandigheden. Voordien zat hij vast in de gevangenis van Dendermonde. Toen hij tevergeefs probeerde te ontsnappen tijdens een rechtszitting (met een handgranaat), werd hij overgeplaatst naar de streng beveiligde gevangenis van Brugge, waar hij sindsdien onder een streng veiligheidsregime zit en in isolatie wordt gehouden. De politie omcirkelde in grote getalen de gevangenis, elk bezoek werd afgeschaft en na anderhalf uur rekende de politie hem opnieuw in.

11/06 Brussel – Het is nu bijna een jaar geleden dat Fayçal Chabaan vermoord werd in de gevangenis van Vorst. Hij werd opgepakt eind september 2006 en na enkele dagen werd hij opgesloten in een isoleercel en met handen en voeten vastgebonden. «Om hem te kalmeren» kreeg hij drie spuiten Haldol toegediend. Het gerecht weigert antwoorden te geven en laat de familie in het ongewisse over wat er juist gebeurd is. De familie eist antwoorden.

9/06 Brugge – De cipiers eisen meer personeel en dreigen met een staking. Na onderhandelingen worden toegevingen gedaan en komen er minstens 17 extra cipiers bij.

5/06 Tournai – Een jongere van 21 jaar wordt veroordeeld tot 300 uren werkstraf. In november 2005 stak hij de auto van een Vlaams Belanger in de fik. Als hij deze straf niet uitvoert, moet hij drie jaar naar de gevangenis.

Begin juni Dendermonde – Het buurtcomité Oud Klooster protesteert al jaren tegen de bouw van de nieuwe gevangenis op de site van het Oud Klooster (een groen gebied) in de Boonwijk in Sint

Opstand in de gevangenis van Turnhout

Op 8 april breekt een opstand uit in de gevangenis van Turnhout. Een tachtigtal gevangenen bezetten de binnenplaats. Ze richten vernielingen aan (elektriciteitskabels, camera's, cipierskantoor). Wanneer de politie binnenvalt, verdedigen de gevangenen zich met ijzeren staven en stenen. Uiteindelijk keert het merendeel terug naar de cellen, terwijl een handvol op het dak kruipt. De brandweer wordt erbij gehaald en bespuit de opstandigen urenlang met water. Rond 23u komen de gevangenen van het dak af. Een tiental gevangenen werd in de dagen daarna overgeplaatst. De cipiers zelf begonnen stiptheidsacties. Eén flik en één cipier raakte gewond tijdens de opstand.

Enkele dagen later wordt een molotovcocktail gesmeten naar de jeugdrechtbank in Turnhout. Het gebouw lijdt schade, de computers zijn twee weken buiten werking. Ook in Brugge krijgt het rechtsapparaat een molotovcocktail te slikken. Daar raakt de toegangspoort van het vredegerecht licht beschadigd.

Turnhoutse jeugdrechter kuist haar kantoor. De molotovcocktail in de rechtbank veroorzaakte in de meeste kantoren veel rook- en roetschade.

Razzia in de gevangenis van Antwerpen

Op 22 mei vallen 120 flikken binnen in de gevangenis van Antwerpen. Ze kammen elke cel uit en fouilleren elke gevangene. Het ministerie van Justitie liet deze razzia uitvoeren omwille van de klachten van cipiers en directie over de regelmatige vechtpartijen op de binnenplaats. Dat er veel vechtpartijen zijn, lijdt geen twijfel. Wat echter nog minder twijfel lijdt, is dat de gevangenisadministratie met deze razzia haar spierballen preventief liet rollen. De flikken marcheerden in reluniform door de Antwerpse straten, de pers was op voorhand ingelicht, het gebivakkeerde Speciale Interventieteam haalde de zware middelen boven.

De gevangenisadministratie moet de gevangenen wel afdreigen. De gevangenis van Antwerpen: dat zijn 700 gevangenen waar eigenlijk 'maar' plaats is voor 300, dat zijn amper bezoekersfaciliteiten, dat zijn géén activiteiten,... Verschillende gevangenen hebben zich verzet tegen de razzia. Er werden raampjes ingeslagen (waardoor veel spullen naar buiten konden geworpen worden), er werden brandende lakens en papier naar buiten gesmeten en één cel werd in brand gestoken.

Resultaat van de razzia was dat er enorm veel spullen van gevangenen in beslag werden genomen, waaronder etenswaren, blikjes, schrijfgierief, wasgierief,... En dat tot nader order bezoeken ingeperkt worden, douches beperkt worden, wandelingen voor vele gevangenen terugged Schroefd werden tot één uur per dag.

NORDIN Benallal ging op 14 juni in hongerstaking nadat hij een aanvaring had gehad met enkele cipiers in de gevangenis van Ittre.

Nordin werd voor een reeks overvallen en diefstallen veroordeeld tot 27 jaar gevangenis, en kreeg daar enkele maanden geleden nog 12 jaar bij op beschuldiging van op een flik geschoten te hebben tijdens een vlucht poging.

De zus van Nordin, Samira Benallal, blijft via de vzw Déclick haar broer ondersteunen en roept op tot solidariteit.

De poster hiernaast werd in verschillende steden geplakt toen bekend raakte dat Nordin in hongerstaking was.

Rond 25 juni beëindigde Nordin zijn hongerstaking. Hij zit nog steeds in het cachot.

NORDIN BENALLAL IN HONGERSTAKING IN DE GEVANGENIS VAN ITTRE

GEVANGENIS VAN ANDENNE. Op maandag 11 juni wordt Nordin Benallal 's morgensvroeg uit zijn bed gelicht. Hij mag niets meenemen en wordt overgeplaatst naar de gevangenis van Ittre.

GEVANGENIS VAN ITTRE. Donderdag 14 juni. Nordin wordt zwaar in elkaar geslagen na een ruzie met enkele cipiers. Hij wordt in het cachot gestoken. Onmiddellijk begint hij een hongerstaking om te protesteren tegen het geweld van de gevangenis.

DEZE REALITEIT is noch een uitspatting, noch een uitzondering in de Belgische gevangenissen. Zoals in Ittre, waar de directeur Fonck en zijn cipiers berucht zijn omwille van hun geweld en hun racisme. In oktober vorig jaar nog brak er een opstand uit. De gevangenen uitten hun woede door een deel van de gevangenis te verwoesten.

WAAR HET HART VAN WALGT, dat de vuisten spreken. Wij staan aan de zijde van Nordin en van alle andere gevangenen die vechten.

ALTIJD AAN DE ZIJDE VAN DE GEVANGENEN DIE VECHTEN

Gillis Dendermonde. Het comité verzamelde 1138 handtekeningen en plaatsten zo het punt op de agenda van de gemeenteraad. Die belooft een mobiliteitsstudie te vragen. Die komt er niet. Overal in Dendermonde verschijnen affiches met "Boonwijk Leefwijk Geen prison in onze groene long" en "Geen woordbreuk!". Zwarte rouwvlaggen verschenen op de groene site. Op 23 juni plannen ze een grote fietsmanifestatie. Spijtig genoeg komt hun protest klaarblijkelijk enkel voort uit onvrede met het toenemende verkeer dat de nieuwe gevangenis met zich zal meebrengen.

8/06 – Patrick Dewael stelt voor om de strafrechtelijke leeftijd van jongeren van 18 naar 16 jaar te herleiden. Zo worden 16 jarigen automatisch naar de gevangenis of jeugdgevangenis gebracht. De 'uit-handengeving' die nu soms wordt toegepast, wordt dan een automatisme. Het voorstel druist in tegen het Kinderrechtenverdrag dat een aparte behandeling voor minderjarigeen voorschrijft.

31/05 Antwerpen – Het Vlaams Belang vraagt om een tweede gevangenis in Antwerpen. In 2004 werd er reeds een haalbaarheidsstudie uitgevoerd.

30/05 Merksplas – Het kabinet van de minister van Justitie laat weten dat de regering een uitbreiding plant van de gevangenis van Merksplas. Daar zitten geïnterneerden nu opgesloten in celcontainers op de binnenplaats.

28/05 Hasselt – Een 100-tal gevangenen blokkeert de hele avond de binnenplaats uit protest tegen de overbevolking, de hoge kantineprijzen, het slechte eten en de slechte werking van de sociale dienst die verantwoordelijk is voor het opvolgen van hun dossiers.

24/05 Leuven – 57 gevangenen dienden collectief een klacht in tegen minister van Justitie Onkelinx en de gevangenisdirecteur. Ze verzetten zich tegen de vernederende naaktfouilles die ze geregeld moeten ondergaan. Dat is in strijd met de basiswet van het gevangeniswezen. Op 28 juni valt de uitspraak.

24/05 Hasselt/Tongeren – In de oude gevangenis van Hasselt komt een campus van de Universiteit van Hasselt, met onder meer de afdeling Rechten. De oude gevangenis van Tongeren wordt een bioscoop. Er zullen films worden gedraaid met als thema Vrijheid.

JONGERE VEROORDEELD VOOR BRANDSTICHTING TEGEN FASCIST IN TOURNAI

Een jongere van 21 jaar uit Tournai werd veroordeeld tot 300 uren werkstraf. In november 2005 stak hij de auto van een Vlaams Belanger in de fik. Als hij deze straf niet uitvoert, moet hij drie jaar naar de gevangenis.

De fikkende auto van de fascist

[Vervolg op p. 12]

De laatste maanden werd hij wel vaker door het slijk gehaald in de media. Telkens wanneer Farid Bamouhammad overgeplaatst werd naar een nieuwe gevangenis, gingen de cipiers in staking om hem weg te krijgen. De behandelingen die hij krijgt in de verschillende gevangenissen zijn weerzinwekkend. In de gevangenis van Gent bijvoorbeeld, waar hij enkele weken opgesloten zat, was hij voortdurend geboeid en zat hij in volstrekte isolatie.

Momenteel zit Farid in de gevangenis van Lantin, waar hij opgesloten zit in de beruchte U-blok. In deze afdeling van maximale veiligheid zit momenteel maar één gevangene: Farid. Andere gevangenen ziet hij niet, zijn wandeling gebeurt in een kooi, cipiers bedreigen hem constant met injecties.

Farid heeft zijn leven neergeschreven in een manuscript dat spoedig als boek zal uitgebracht worden. Het verhaal van een individu die van jongsaf aan in een vicieuze cirkel werd gedwongen. Het verhaal van een individu die ondanks alles zijn ethiek en waardigheid weet te bewaren. Het verhaal van een individu die op het geweld van de gevangenis en Justitie antwoordt met moed en revolte.

Aan ons om vanuit de straat het gevecht van Farid te vervoegen.

In elke Uitbraak zullen we vanaf nu een uittreksel uit het manuscript publiceren. De selecties werden gemaakt omwille van kwesties van plaats en ruimte.

INLEIDING TOT HET MANUSCRIPT

IK HEB DIT neergeschreven in de hoop dat Niemand ooit nog zal moeten beleven wat ik tijdens al die lange jaren in de gevangenis heb meegemaakt.

Meer dan zeventien jaar van mijn leven waar ik alle haat van het gevangenispersoneel heb gezien, gevoeld en ondergaan. Barbarij en leed. Intolerantie onder het mom van tolerantie. Onrecht onder het mom van het gerecht en in de Belgische gevangenissen.

Ik schreef dit boek in de gevangenis. Dat ging niet elke dag even gemakkelijk. De gevangenis is een gewelddadig universum. Naast mijn blad papier en mijn stylo heb ik 'Quies'-pillen nodig gehad om me af te sluiten van de gevangenisgeluiden, de schreeuwen, het gluisperige hoongelach, het gewezen ook...

Hoe kan je praten over gevoelens en emoties anders dan woede en geweld in zo'n omgeving?

Het leven in de gevangenis is: totale hartbepklemming, jaloezie, slagen, terreur, verwaarlozing en onrecht.

Ik hoop met heel mijn hart dat ik slaag in mijn opzet of dat dit boek op z'n minst de ogen kan openen van enkele mensen die niet weten wat het leven in de gevangenis betekent; of die het parcours van sommige levens niet begrijpen. Mijn parcours had ook het hunne kunnen zijn. En daarbij, niemand is gevrijwaard van d'un incident de parcours.

Farid

EEN JEUGD VAN INSTELLINGEN

Farid Bamouhammad

IK BEN GEBOREN op 9 december 1967 in Saint-Dizier in Frankrijk. Ik ben de jongste in een gezin van zeven kinderen.

Mijn mama heeft de Franse nationaliteit en mijn vader is Marrokaan. Hij kwam in 1955 naar Frankrijk.

Ik was 6 maanden oud toen we naar België verhuisden. Mijn vader hoopte hier werk te vinden. Eerst woonden we in de regio rond Charleroi. Ik was ongeveer 5 jaar wanneer we naar Brussel verhuisden.

Mijn vader was alcoholieker en gewelddadig. Hij sloeg mijn arme mama. Ze had niets te zeggen. De slagen bleven mij niet gespaard, noch aan mijn broers en zussen. De politie had al verschillende keren moeten tussenkomen door het zeer brutale gedrag van mijn vader. Het gebeurde vaak dat de andere huurders van het gebouw naar de politie belden wanneer ze onze schreeuwen hoorden. Bovendien moesten mijn oudste broers voor mijn vader stelen.

Ik heb erg weinig herinneringen van mijn kindertijd, voor mijn zeven jaar, alleen enkele beelden, flashes. Ik herinner me een gebeurtenis die mij erg getekend heeft.

Op een dag, toen ik thuis kwam, vond ik mijn moeder in vreselijke staat. Ze lag op de grond, met haar gezicht vol bloed. Mijn vader had haar geslagen. Dat heeft me door elkaar geschud. Ik heb toen een keukenmes genomen en ben naar het salon gegaan waar mijn vader zijn roes uitsliep. Hij sliep maar half. Toen ik hem wou slaan met het mes en voor ik hem kon raken, nam hij me bij mijn polsen. Hij stond op en sloeg

me mijn zijn riem.

Ondertussen was mijn moeder bijgekomen en had ze zich tussen mijn vader en mij geplaatst om me te beschermen. Zo kon ik vluchten en me schuilhouden onder een bed. Ik bewonder mijn mama. Ze heeft altijd geprobeerd om ons te beschermen van het geweld van mijn mama die toen vaak zat was. Dat is bijna de enige herinnering dat ik van die periode heb.

[...]

Vanaf mijn zeven jaar plaatste een Jeugdrechter mij door het geweld en het alcoholisme van mijn vader. De Jeugdrechter wist dat mijn vader al verschillende keren was aangehouden voor gevechten. De politie had al verschillende keren thuis moeten tussenkomen.

[...]

Ik begreep de beslissing van de Jeugdrechter niet. Ik beleefde dat als een straf die me afzonderde van mijn mama en me de liefde van mijn mama ontzegde. Het was mijn vader die gewelddadig was, maar ik werd gestraft.

[...]

Rond mijn 11 jaar vluchtte ik weg om mijn mama terug te vinden. Ik herinner mij die fugues, het was een pervers en pijnlijk spel. Ik moest onophoudelijk uitkijken voor ordetroepen. Wanneer ik de politie zag, moest ik me verbergen en vervolgens de benen nemen om te vluchten. Soms kregen ze me te pakken en leidden ze me voor de Jeugdrechter.

Tijdens mijn vluchten of wanneer de rechter af en toe besloot om me aan mijn moeder te geven, vervoegde ik mijn vrienden in de wijk van mijn jeugdijaren. We kwamen samen in een parkje waar we babbelden en voetbal speelden. Het geluid van onze spelen ergerden de omwonenden die geregeld naar de politie belden. De politie kwam dan en kreeg de gewoonte om zich met ons te amuseren door ons te omcirkelen. Vervolgens probeerden ze ons op te pakken. Het ging erom wie het snelste liep! Af en toe werd ik gepakt met enkele kameraden. Dan bracht de politie ons naar het commissariaat. Daar begon een ander soort spelletje...

We hadden recht op een lichaamsfouille en we moesten vervolgens naakt blijven staan voor hen, in een hoekje. De flikken lieten niet na om te lachen met onze schaamte. Soms kwam een iets menselijkere agent binnen en mochten we ons terug aankleden.

Vervolgens werden we geplaatst in een soort kooi, een wachtcel. Dat duurde uren. Uiteindelijk scholden mijn vrienden en ik de agenten uit. Hun antwoord op onze scheldwoorden was altijd hetzelfde: ze gooiden emmers water door de tralies om ons te doen zwijgen. Dat vonden ze enorm grappig. Ik was woedend. Ik begreep niet waarom ze ons opsloten. Onze enige misdaad was kinderen was magrebijnse afkomst te zijn en voetbal te spelen...

[...]

Na mijn verschillende vluchten plaatste de Jeugdrechter mij in Brasschaat. Ik was nauwelijks 12 jaar. Het was een nederlandstalig soort heropvoedingshuis waarvan de reputatie niet meer gemaakt moest worden. De Jeugdrechters plaatsten er jonge delinquenten, weglopers en zogenaamde 'moeilijk te kraken', de meest weerspannigen.

[...]

Om deze onrechtvaardigheid te ontvluchten, vluchtte ik ook verschillende keren uit Brasschaat weg. Tijdens zo'n vlucht profiteerde ik van de onoplettendheid van een opvoeder en kneep ik er zo snel mogelijk tussenuit. Vervolgens wandelde ik kilometers, uren lang, in de warmte of de koude om de weg terug te vinden die naar huis leidde. Ik ging door bossen, prikkeldraad en omheiningen om niet gevonden te worden. Ik moest stelen om een trein te kunnen nemen.

Soms sliep ik onder de blote hemel, op straat of bij een vriend als ik geluk had. Op vlucht zijn is zoals ontsnappen uit de gevangenis; je wordt gezocht door de politie en dus verplicht om altijd op je hoede te zijn.

In plaats van te profiteren van de tederheid van mijn moeder, heb ik moeten vechten om te overleven.

Ik begon sigaretten te stelen in supermarkten. Toen vond ik mezelf een harde. Dan volgden de inbraken in huizen. Daardoor kon ik mijn terugweg naar huis betalen. Vervolgens was er geen ontsnappen meer aan: inbraken, diefstallen in auto's, diefstal van de kassa's van winkels, etc. Zo gaat het altijd, een kettingreactie zonder einde. Je probeert alsmeer meer en meer.

Ik heb oprecht spijt van de delicten die ik begaan heb tussen mijn twaalf en zestien jaar. Op die leeftijd denk je niet na. Ik zat vast in een soort spiraal en was gedwongen daar naar te reageren.

Het leven heeft me geen keuze gelaten. Zonder het te weten heeft de rechter die me bij de jonge delinquenten geplaatst heeft ervoor gezorgd dat ik hetzelfde werd als mijn ongelukskameraden.

[...]

Tijdens één van die vluchten werd ik beschuldigd van een moord die ik niet had gepleegd. Een oude vrouw was in haar appartement vermoord met steken van een breekmes. Ik was 14 jaar en werd beschuldigd van een crapuleuze misdaad.

Kort voor deze beschuldiging heeft men mij de bijnaam 'Farid de Gek' gegeven. Ik weet niet meer juist waarom. Tijdens mijn vluchten aarzde ik niet om stoutmoedige diefstallen te begaan. Ik was erg onbewust. Ik dacht dat dit de enige manier was om gewaardeerd en gerespecteerd te worden door mijn vrienden. Ik wilde tonen dat ik een man was terwijl ik nog maar een jongetje was die zijn angsten, zijn eenzaamheid, zijn lijden en zijn angsten verdoezelde. Tijdens een vechtpartij was ik er altijd bij. Ik heb vaak gebruik gemaakt van geweld, om me te verdedigen maar ook door te provoceren.

Vandaag heb ik spijt van deze tumultueuze jeugd. Ik heb bepaalde mensen kwaad gedaan. Ik was jong, onbewust en naïef. Vanuit nergens was ik terechtgekomen in een vicieuze cirkel, een kettingreactie zonder einde. Dat was het leven dat men mij gegeven had.

Misschien heb ik deze bijnaam ook geërfd omwille van bepaalde principes van mij. Het is waar, in die tijd was ik bereid om eender wat te doen om een vriend te helpen of te verdedigen. Dat was mijn manier om mijn verbintenissen na te komen. Nooit heb ik een vriend in moeilijkheden laten vallen. Het respect voor een gegeven woord heeft me misschien deze domme bijnaam opgeleverd. Veel mensen hebben ervan geprofiteerd. Velen hebben van mij gebruikt gemaakt, van mijn loyaliteit, van mijn oprechtheid en van mijn moed. Maar op die leeftijd dacht ik dat dat vriendschap was.

Deze bijnaam heeft me achtervolgd en heeft nog meer bijklank gekregen na de beschuldiging van moord.

[...]

In 1982, na de beschuldiging van moord, werd ik opnieuw aangehouden. De Jeugdrechter heeft me toen in de gevangenis van Sint-Gillis geplaatst.

[...]

Tijdens deze gevangenzetting werd ik dagelijks ondervraagd over deze moord door de politie. Van 's morgens tot 's avonds wisselden de onderzoekers elkaar af en kwelden me met vragen. Ze probeerden bekentenissen te bekomen door vermoeidheid. Nu en dan kreeg ik een kaakslag of een telefoonhoorn tegen m'n gezicht. Ik moest dus zonder onderbreking waakzaam zijn om de slagen die me gegeven werden beter op te vangen. Ik heb niet bekend wat ik niet had gedaan maar ik heb wel recht gehad op al het gratis geweld van de gerechtelijke politie.

Zeven jaar lang bleef ik mijn onschuld staande houden, maar niemand geloofde me. Na zeven lange jaren werd de moord eindelijk uitgeklaard. De echte schuldige was een zigeuner die in hetzelfde gebouw woonde als het slachtoffer. Na zeven jaar beschuldiging en onrechtvaardigheid, hebben ze gewoon opgetekend dat ik onschuldig was, alsof er niets was gebeurd, zonder het minste excuus. Toch is deze vreselijke beschuldiging me blijven achtervolgen tijdens mijn hele adolescentie.

Na een vijftiental dagen in de gevangenis van Sint-Gillis, besliste de Rechter me te plaatsen in de gesloten afdeling van Braine le Château, het is te zeggen, een gevangenis voor jongeren.

[...]

Ik werd vrijgelaten uit Braine le Château in 1984. Enkele maanden later werd ik beschuldigd van een diefstal. Weerom was ik niet de schuldige maar mijn Jeugdrechter besliste mijn dossier uit handen te geven. Dit uit handen geven had als gevolg dat ik door een volwassenrechtbank zou berecht en veroordeeld worden.

[...]

Het overlijden van Nadia [de zus van Farid die zelfmoord heeft gedaan tijdens zijn opsluiting in Braine le Château, nvdr], het geweld van de kant van mijn vader waar mijn mama al zo veel jaren onder leed, mijn plaatsingen, al dat machtsmisbruik, al dat geweld dat ik geleefd en ondergaan heb, het gebrek aan moederlijke en vaderlijke liefde, mijn zwerven door de straten tijdens mijn vluchten, mijn lijden en mijn eenzaamheid als kind, dat heeft me voor altijd vermoord.

[Uittreksel uit het manuscript van Farid Bamouhammad, eerste hoofdstuk, 1967-1984]

In juni 2005 werden drie kameraden gearresteerd in Dendermonde tijdens een samenkomen in solidariteit met twee gevangen kameraden. Na bijna twee jaar juridisch circus werden eind april 2007 Joppe en O. veroordeeld tot 6 maanden effectief. Geert Waegemans kreeg 1 jaar effectief. De advocaten van de drie dienden onmiddellijk beroep in.

De rechter in Dendermonde vaardigde echter een onmiddellijk aanhoudingsmandaat uit tegen Geert. Eind mei werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Een week later werd hij overgeplaatst naar Gent, waar hij na enkele dagen voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling verscheen die hem terug in vrijheid stelde.

Geert riskeert naast een mogelijke veroordeling in beroep voor de solidariteitsbijeenkomst in Dendermonde nog 2 jaar en 6 maanden, aangezien hij voorwaardelijk vrij is. Hij werd reeds veroordeeld voor een reeks brandaanvallen tot 5 jaar en kwam in april 2003 voorwaardelijk vrij.

De datum van het voorkomen van het beroep is nog niet gekend.

GEEN OVERGAVE... GEEN VERLAMMING...

OP 24 APRIL 2007 *veroordeelde de rechtbank van Dendermonde onze kameraad Geert Waegemans tot 1 jaar effectieve celstraf op beschuldiging van slagen en verwondingen aan politieagenten en van weerspanningheid. Geert was niet aanwezig tijdens het vonnis, de rechter beval zijn onmiddellijke aanhouding.*

In de schaduw van de democratische rechtsstaat en haar media valt niet te discussiëren over feiten. Hun realiteit is de onze niet, en dat bleek weer tijdens dit proces. Op 28 juni 2005 vond in de straten van Dendermonde een betoging plaats in solidariteit met twee kameraden die terecht stonden op beschuldiging van vernieling van ramen van een fastfoodrestaurant en een bontwinkel. Op duidelijke instigatie van de staatsveiligheid (zoals bleek uit de processtukken), werd Geert tijdens deze betoging gevisieerd. De politie rook haar kans, was massaal aanwezig (met een speciaal interventieteam, helikopter, etc.), en na enkele schermutselingen werden 17 betogers gearresteerd. De meesten werden na 12 uur vrijgelaten, maar niet zonder hen eerst in het duister van de cellen bedreigd en mishandeld te hebben. Drie kameraden – Geert, Joppe en Olivier – werden aangeklaagd en na 16 dagen voorlopig vrijgelaten.

Na bijna twee jaar juridisch circus viel dan vorige week het vonnis: Geert werd veroordeeld tot 1 jaar effectieve celstraf en Joppe en Olivier tot 1 jaar celstraf waarvan 6 maanden effectief. Ondertussen werd tegen dit vonnis beroep aangetekend. Geen van de drie kameraden bevindt zich momenteel in de cel.

Dit proces bewijst opnieuw hoe de rechtsstaat de feiten creëert en selecteert zoals het haar goed uitkomt. Geert werd gepakt omdat hij anarchist is en ook na zijn vorige veroordeling als anarchist actief is gebleven. De Staat kan

van de veroordeling in Dendermonde gebruik maken om Geert ook nog de resterende 2,5 jaar te doen uitzitten. Geert kwam in april 2003 voorwaardelijk vrij na een veroordeling van 5 jaar voor een reeks brandaanvallen tegen fastfoodrestaurants en infrastructuur van de vleesindustrie.

Media en gerecht lieten het niet na te gooien met afkortingen en letterwoorden om een mogelijke uitbreiding en verspreiding van de anarchistische strijd te identificeren, en dus *grijpbaar* te maken. Zo probeert de repressie de strijd tegen de gevangenis en haar wereld te verlammen door ondermeer steungroepen en Anarchist Black Cross-groepen aan te pakken.

“Geert hoort niet thuis in deze maatschappij,” stelde de openbare aanklager tijdens het proces. Inderdaad. Geert en allen die net als hem vechten tegen de Staat, haar gevangenissen en haar tribunen, horen niet thuis in *deze* maatschappij. Repressie dient om dat gevecht te breken en individuen die strijden te isoleren. In die zin raakt de repressie tegen één van ons, ons allemaal.

Mochten de heren en dames rechters denken dat we ons zomaar laten doen, dat we een kameraad uit ons midden laten rukken, dan kan onze solidariteit hen het tegendeel bewijzen. Solidariteit is voor ons geen therapeutische bezigheid, maar maakt integraal deel uit van ons bestaan als anarchist. De uitbreiding van onze revolutie is het enige antwoord dat de Staat van ons kan verwachten op haar processen en veroordelingen. Aan ons om daar nu de middelen en uitdrukkingsvormen voor te zoeken.

**VRIJHEID VOOR
ALLE GEVANGENEN
VOOR DE ANARCHIE**

Anarchist Black Cross Antwerpen
Anarchist Black Cross Gent

4 mei 2007

GEERT VOORLOPIG VRIJGELATEN

Afgelopen donderdag heeft het Hof van Beroep in Gent beslist onze kameraad Geert voorlopig vrij te laten.

Toch gebeurde dit niet zonder meer. De voorzitter van dit Hof oordeelde direct dat het reeds uitgesproken vonnis van 1 jaar effectieve gevangenisstraf voor hem veel te licht was gezien de 'zware gewelddaden' die zich voorgedaan hebben tijdens de uit de hand gelopen solidariteitsbetoging op 28 juni 2005. Het mag wederom niet verbazen dat de voorzitter zijn boekje te buiten ging. Het Hof van Beroep zetelde immers helemaal niet over de veroordeling, maar over het arrestatiebevel dat tegen Geert was uitgevaardigd en waardoor hij in de gevangenis werd opgesloten. De toon werd tijdens deze uitspraak allicht gezet en kan mogelijks de teneur vormen van het op til zijnde beroep.

Nu verwelkomen we Geert terug in onze middens. Laten we in het achterhoofd houden dat dit nog maar een begin is. Er hangt nog steeds een (gevangenis-)straf boven zijn hoofd – zowel de 2,5 jaar voorwaardelijk als de uitspraak in beroep. De datum van het proces in beroep ligt nog niet vast.

Laten we op onze hoede blijven en niet verzaken aan onze strijd voor de vernietiging van alle kampen en gevangenissen!

ABC-Antwerpen
8 juni 2007

IN SOLIDARITEIT

Laat me gewoon beschrijven wat er gebeurt wanneer de bekleders van de macht wild en toch gericht om je heen beginnen te slaan. Op een druilerige zondagnamiddag in de lente, te midden van een door torenhoge kantoorgebouwen verneukte wijk, volgepropt met camera's die alle richtingen uit loensen, rond een tafel op één van de voorlopig nog getolereerde, schaars overgebleven vrijplaatsen van de buurt. Maar de ruimte voor de vrijheid is beperkt die dag en het begrip krijgt een sinistere bijklank als je weet dat één van ons dra moet gaan... op weg naar de kerkers van deze staat. We verzinnen nog wat uitvluchten, maar ze kunnen niet op tegen de realiteit die ons dra zal scheiden.

Wie nog maar van verre geroken heeft aan het juridische dossier op basis waarvan Geert één jaar effectieve gevangenis kreeg, met bevel tot onmiddellijke aanhouding, weet dat het stinkt, uren in de wind. De staatsveiligheid die de politie op voorhand tipt dat Geerts eventuele aanwezigheid voldoende is om hem te arresteren, flikken die uit de bol gaan, een onderzoeksrechter die drie mensen een aanhouding aan hun broek lapt op basis van een schermutseling die in het niets vervalt bij het wekelijks geweld in en rond voetbalstadia, een raadkamer die doorzet en de drie nog veertien dagen cel extra aansmeert. Een

rechter die op basis van een overduidelijk in elkaar gestoken dossier (waarom moet het anderhalf jaar duren voor een eerste medisch attest omtrent de geveinsde werkonbekwaamheid van een flik opduikt?) de kans schoon ziet om Geert en zijn vrienden een vette rekening te presenteren. Neen, het gaat hier niet om één of andere latijns-amerikaanse bananenrepubliek. Het gaat hier niet om een uitwas. Het gaat om één van de basispijlers van deze west-europese democratische staten: de uitschakeling van haar tegenstanders door middel van flikken, gerecht en gevangenissen.

Laat het ons allen een dure – en zoveelste – les zijn. Laat het ons hen voortaan zo moeilijk mogelijk maken om ons te vatten. Laat het een oproep zijn om ons te wreken. Spits je oren en open je ogen voor zij ze sluiten.

Er is geen hiërarchie in de diverse manieren waarop je met Geert solidair kan zijn. De enige basis van onze solidariteit is ons gezamenlijk verzet tegen de staat die ons elke dag probeert op te leggen hoe we samen moeten leven: door te bepalen hoe lang en hoe hard we moeten werken; welke papieren we moeten hebben als toegangsticket; welke politieke ideeën we moeten verkiezen; welke DNA-code voldoet of niet aan het ideaal van de nieuwe eugenetische supermens in aanmaak. Als ze één van ons raken, raken ze ons allemaal. We zullen terugslaan.

Eind mei 2007

BLOKKADES IN GENT EN BRUSSEL

OP 25 JUNI 2007 vonden er tegelijkertijd in Gent en in Brussel twee wegblokkades plaats, in solidariteit met Geert en tegen alle gevangenis.

In de Nieuwe Wandeling, de straat van de Gentse gevangenis, werd 's morgensvroeg een wegversperring opgeworpen. Over de wegversperring hingen spandoeken met "De gevangenis is vlakbij". Er werden pamfletten uitgedeeld. Enkele rookbommen hielden de straat in dikke witte rook.

Het kruispunt van de Troonstraat en de Viaductstraat in Brussel werd om 7u45 geblokkeerd. Er werd een spandoek uitgehangen "Het is niet omdat de tijden zwaar zijn dat we niet durven, maar het is omdat we niet durven dat de tijden zwaar zijn." Bouwvakkers probeerden de blokkeerders tegen te houden tot de politie kwam en verscheurden nadien het spandoek. Er waren geen arrestaties.

Beide pamfletten werden hieronder overgenomen.

EVEN STILSTAAN BIJ...

EEN NIET ZO TOEVALLIG ONGELUK

25 JUNI 2007 – Vandaag wordt de dagelijkse sleur vóór dag en dauw doorbroken. U wordt gedurende een bepaalde periode beroofd van uw zo dierbare automobiele bewegingsvrijheid. Oorzaak van dit tijdelijke oponthoud is niet het zoveelste verkeersongeval met dodelijke afloop dat morgen als een fait-divers de kranten haalt. De weg wordt u versperd door een ander, niet minder dagdagelijks en niet minder wrede soort ongeval. Vandaag komt de 'gewone gang van zaken' immers onzacht in aanvaring met al diegenen die uw twijfelachtige bewegingsvrijheid niet delen; al diegenen die opgesloten zitten in de deportatiekampen en gevangenis van de Staat.

WIJ LATEN U WETEN...

Dat de Belgische gevangenis sinds begin 2006 in rep en roer staan... Dat gevangenen sinds die tijd met de regelmaat van de klok in opstand gekomen zijn tegen hun gevangenisomstandigheden en de aanhoudende pesterijen, vernederingen en folteringen van de cipiers...

Dat de dood vriend aan huis is in de Belgische gevangenis en er jaarlijks tientallen gevangenen het leven laten ten gevolge van overdoses, 'zelfdoding' en regelrechte moordaanslagen door cipiers (moord op

Fayçal in de gevangenis van Vorst in september 2006)...

Dat cipiers met hun vele stakingen gevangenen die hun omstandigheden aanklagen extra straffen (ontzegging van bezoek, wandeling, douche,...) en dit middel regelmatig aanwenden om hun regime van terreur (pesterijen, vernederingen, drugstrafiek, 'verdachte' overlijdens van gevangenen) te camoufleren...

WE LATEN U OOK NOG WETEN...

Dat we vandaag beslist hebben de kwestie van de gevangenis naar de straat te brengen...

Dat opsluiting in deze maatschappij geen toevallig ongeval is, maar een geplande verkeersopstopping die onmisbaar is om de bestaande verhoudingen te bestendigen en sociale conflicten te ontmijnen...

Dat de gevangenis steeds meer haar weg vindt in de samenleving...

Dat de onzichtbare tralies van camera's, elektronische identificatiesystemen en de uitwaaiing van controlediensten allereerst ook door uw leven lopen...

BIJ UITBREIDING LATEN WIJ U WETEN...

Dat elke vorm van verzet tegen deze ontwikkeling moet afrekenen met repressie...

Dat elke vorm van solidariteit tegen de gevangenis (naar buiten brengen van informatie, aanklaarten van misbruiken ei-

gen aan de opsluiting en het in vraag stellen van vrijheidsberoving zelf) vaak leidt tot onwillekeurig zware veroordelingen voor willekeurige beschuldigingen...

Dat onze kameraad omwille van zijn solidariteit met gevangenen veroordeeld werd tot 1 jaar effectief voor een weigering zich te identificeren...

Dat deze intimidaties onze smaak voor vrijheid enkel aanwakkeren...

U ziet het, niet alles loopt op wieltjes. Vandaag loopt ook uw weg naar het werk niet gesmeerd. Er zijn de gegijzelden van elke dag en er zijn er van een enkel ogenblik. Wij houden u nog even in de ban van de gevangenis en haar wereld, die per slot van rekening ook de uwe is.

Enkele minuten nog waarin de oorverdovende stilte doorbroken wordt. Een korte hechtenis; een soort van kattenbelletje dat op tijd en stond narinkelt....

Daarna kan u, onder het goedkeurende oog van de camera en in de schaduw van de gevangensmuren, weer vrij beschikken over lijf en leden.

INTERCOMMUNALE VAN
ONGEHOORDE
WEGENWERKEN

COMMUNIQUÉ AAN DE GEVANGENEN VAN EEN OGENBLIK

Tuuuuut. 6 u 's Morgens. Verdomme, de wekker gaat af. De nieuwsberichten spuwen hun gal: diefstallen, ongelukken, terroristische dreiging... Een koffie'tje om me moed te geven... Na de pauze van het weekend begint het werk weer, je moet je kost verdienen... aan het werk! De deur ontgrendelen, je weet nooit wat er kan gebeuren, vandaag de dag moet je zelfs tegenover je buur argwaan koesteren, het zijn zware tijden... De deur drievoudig afsluiten... Snel snel, waar heb ik mijn auto nu weer geparkeerd? Lap, nog een PV! Automatische ontgrendeling. Ik sluit de portier achter mij. Moet eraan denken vol te tanken... De motor start. Ook de radio begint, dat zal me wakker houden, het nieuws van acht uur. Nu al in de file. Een kerel komt rond. Doen alsof ik hem niet gezien heb, proberen zijn blik niet te kruisen, niks geven, verdomme, 't is toch waar zeker? D'r zijn er die werken en die moeten dan betalen voor diegenen die niks doen...! Hij zou toch iets kunnen doen, een beetje muziek spelen of zo... ah, ik was het vergeten. Muziek is verboden in de openbare ruimte... Een beetje zoals dit weekend. Het straatfeest moest om 22u stoppen terwijl de sfeer d'r in zat. Jammer, maar kom, zo is het nu eenmaal... Groen licht. Niemand gaat vooruit. Opnieuw rood. Wat gebeurt er? Iemand in overal komt naar m'n raampje om me... een pamflet te geven.

COMMUNIQUÉ AAN DE GEVANGENEN VAN EEN OGENBLIK...

Burger, dit zijn je rechten: voortgaan door braaf op je plaats te blijven. Met je nummerplaat, opdat je altijd, op elk moment, kan gecontroleerd en geïdentificeerd worden – door een foto (de ruimte tussen de ogen volstaat vandaag de dag al om makkelijk herkend te worden), binnenkort de veralgemeende digitale vingerafdruk (wat alsmaar vaker gebruikt wordt bij arrestaties) en DNA-stalen?

Ons lichaam is geficheerd, gemeten, ingedeeld en elke beweging kan gevolgd worden: bewakingscamera's, bankkaart, gsm, chipkaart zoals de nieuwe verplichte identiteitskaart,... En dit is geen paranoïa zoals velen zouden willen geloven, en er valt niks te relativiseren. Want waar gaan we heen als het niet in de richting is van een totalitaire omgeving, openbare ruimtes die volledig gecontroleerd worden "voor uw veiligheid, lieve burger, gedraag je!" De nieuwe technologieën laten aan de controle toe zich te ontwikkelen en uit te breiden zodat elk gedrag kan gecontroleerd worden en de 'afwijkingen' beheert kunnen worden. Per categorie (gesloten centra voor vluchtelingen, psychiatrische centra, psychiatrische gevangenis, ...) en gradueel. De hoogste graad is de gevangenis. Daar is de controle totaal. Het individu beweegt niet meer. Fysiek geblokkeerd. Opgesloten. Geïsoleerd. Afsesneden van de wereld. De gevangenisomstandigheden (opschorting van bezoek, wandeling, douche,...), de voortdurende berispingen, folteringen en vernederingen door de cipiers, moord door cipiers (dood van Fayçal in de gevangenis van Vorst in september 2006), de zogenaamde zelfmoorden,

de revoltes, de overdoses... zijn niet zomaar ongelukken zoals ze ons willen doen geloven, ze maken deel uit van het functioneren van de gevangenis.

Net zoals de gevangenis er niet alleen is om afwijkend gedrag te bestraffen, maakt ze deel uit van de neutralisering van conflicten via de tactiek van de pispaal. Zo wordt het schadelijke winstgevend. Want dat valt niet te ontkennen, in dit systeem zal er nooit plaats zijn voor iedereen. Dit systeem schept surplus en ellende. En diegenen die afwijken van het systeem worden niet alleen buitenspel gezet of behandeld als marginalen, ze worden uitgebuit in naam van werk, orde, sociale controle en repressie.

Wat zijn onze keuzes in deze wereld? Door het verkeer te blokkeren, blokkeren we jullie fysiek. Om te praten over onze vriend die in de gevangenis zit en andere gevangenen die wij steunen in hun strijd. Wij ervaren onze vrijheid collectief, door ons te organiseren, door banden en contacten te herstellen die ons toelaten sterk te zijn, door te strijden.

Op een slingerpad ben je niet vrij om links of rechts te kiezen... Weet dat wij zware veroordelingen riskeren om deze solidariteit te tonen, zoals dat het geval is voor onze vriend die daarom net één jaar effectief heeft gekregen omdat hij weigerde zijn identiteit te geven...

Schuldig aan de weigering van het systeem. Aan de verwerping ervan. Schuldig eruit te willen stappen... en aangezien het verboden is eruit te stappen, zijn we verplicht het te vernietigen.

Vrijheid wordt niet gegeven, maar genomen.

[Pamflet uit Brussel]

KRONIEK VAN EEN ONRUSTIGE WEEK IN LEUVEN

Van ontruiming tot betoging

OP MAANDAGOGHTEND, 19 juni, om 9 uur zijn de flikken binnengevallen in het kraakpand in de Schapenstraat. Zij hadden een ontruimingsbevel met onmiddellijke uitvoering bij zich. De normale procedure (waarbij minstens 24 uur wordt gegeven om op te rotten) werd dus niet gevolgd waardoor niemand gewaarschuwd was. Maar niemand was aanwezig, dus werd er ook niemand opgepakt.

Doordat de politie zo snugger was geweest om de ontruiming op een maandag in het midden van de examens te plannen (de ontruiming was al mogelijk sinds februari), werd de betoging die normaal voor de dag zelf was aangekondigd, uitgesteld naar vrijdag. Dat viel dan weer slecht voor het stadsbestuur dat de uitreiking van de Medaille van Verdienste aan de leden van de vzw Marktrock in het stadhuis moest uitstellen. De opstelling van de standjes voor het shoppingevenement 'De Langste Dag' moest ook verzet worden naar zaterdagochtend ("De krakers kunnen die anders als projectielen gebruiken"). Ten slotte werden ook de cafés op de Grote Markt verplicht hun terrassen binnen te halen op vrijdagmiddag.

De spanning wordt de dagen voor de betoging opgedreven door de media en politie die daarvoor een aantal nachtelijke gebeurtenissen aangrijpen. Maandagnacht werden verschillende containers en vuilniszakken in het centrum in de fik gezet. De flikken vonden ook "een spuitbus met rode verf die gebruikt was om anarchistische slogans en symbolen te spuiten op containers en muren". De nacht daarop zijn 2 auto's uitgebrand. Het ging om een Porsche 911 van een Leuvense advocaat en een Audi A4 van een Duitse manager. Een Mercedes die naast de Porsche stond, werd ook beschadigd. De flikken leggen een verband met de gebeurtenissen van de vorige nacht. Woensdagnacht werden de banden van

een werfkraan aan de Diestestraat in brand gestoken. Flikken en media zeggen dat het 'heel waarschijnlijk' is dat de acties vanuit 'de kraakbeweging' komen. De flikken zetten undercover (verkleed als studenten en al fietsend of joggend) in tijdens de voorgaande nachten, om 'alternatief' uitzijnde personen tegen te houden en te fouilleren.

De afschrikstrategie wordt op de dag van de betoging verder doorgezet. In de loop van de dag worden verschillende mensen op straat gecontroleerd, op basis van hun uiterlijk. Dat kan niet verhinderen dat er in de stad verschillende kruispunten worden geblokkeerd door spontane samenscholingen (flyers over Skwattus Dei en de betoging worden uitgedeeld). Voor de avondspits worden er ook verschillende spandoeken opgehangen aan de bruggen van de ring rond Leuven. Ondertussen rijden overal in de stad overvalwagens rond en cirkelt er een politiehelikopter in de lucht. De Grote Markt wordt rond 18u helemaal ontruimd en afgesloten door relflikken en prikkeldraad. Tientallen mensen worden opgepakt rond het treinstation en op weg naar de betoging zonder enige redenen dan, weeral, hun uiterlijk. Mensen beginnen zich te verzamelen op

het Fochplein (naast de Grote Markt), een volle arrestantenbus maakt een onnodige toer rond het plein.

Even na achten vertrekt de betoging van zo'n 400 personen (de meesten sloten aan in de eerste straten waar de betoging passeerde). De betoging passeerde langs een studentenresidentie (Steenberg) van Opus Dei bevindt. Het pand wordt bekogeld met verfbommen. Kort daarna besloot de politie om de betogers samen te houden en het centrum uit te leiden. Daarom werden verschillende straten geblokkeerd. Daarop volgde een kat-en-muisspel en kwam het tot kleine schermutselingen. Relflikken gebruiken matrak en traangas om de betogers, die een opening proberen te forceren, terug te drijven. Verschillende mensen wer-

den opgepakt. Na een poging om te hergroeperen, wordt de betoging de ring op gedwongen. De pers wordt tegengehouden, de politie arresteert tientallen mensen. Sommigen worden tot bloedens toe geslagen. Kort daarna omsingelt de politie een ander kraakpand in Leuven en dreigt met ontruiming. Om 1u 's nachts (na 3uur belegering) druipen ze af. In de rest van de stad worden de hele nacht nog groepjes mensen lastiggevalen en opgepakt door de politie. [Deze alinea werd aangepast voor publicatie in Uitbraak, nvdr]

In totaal werden er een 100 à 150 mensen (administratief) opgepakt. Ook mensen die bij de politie gaan informeren naar hun gearresteerde vrienden vliegen de cel in. Officiële bronnen melden dat er 250 flikken op de been waren. Veel mensen werden zonder aanleiding opgepakt en de matrak werd zonder onderscheid met veel enthousiasme gehanteerd. De media dekten alles toe met leugens over het gebruik van stenen door betogers en over het geweld van de flikken. Het is zoals een slogan tijdens de betoging: 'This is what democracy looks like'...

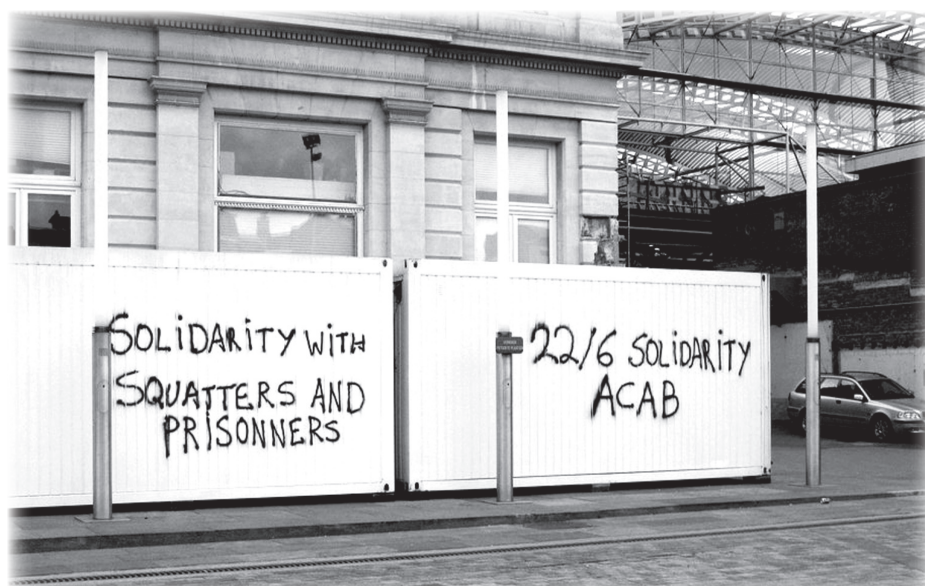
Tenslotte maken we ook nog graag melding van solidariteitsacties in het buitenland. Zo werd een huis van Opus Dei in Dublin (Ierland) aangevallen met verbommen. In Zurich (Zwitserland) werd het Belgisch consulaat aangevallen met verbommen en de graffiti's 'Villa Squattus Dei' en 'Kraken gaat door' verschenen op de gevel. Solidariteit wordt ook geuit in bijdrages op verschillende, Europese Indymedia's.

Squat Updates

[gepubliceerd op
Indymedia Oost-Vlaanderen]

[Studentenresidentie Steenberg van Opus Dei]

[Graffiti aan station Leuven na betoging]

[Belgisch Consulaat in Zürich, Zwitserland]

NATIONALITEIT !

Arrestatie van kameraad zonder papieren

“Nationaliteit!” Yacob wordt om 5 uur ’s morgens uit zijn slaap gerukt door de politie. Ze kidnappen hem omdat hij geen papieren heeft en controleren zijn vingerafdrukken op het bureau. Uit de computer rolt een lijst van zorgvuldig voorbereide vonnissen: 6 maanden voor het stelen van een product ter waarde van 5 euro en twee keer drie maanden voor illegaal verblijf in België.

“Wat is uw nationaliteit?” vraagt de directeur van de gevangenis wanneer Yacob er toekomt. Onze vriend heeft zijn buik vol van deze vraag die enkel problemen veroorzaakt en hij weigert de directeur te antwoorden. Deze dreigt vervolgens met het intrekken van zijn bezoeksrecht, maar Yacob geeft niet in.

Op cel breekt er ruzie los omdat het niet duidelijk is waar Yacob vandaan komt. Enkele celgenoten nemen zijn verdediging op en de nationaliteitenjager kalmeert.

Nationaliteit?

Overal waar Yacob komt, probeert men om hem in een nationaliteitshokje te steken om hem daarna te kunnen insluiten, uitsluiten of deporteren. Yacobs nationaliteitsweigering heeft al voor veel problemen gezorgd, niet enkel voor hemzelf maar ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die Yacobs “roots” niet

kan achterhalen. Wij, de vrienden en vriendinnen van Yacob, hebben samen met hem genoeg van nationaliteiten en afkomst. Wij hebben ons vastgezet in elkaars hart en horen thuis bij elkaar.

Onze strijd...

Onze strijd met Yacob begon op 7 december 2006, toen hij in de gevangenis van Leuven werd opgesloten voor 6 maanden celstraf voor de diefstal van vuilniszakken. Yacob tekent verzet aan tegen het vonnis en vanaf dat moment bevindt hij zich onder de bevoegdheid van de DVZ. Hij wordt bijna 4 maanden lang van deportatiekamp naar deportatiekamp gebracht en de DVZ begint in alle hoeken en gaten te speuren naar zijn nationaliteit en een manier om hem het land uit te zetten. Maar solidariteitsdemo's en andere versterken Yacobs verzet tegen elke vorm van samenwerking met de DVZ. Affiches en graffiti tegen de gesloten centra duiken op en een rel in het gesloten centrum van Vottem wordt beantwoord met de vernietiging van de glazen deur van FEDASIL. Pamfletten worden verspreid en de DVZ wordt lastig gevallen met telefoontjes en faxen.

Na bijna 4 maanden in de klauwen van de DVZ wordt hij vrijgelaten. Dankzij zijn totaalweigering mee te werken heb-

ben ze geen laissez-passer verkregen voor Yacob en sowieso zorgde hij voor niets dan last.

gaat door...

Nu zit Yacob opnieuw vast, nadat hij amper 3 maanden terug bij ons was. De toekomst is onzeker, net als alle sans-papiers en hun vrienden weten we niet wat ons te wachten staat.

Wat we wel weten is dat hij samen met zovele andere “niet-Belgen” niet welkom is in de Belgische staat. En dat de DVZ nauw samenwerkt met het gerecht om het leven van mensen zonder papieren onmogelijk te maken in België. Ze schakelen elkaar in om mensen vast te zetten, ze wisselen informatie uit, ze helpen elkaar om “vreemdelingen” te ontmoedigen, buiten te pesten, kapot te maken.

In solidariteit met Yacob en alle anderen zweren we nationaliteiten af. Het kan ons gestolen worden wie van waar komt. Het enige dat telt, is dat we samen zijn.

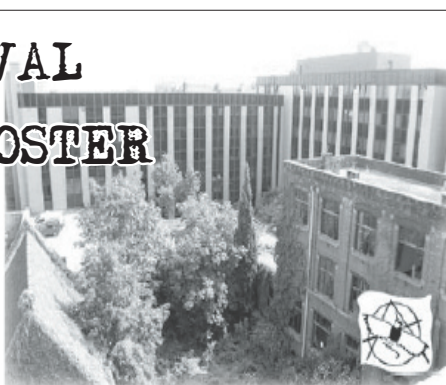
**Vrienden en vriendinnen van Yacob
tegen het gerecht en tegen de DVZ**

juni 2007

POLITIE DOET INVAL IN GEKRAAKT KLOOSTER

7 JUNI 2007, 5U 'S MORGENS. De huurlingen van de Staat vallen het gekraakte kloostercomplex in de Ploegstraat/Provinciestraat in Antwerpen binnen. Via de daken en de tuin klauteren Speciale Interventie-eskadrons het kraakpand binnen, openen de deuren voor hun collega's van de Federale Reserve en de Lokale Antwerpse Politie. De bewoners van het kraakpand worden hardhandig gewekt met rode laserlampjes, pillampen en getrokken revolvers. Iedereen wordt geboeid. De kust is veilig en de niet-geüniformeerde aasgieren van de gerechtelijke politie van Dendermonde kammen het klooster uit.

Iedereen die geen Belgische nationaliteit heeft, wordt gekidnapt. Na enkele uren ondervraging kunnen drie van de vier terug beschikken. Eén van onze vrienden blijft aangehouden omdat hij geen verblijfsvergunning heeft. Hij werd overgebracht naar de Antwerpse gevangenis. Het lijkt geen twijfel dat de Staat mensen zonder papieren en mensen die proberen te overleven in deze kapitalistische jungle viseert en aanpakt. Haar gerecht zal daarvoor de feiten wel selecteren of verzinnen.

Na de geüniformeerde inval volgde vandaag de journalistenmanie. 'Dievenbendes, anarchistische krakers,...' allemaal woorden om de politionele agressie en de spokenjacht te verdoezelen. Uiteraard kon het gerecht van Dendermonde 'in het belang van het onderzoek' geen verdere informatie kwijt. Hoewel de inval gelegaliseerd werd door een huiszoekingsbevel kon blijkbaar toch niets in beslag worden genomen en druipen ze na enkele uren, niet zonder de nodige vernederingen en grimassen, weer af. Wars van alle redenen die het gerecht zou menen te hebben, beschouwen wij deze inval als repressieve provocatie en het huiszoekingsbevel als een manier om de bewoners van het kraakpand te identificeren, ficheren en intimideren.

De wegen van Justitie zijn ondoorgrondelijk. De wegen van de Staat daarentegen zijn glashelder voor eenieder: criminalisering van iedereen die probeert te overleven, criminalisering van iedereen die vecht tegen deze opgelegde realiteit van deportaties, gevangenissen en oorlog tegen alle onaangepasten.

**Solidariteit met alle mensen zonder papieren en immigranten!
Solidariteit met allen die opgesloten zitten!
Voor de onmiddellijke vrijlating van de gearresteerde!**

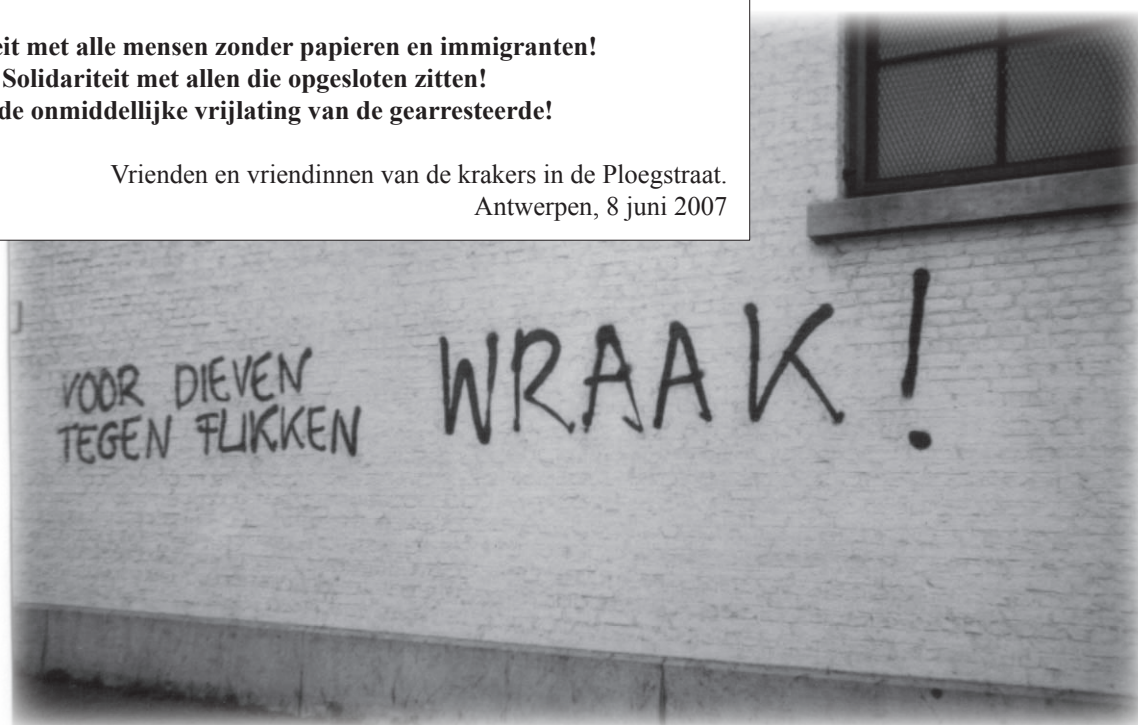
Vrienden en vriendinnen van de krakers in de Ploegstraat.
Antwerpen, 8 juni 2007

Op 5 juni 2007 viel de politie binnen in een kraakpand in Antwerpen. Het kloostercomplex wordt al drie jaar lang bezet.

Na de inval regende het persverklaringen. Eerst van de nieuwe eigenaar, de Antwerpse Provincie, die bevestigde dat ze in de zomermaanden het 'rovershol' zullen ontruimen. Daarna volgden de verklaring van het Parket, waarin vage toespelingen werden gemaakt op inbrekersbenden die het klooster zouden gebruiken als schuilplaats. Daarenboven beweerde het gerecht tijdens de inval bewijzen te hebben gevonden dat een gevangene die in augustus 2006 ontsnapte uit de gevangenis van Dendermonde (tijdens de collectieve uitbraak) in het klooster spullen van overvallen en inbraken zou hebben achtergelaten.

De spokenjacht is open. Een mediahete om de de steun die de krakers krijgen vanuit de buurt te breken, en de weg vrij te maken voor een ontruiming.

Het pamflet hiernaast werd verdeeld in de wijk waar het kraakpand zich bevindt.

[Vervolg van p. 5]

23/05 Lantin – De raadkamer verwijst de twee cipiers die in 2003 een gevangene vermoordden naar de correctionele rechtbank. De twee werden gesteund door een delegatie cipiers en vakbondsafgevaardigden. De cipiers van Lantin, Andenne, Huy, Marneffe en Paifve leggen het werk neer uit “solidariteit” met hun collega’s. (zie communiqué over de staking in Lantin). De cipiers hadden liever gehad dat hun collega’s werden vrijgesproken, zoals twee weken voordien gebeurde met vier cipiers die een gevangene met diabetes “niet om hulp hoorden roepen”. Zijn medegevangene houdt nochtans vol dat hij op de deur bleef bonken om hulp te vragen. De gevangene viel in coma en overleed enkele dagen later.

23/05 Antwerpen – De directie grijpt de gevechten aan om de veiligheid te verhogen in de Antwerpse gevangenis. Vanaf nu moet elke gevangene door een metaaldetector van en naar de wandeling, er worden nieuwe lampen en camera’s geplaatst op de binnenplaats en er komt plastic bestek. Ook worden de tralies zo aangepast zodat niemand nog iets uit het raam kan gooien.

22/05 Antwerpen – Opnieuw schermschietingen in de gevangenis. Drie cipiers raken gewond. De cipiers gaan in staking. Een uur later geeft FOD Justitie bevel tot een massale politierazzia. 120 flikken kammen elke cel uit op zoek naar allerhande (zelfgemaakte) wapens, drugs, gsm’s etc. Enkele cipiers verklaren in de pers dat drugs meestal door de vingers worden gezien omdat het een middel is om gevangenen kalm te houden. De ochtendwandeling en alle activiteiten blijven tot op heden opgeschort.

20/05 Antwerpen – Bij een vechtpartij tussen een 70-tal gevangenen raken 2 gevangenen gewond. De cipiers dienen een stakingsaanzegging in.

4/05 – De gesloten instelling in Everberg wordt omgebouwd tot jeugdgevangenis met plaats voor 124 jongeren. In Florennes komt ook een jeugdgevangenis voor 150 jongeren.

2/05 Dendermonde – Cipiers staken gedurende een week en krijgen 9 collega’s bij.

26/04 Brugge en Lantin – Binnenkort zal er begonnen worden met de bouw van twee nieuwe isolatiekwartieren voor onhandelbare gevangenen. Deze gevangenis binnen

DE BEULEN VAN LANTIN STAKEN OPNIEUW...

Over de moord op een gevangene

DE CIPIERS van de gevangenis van Lantin zijn nog maar eens beginnen staken. Hun collega’s uit Andenne en Huy volgden, anderen zullen niet op zich laten wachten. De reden? Twee cipiers die beschuldigd worden van ‘slagen en verwonding met de dood tot gevolg zonder bedoeling te doden’. Mocht een gevangene hetzelfde gedaan hebben, zou hij zeker beschuldigd worden van moord.

Ditmaal is de staking des te meer corporatistisch. De folteraars van Lantin vragen bijna het recht op leven en dood van de gevangenen, zoals de vakbondsafgevaardigde uit Mons die nadien opgesloten werd al vroeg. De fascistische cipiersbonden hebben aangezet tot staken om hun collega’s-moordenaars te steunen. Want het gaat wel degelijk over moord. Waarom werden de gevangenen die getuige waren verwijderd? Als ze zeker van hun stuk zouden zijn, zouden ze de gevangenen laten getuigen. Nee hoor, de vervelende getuigen werden snel overgeplaatst. De enige overblijvende getuigen zijn de collega’s van deze folteraars. De minister van Justitie zal nogmaals buigen voor de druk van deze fascisten... Ja, het zijn fascistische cipiers die alleen maar dromen van afranselingen en foltering. [...]

Over de dood van deze gevangene hebben verschillende mensen getuigd. Het is waar dat de gevangene onder een crisis leed en erkend was als psychiatrisch ziek. Maar in plaats van de dokter te roepen, een dialoog te beginnen, kortom, om te proberen de crisis van deze kerel te verzachten, zijn de cipiers die zichzelf ‘Interventie Sectie’ noemen gekomen. Ze slaagden erin de gevangene uit z’n cel te laten komen, wierpen

hem op de grond. Toen begonnen ze hem te stampen en te slagen. Een smeerlap van 100 kilo is dan op z’n buik gaan zitten. Hij hield een matrak met twee handen vast en duwde die op de keel van de gevangene. De andere cipiers die erbij stonden, raakten opgewonden en schreeuwden: “Doe maar, maak ‘em kapot!”. De smeerlap lachtte en bleef doorduwen met z’n matrak. Toen hij merkte dat de gevangene niet meer bewoog, stond hij recht en lachtte: “Jullie hebben het gezien, ik heb die klootzak doen stoppen.” Enkele minuten later zijn ze de gevangenen die getuige waren geweest, gaan bedreigen en zeiden hen: “als jullie niet zoals hem willen eindigen, hou je bek dan maar!”

Ze hebben geprobeerd hun moord te camoufleren door de positie van het lijk te veranderen. Zo wilden ze doen geloven dat hij niet was gestorven met zo’n smerige vetzak op z’n buik. Het enige lastige was de wurging, de verbrijzelde hals en strottenhoofd. Daarom verklaarden ze dat de cipier hem op z’n rug hield met de matrak op de buik. De matrak zou dan daarna vergleden zijn naar de hals, en tijdens het gewriemel heeft de gevangene zich gewurgd.

Als een rechter en een Raadkamer dan uiteindelijk de moed gevonden hebben om dit krapuul te beschuldigen, dan wil dat zeggen dat er een reden is. Als het een ongeval was omwille van een gebrek aan opleiding zoals de cipiers zeggen zou er nooit een onderzoek gestart zijn. De gediensstige media geeft weerom de beulen gelijk. In vele gevangenissen roept de directeur de politie die specialisten stuurt om iemand in crisis te kalmeren. In Lantin dacht de Interventie Sectie dat ze hem aankonden.

D'r zijn toch heel wat vragen. Hoe komt het dat zo'n dingen altijd gebeuren in gevangenissen die berucht zijn om hun racistische en fascistische cipiers en folteraars? [...]

Cipiers die druk uitoefenen op het gerecht. Wat zou men zeggen als een delinquent en zijn vrienden druk zouden uitoefenen op het gerecht? Een aanval op de democratie, zonder twijfel. Dit soort stakingen wil in feite zeggen: *"Wij cipiers, die amper kunnen lezen of schrijven, wij, die net als de gevangenen uit dezelfde achtergestelde lagen van de bevolking komen, wij die voormalige arbeiders zijn die werkloos geworden waren omdat we ontslagen waren door smerige bazen, wij willen het recht, wij eisen het zelfs, om in elkaar te slagen, te folteren, te vernederen en zelfs af en toe een gevangene te vermoorden. Maak jullie geen zorgen, jullie die aan de top staan, we zullen altijd jullie hielen likken. Wij zijn trouwens aangenomen om ter uwer beschikking te staan. Als per ongeluk een linkse rechter jullie opsluit, de vernederingen, afranselingen, foltering en moorden die we af en toe begaan om ons te amuseren, da's niet voor jullie hoor. Dat reserveren we voor de dommerik, de neger, de arme, de ongeschoolde. Ook zullen we de grote bandieten niet aanpakken, je weet maar nooit met hen. Soms helpen die jullie toch ook! Als jullie hier ooit komen, dan zullen we jullie vleien, we zullen voor jullie klaarstaan. Natuurlijk! We staan en zullen altijd ter uwer beschikking staan, zelfs als jullie miljoenen hebben achterovergedrukt en een hele stad in de ellende en werkloosheid hebben gestort. Nee, wij zijn de waarborg voor jullie privileges, zolang jullie ons maar laten afranselen, folteren en afmaken. Wij staan tot uw dienst opdat de arme, de Arabier, de neger niet komt eten uit jullie bord met kaviaar!"* Overdreven? Denk maar van niet! Hoeveel van die folteraars praten zo? De vakbondsafgevaardigde van Mons eiste het recht om af te ranselen op en vond het absoluut normaal om gevangenen te vernederen en te folteren. Z'n vakbond heeft hem echter wat weggeduwd omdat ze de vuiligheid voelden komen. Enkele dagen later was het al zover!

Ze willen ongenaakbaar zijn. Als de cipiers uit Lantin er zonder veroordeling vanaf komen, dan staat de deur open voor folter, voor legale moord, voor de herinvoering van de doodstraf.

Wat alles nog lastiger maakt, is dat deze smeersappen geen grote criminelen afmaken, maar meestal arme zieltjes zoals die kerel in Lantin,

of zoals de twee Afrikanen die op twee jaar tijd in Vorst werden afgemaakt. Gevangenen die zitten voor minimale feiten.

Veel crapuleuze cipiers gebruiken angst om hun autoriteit te vestigen; parallel met de regeringen van alle Europese landen. Zelfs Amnesty International klaagt dat aan. [...]

In Lantin wordt er regelmatig eten gestolen dat voor de gevangenen bestemd is (vlees, koffiekoeken, taartjes,...). Je zou ze 's avonds eens moeten zien buitenkomen met hun gevulde zakken. De vakbonden hebben trouwens bedreigd in staking te gaan als men cipiers zou beginnen controleren wanneer ze buitengaan. Ondanks vele klachten is er nooit een onderzoek geopend, uit angst voor de stakingen. Onze rol is niet om te vragen aan de cipiers dat ze heiligen worden. Als ze rotzooien, zoveel te beter voor hen en zoveel te beter voor de gevangenen, maar dat ze zich niet gedragen als beulen tegenover diegenen die hen geen cent opbrengen.

Eens te meer toont het corporatisme zich tegenover de democratie. Wat een schijnvertoning, de democratie! 't Is toch wel onrustwekkend dat de cipiers zelfs niet op een vonnis wachten om hun onvrede te tonen. Ze oefenen druk uit om een moord toe te dekken. Dat verhaal van een gebrek aan opleiding, da's met iedereen z'n gezicht lachen! Da's niet meer als een excuus, want in een gevangenis met 1000 gevangenen, zijn er bijna elke dag mensen die het niet meer aankunnen. Als je dan op de televisie de vakbondsafgevaardigden met hun varkenskoppen ziet beweren dat ze de gevangenen in crisis kunnen beheersen, ja, dat maakt je bang!

Tijdens het proces, als er nog een proces komt, zullen we recht hebben op een betoging van de cipiers. Nogmaals zullen ze vrijgesproken worden. Het fascisme zal gewonnen hebben.

Een Ringolevio
mei 2007

[Ringolévio is een naam die gebruikt wordt door gevangenen om hun anonimiteit te bewaren]

de gevangenis zou gaan dienen om het gedrag van gevangenen te 'stabiliseren' via een permanent 'bijzonder strikt' regime. De beslissing om gevangenen in dat isolatieregime te plaatsen zal genomen worden door de algemeen directeur van de strafinstellingen, momenteel Hans Meurisse.

23/04 Merksplas – Twee gevangenen proberen te ontsnappen uit het gesloten centrum van Merksplas. Ze grepen een cipier vast waardoor ze vrij baan hadden om via een luik te ontsnappen. Eén van hen ontsnapte, de ander werd tegengehouden door cipiers.

20/04 Brugge en Nivelles – De leden van de DHKC die vastzaten in Brugge en Nivelles worden vrijgelaten in afwachting van hun proces in cassatie.

16/04 Arlon – Farid B. verdedigt zich tegen een cipier. De cipiers gaan spontaan in staking om zijn overplaatsing te eisen (zoals hun collega's van Doornik dat ook deden enkele maanden voordien). Hij wordt overgeplaatst naar Gent, waar hij in zware omstandigheden wordt vastgehouden (isolatie, 's nachts geboeid aan bed,...). Enkele weken later wordt hij opnieuw overgeplaatst en opgesloten in de isolatieblok U in de gevangenis van Lantin. Hij zit als enige gevangene in deze blok.

15/04 Lantin – Een gevangene ontsnapt met een helicopter. Er wordt geopperd om netten of kabels te spannen over de binnenplaats om dergelijke ontsnappingen te voorkomen. Anderhalve maand later wordt hij gearresteerd en zit hij opnieuw in de cel, net zoals zijn drie kompanen.

11/04 Brugge – Er wordt een molotovcocktail gesmeten naar het gerechtsgebouw. De ingang van het vredegerecht raakt beschadigd.

11/04 Turnhout – Er wordt een molotovcocktail in de jeugdrechtbank gesmeten. Door de brand- en rookschade zijn de computers van de rechtbank twee weken buiten werking.

8/04 Turnhout – Er vinden zware rellen plaats in de gevangenis van Turnhout. Er vallen twee gewonden. De onrusten blijven voortduren en de cipiers gaan een maand lang over op zondagsregime.

NOG EEN KEER OVER DE STRAFUITVOERINGSRECHTBANKEN

Een Ringolévio

IN UITBRAAK en tijdens deze radiouitzending legde ik uit wat de strafuitvoeringsrechtbanken zouden zijn. Ik heb me niet vergist, het is nog moeilijker geworden om een voorwaardelijke vrijlating te bekomen. Uit angst om een fout te begaan en gelyncht te worden door de publieke opinie en de fascistische media hebben deze rechtbanken altijd wel redenen om geen voorwaardelijke vrijlatingen toe te kennen. Enkele voorbeelden. Een gevangene die afstandsonderwijs heeft gevolgd, een modelgevangene zoals men zou zeggen, heeft een extreem volledig reclasseringsplan. 't Kan bijna niet beter. En wat zegt die rechtbank? Het plan is te mooi om waar te zijn, ze verschuiven de uitspraak naar de volgende zitting om na te gaan of het plan niet vals is. En dat terwijl alle onderzoeken positieve resultaten naar voor schoven. [...]

Meer nog. Ze willen zoveel garanties dat het belachelijk wordt. Momenteel vragen ze, hoewel dat in geen enkele wettekst staat, dat de gevangenen verlof of uitgaanst toestemmingen heeft gehad, daarna een enkelband en dan pas misschien een voorwaardelijke vrijlating. D'r is geen enkele coherentie te bespeuren, gewoonweg kafkaïaans. Aan mij hebben ze geantwoord dat ik een anarchist dus een terrorist ben; dat ik contact onderhield met criminele netwerken waarmee ik militair. Die netwerken zijn dus de kameraden die strijden. De procureur van Lantin die ook in een strafuitvoeringsrechtbank zetelt, zegt dat ik een linkse ben en dus een recidivist. Ze weigeren verlof en voorwaardelijke vrijlatingen omwille van politieke ideeën van een gevangene. Dat heet fascisme. Ik heb net een weigering gekregen op mijn vraag tot uitgaanst toestemming van 3 uur om me in te schrijven in de gemeente. De reden was deze keer dat ik tot het milieu van het banditisme behoor. Wat zal het de volgende keer zijn? Mocht

ik kunnen bekomen dat ik m'n straf kan uitzitten in Frankrijk, zou ik onmiddellijk vrijgelaten worden door het spelletje met strafverminderingen en presidentiële graties.

In de Belgische gevangenissen bestaan er geen reclasseringsstructuren. Wie geen geld heeft, crepeert van de honger. De gevangenisomstandigheden kunnen alleen maar tot recidive aanzetten, want gevangenen gaan vol woede en haat buiten. De directrice van Tournai klaagde in La Dernière Heure en op de RTBF aan wat ik al schreef. De minister weigert te antwoorden. In elk geval is een minister die antwoordt dat ze niets kan doen om de gevangenissen leeg te maken, een slechte minister. Nooit zou een minister van eender welk ministerie zeggen dat hij niets kan doen, hij zou zeggen dat hij de kwestie zou bekijken. [...] Het Comité ter preventie van Folter blijft dit land veroordelen voor folter in de gevangenissen, het gebrek aan activiteiten, aan zorg, aan eten,... en de minister, een socialiste, antwoordt dat ze niets kan doen. In Lantin werd onthuld hoe de cipiers eten stelen van de gevangenen en pakjes vlees en taartjes 's avonds mee naar buiten smokkelen. Ze hebben er mee bedreigd in staking te gaan als er een onderzoek naar zou komen. [...]

Een groot deel van de gevangenen heeft geen enkele hoop op vrijlating en zullen hun hele straf moeten uitzitten. Het resultaat is dat alsmaar minder gevangenen terugkomen uit verlof, wat dan weer de verlopen vermindert. De situatie wordt ondraaglijk en de risico's op opstanden vergroten.

Een Ringolévio
mei 2007

[Dit artikel werd door een gevangene opgestuurd naar Passe-Muraille, de radio-uitzending tegen alle gevangenissen in Brussel]

HANDEN AF VAN JOHN BOWDEN !

Meer dan een kwart eeuw geleden, heeft John Bowden, toen een jonge man die al het merendeel van zijn leven doorgebracht in handen van de staat, een moord gepleegd die kan worden neergezet als een 'stomme dronkemansmoord'. [...] De twee oudere mannen die met John veroordeeld werden zijn lang geleden al vrijgelaten. Mogelijkerwijs, als John minder de man was geweest die hij is, als hij door zijn weg door het gevangensysteem had gekropen, en de ogen neer had geslagen voor het onrecht overall om hem heen, het lijden van anderen had genegeerd en zijn oren liet hangen naar elke waardeloze verandering in het systeem, zou ook hij misschien vroeg zijn vrijgelaten. Maar dat is niet gebeurd.

Kort na zijn in gevangenneming, begon John "te politiseren, om de hopeloosheid, het geweld en de woede die mijn leven tot dusver getekend hebben te boven te komen". Toen Johns zelfbewustzijn en politisering groeide, begon hij op te komen als een effectieve gevangenisorganisator en uitgesproken woordvoerder voor rechten van gedetineerden. Maar gevangenis worden niet gerund door liberale democratieën; ze worden gerund door absolute politiestaten, waar verzet uitgebannen is, en zij die zich uitspreken tegen onrecht worden eruit gepikt en gestraft. Wat John Bowden heeft doorgemaakt de afgelopen 25 jaar; de barbaarse afranselingen door de handen van bewakers, de eenzame opsluiting, de aanhoudende pogingen hem psychologisch te breken, neigen naar marteling.

John is nooit gebroken door het geweld dat hem is aangedaan, hij is nooit bang geweest om te schrijven in steun aan andere gevangenen die werden vernederd in isolatie-eenheden, bijvoorbeeld; door solidariteit te tonen met hen die onrecht te verduren hebben in gevangenissen over de hele wereld, om op te staan wanneer dat nodig was. En daarvoor werd hij gestraft; gestraft omdat hij een uitgesproken gevangenschrijver was, gestraft omdat hij een diep politiek inzicht en een intelligentie heeft die zijn overmeestersaars overtreft, gestraft voor het respect dat hij heeft bij andere gevangenen en dat van vele andere politieke activisten

buiten de gevangenis-muren. John Bowden heeft een hoge prijs betaald, niet slechts voor een paar minuten van dronken roekeloosheid, maar voor zijn integriteit, zijn empathie, zijn solidariteit en voor zijn radicalisme.

Keer op keer werden Johns politiek en zijn contact met politieke activisten uitgelicht door de gevangenis als een "risico factor" en een reden om hem in de gevangenis te houden. Niettemin, na meer dan een kwart eeuw achter tralies, is John Bowden, inmiddels 50 jaar oud, door het systeem heen gevorderd tot een open gevangenis regime; Castle Huntly in Schotland. Hij heeft gewerkt buiten de gevangenis-muren, is regelmatig op weekend verlof geweest en werd voorbereid voor mogelijke vrijlating in juni van dit jaar. Dat is recentelijk echter allemaal veranderd, met Johns terugplaatsing naar gesloten regime in 'HMP Glenochil'.

In de gesloten wereld van het gevangensysteem, waar rechtvaardigheid een vreemde is, en waar misbruik routineloos ongecontroleerd blijft, kan het leven van een mens in de handen zijn van corrupte of incompetente lieden. Soms doen de kleinste veranderingen zich voor als een goddelijke autoriteit, en het woord van een willekeurige gevangenis medewerker, ongeacht hoe belachelijk, telt oneindig veel zwaarder dan dat van welke gevangene dan ook.

Recentelijk heeft een nieuw aangestelde rechtse sociaal hulpverlener een rapport samengesteld over John Bowden, voor beschouwing wanneer zijn verzoek voor vrijlating van "levenslang" gehoord wordt door de herzieningsraad. In dit rapport stelt Matthew Stillman: "Bowden heeft geschreven voor een zelfverklaarde anarchistische website, genaamd ABC-Brighton, en zegt veel van hun ideeën en activiteiten te steunen. Een herziening van deze website roept de vraag naar de aard van deze groep op. De leden van deze groep blijken voor-

namelijk eco-terroristen of para-militairen te zijn, verwickeld in wat zij zien als strijd tegen politieke systemen en principes."

Normaliter zou men het beste, iemand, die een dergelijk ongefundeerde en schaamteloze lasterverklaring opstelt, kunnen uitlaten. Helaas, zijn de woorden van dit individu in de kafkaïaanse gevangeniswereld van invloed en gevaarlijk. Daarom is het belangrijk dat ze worden tegengesproken. [...]

"For having stood up to and resisted unlawful and inhuman treatment in prison, and retained some basic human integrity and humanity in the process, I probably shall now remain imprisoned far beyond what even a reactionary judge deemed an appropriate period of time all those years ago. Hell will freeze over, however, before I surrender that part of myself that had the courage and integrity to fight back and resist when resistance often seemed futile."

John Bowden (from Tear Down The Walls!)

ABC Leeds
ABC Amsterdam

Op 8 juni 2007 vond al een solidariteitsbijeenkomst plaats aan het Parole Board HQ (instantie die beslist over vrijlating van gevangenen).

13 JULI 2007

2de INTERNATIONALE
SOLIDARITEITSDAG
MET JOHN BOWDEN

OUR SOLIDARITY KNOWS NO LIMITS

Gabriel Pombo da Silva zit sinds juni 2004 opgesloten in de gevangenis van Aken (Duitsland). Omwille van zijn anarchistische ideeën en praktijken probeert de gevangenis niet alleen om hem te isoleren (hij zit 23u van de dag op cel), maar ook om communicatie met de buitenwereld te verhinderen. Hoewel de situatie nu gedeeltelijk veranderd is, hield de gevangenis in april en mei 2007 boeken, cd's, brieven en correspondentie achter.

Gabriel werd in september 2005 veroordeeld tot 13 jaar gevangenisstraf. Zijn kameraden José Delgado en Bart de Geeter kregen respectievelijk 14 jaar en 3 jaar en 6 maanden. Bart kwam in januari 2007 vrij. Ze werden veroordeeld op basis van een ontsnappingspoging aan een politiecontrole.

BEELD JE IN...

Gabriel Pombo da Silva

BEELD JE IN, kameraden, dat je veroordeeld bent om te 'leven' op een plek zoals de gevangenis van Aachen. Het maakt me niet uit wie je daartoe veroordeeld heeft, het maakt me niet uit waarom je veroordeeld bent (ik ben noch een heilige, noch een rechter)...

BEELD JE IN dat je leven bestaat uit 23 uur vegeteren in een cel... Dat het de moeite niet loont om uit het raam te kijken omdat je alleen tralies, prikkeldraad, ijzeren staven, camera's, cipiers en twee keer per dag gevangenen kan zien, die dan een uur lang als automaten rondwandelen op een binnenplaats van 50 op 100 meter.

BEELD JE IN in dat je correspondentie systematisch gelezen en gecensureerd wordt door de cipiers... Dat je om naar de keuken of naar de dokter te gaan, om 'ping-pong' te spelen, altijd begeleid wordt door zo'n personages en dat je alles moet vragen aan de 'Instanties'...

BEELD JE IN dat je 4 bezoeken per maand hebt van 45 minuten en dat die bezoeken altijd plaatsvinden onder de aandachtige blik van de cipiers opdat er geen verboden kussen of al te tedere strelingen zouden gegeven worden, opdat er geen schetsen of verhalen zoals je nu aan het lezen bent zouden gesmokkeld worden...

BEELD JE IN dat de gevangenen die je omringen (de meerderheid, buitenlanders, die niet eens weten wat voor dingen 'menselijke', 'waardigheid', 'rebellie' etc. zijn) eerder dan 'delinquenten' of 'criminelen', 'arme drommels' zijn wiens grootste misdaad is arm, in alle betekenissen van het woord, geboren te zijn...

BEELD JE IN dat ze je beetje bij beetje van je identiteit beroven... van je zijn zelf: je 'recht' op INTIMITEIT, je 'recht' op RELATIES zonder censuur en censoren van alle soort en slag, je 'recht' om te LEREN (boeken, studies, didactisch materiaal etc.), je 'recht' om je te POLITISEREN en je eigen persoonlijke, menselijke en politieke IDENTITEIT te hebben...

BEELD JE IN dat ze je dingen en persoonlijke zaken afpakken: kleren, foto's etc. en dat voor elke zaak die je wilt aanklagen je je eerst moet richten aan één van die geüniformeerden die het

alleen maar interesseert om hun shift van 7 uur 'werk' af te ronden. Werk dat bestaat uit wat hierboven beschreven staat...

Als je in staat bent om je dit alles in te beelden, dan heb ik het klaargespeeld om mijn laatste drie jaren in de gevangenis van Aken samen te vatten... Dan heb ik het klaargespeeld om de muren te overbruggen en met jullie allemaal drie jaar van 'RE-SOCIALISERING' op z'n Duits te delen...

De directeur van dit hol is van de UCD of CDU (Duitse 'conservatieve' partij) en de één of twee keren dat hij tot bij mij is gekomen om met mij te 'praten', op het scherp van de tong: U bent te radicaal, meneer Pombo... da's al wat de oude man zei... Wat velen van jullie niet weten, kameraden, is dat ik sinds me ze gegijzeld en veroordeeld hebben met een 'FARCE-PROCES' tot 13 JAAR gevangenis, onder een regime zit dat lijkt op de FIES (en in sommige opzichten zelfs erger). En dat alleen omdat ik ANARCHIST ben...

Toen de 'onderdirecteur voor Veiligheid' me een keer kwam opzoeken om te praten over de 'veiligheidsmaatregelen' vroeg ik hem, meer uit intellectuele nieuwsgierigheid dan om wat anders, hoe 'zij de gevaarlijkheid zagen': ik ben 'gevaarlijker' dan een 'moordenaar' of een 'verkrachter' en/of een 'terrorist'? De man antwoordde me met: "Meneer Pombo, ik ga geen 'woordspelletjes' spelen..." Ik hoef niet te zeggen dat je om 'woordspelletjes' te spelen creativiteit, intelligentie en eigen criteria nodig hebt; eigenschappen die meneer Peterson uiteraard niet heeft...

Als ik zo'n dingen vraag en concepten/taal gebruik die mij niet eigen zijn (en daarmee bedoel ik de reductie van een persoon tot wat hij ooit eens gedaan heeft... Je kan een persoon niet reduceren tot een adjectief) dan is dat alleen maar om van mij te laten horen en te proberen weten wat die figuren denken en waarom ze mij en mijn kameraad José onderwerpen aan dit 'speciale' regime.

Ik bedoel dat als deze maatregelen 'democratischerwijze' toegepast zouden worden (vergeef me mijn sarcasme...), we dan de compleet ondemocratische conclusie zouden trekken dat José en ik niet omwille van wat we in de straat zouden gedaan heb-

ben maar omwille van onze politieke ideeën, onder dit regime vallen...

De woorden die ik hier schrijf zijn gericht aan alle anarchisten opdat jullie José en mij (naast Thomas Meyer-Falk en de laatste gevangenen van de RAF) naargelang jullie mogelijkheden politiek zouden steunen en zouden laten weten aan de Duitse regering dat hun arrogantie en folter jullie bekend zijn...

Ik heb geen zin om 'honger te moeten lijden' voor iets wat voor mij 'elementaire rechten' zijn waarover alle personen ter aarde zouden moeten beschikken... maar als de 'veiligheidsredenen' blijven doorgaan, als ze mijn boeken blijven achterhouden en als ze me voor een hansworst houden, dan zal ik vroeg of laat een hongerstaking beginnen.

Ik richt me tot jullie omdat ik weet dat, los van onze 'verschillen' qua tactiek-strategie en praktijken wij allemaal anarchisten zijn en wij vechten voor een Libertaire Samenleving waarin we vandaag en morgen allemaal vrij kunnen leven...

De revolutionaire en anarchistische gevangenen hebben meer dan ooit jullie steun nodig.

Voor de internationale solidariteit!
Voor de anarchie!

Gabriël

April 2007
uitroeiingskamp Aken

JOSÉ BLIJFT ONDER EXTRA VEILIGHEIDSMaatregelen

BEGIN MAART zouden op José's cel verdovende middelen zijn aangetroffen. De directie greep dit aan om hem alleen bezoek achter glas toe te staan gedurende drie maanden. José weigerde zijn vrienden, kameraden en familie zo te moeten ontvangen. Nu de drie maanden verstreken zijn, zette de gevangenisdirectie deze sanctie om in een permanente maatregel omwille van 'veiligheidsredenen'.

Op vrijdag 22 juni werden vanuit verschillende landen faxen en brieven gestuurd naar de gevangenisdirectie om te eisen dat deze maatregel wordt afgeschaft en José terug onder 'normale' omstandigheden bezoek kan krijgen.

Dennis Teeken zat tot voor kort opgesloten in de gevangenis van Aachen. Hij zat samen op de cel met Gabriel Pombo da Silva.

Naar aanleiding van gesprekken met Gabriel schreef Dennis deze brief en vroeg die te verspreiden.

Dennis is in hongerstaking gegaan om zijn overplaatsing naar Nederland te bekomen. De Duitse Staat gaf toe en leverde hem uit aan Nederland.

BRIEF VAN DENNIS TEEKEN

Vanuit de gevangenis van Aachen

Beste lezers,

Mijn naam is Dennis Teeken en ik ben 36 jaar. Ik ben in 1971 geboren in Amsterdam, Holland. Op dit moment ben ik in Aachen in de gevangenis voor 2 bankovervallen in Duitsland in 2005. Ik had een heel hard leven sinds ik 21 jaar oud was. Ik was een drugsgebruiker en een alcolieker. Ik ben in 2001 naar een kliniek gegaan om van mijn drugs en alcoholprobleem af te geraken. Ik werd door de kliniek op 15 oktober 2001 ontslagen na een geslaagde behandeling. Sindsdien waren mijn ogen geopend en zag ik hoe een menselijk wezen kan zijn.

Na 4 jaren strijd in de samenleving wist ik dat het een heel harde en lange weg zou zijn om een "goede burger" te worden. Totdat ik de overvallen deed, was ik heel depressief en agressief. Waarschijnlijk een neveneffect van de drugs die ik gebruikte. De overvallen die ik pleegde, waren niet voor een poging om een rijk man te worden, zeker niet. Ik pleegde deze misdaden om enkele mensen te helpen met hun financiële problemen. Dat was natuurlijk heel dom. Maar ik hield van deze mensen. Ze hebben veel gedaan voor me in het verleden en daarom wou ik iets terug doen. Dan overviel ik die 2 banken en gaf hen het geld. Niet lang na deze overvallen kreeg ik problemen met deze mensen omdat ik een grote ruzie had met hun ex-schoonzoon. Merk op dat ik ook een ex-schoonzoon ben. Ik woonde in hun huis en nu wilden ze dat ik wegging. Wat ik ook deed. Ik ging naar een vriend van me en hielp hem met het bedrijf. Om dit verhaal wat korter te maken, ik was heel ontgoocheld in mijn "vriend" nadat ik bij hem zo'n 3 maanden gewerkt had. Ik werd zo ziek en moe na al deze ervaringen dat ik besliste mezelf aan te geven voor de overvallen die ik pleegde en wat rust te nemen in de gevangenis. Misschien klinkt het niet verstandig maar dat is het niet. Ik heb de verantwoordelijkheid genomen voor de dingen die ik gedaan had en dan kon ik wat professionele hulp vragen om mijn leven opnieuw op te bouwen. Het enige probleem is de gevangenis in

Duitsland. Als iemand me enkele jaren terug zou vertellen dat Duitsland gevangenen foltert, dan zou ik mijn vinger op mijn voorhoofd plaatsen en zeggen dat hij gek geworden is. Jammer genoeg is het waar.

Ik ga proberen het kort te maken wat me hier overkwam in Duitsland. Het is onmogelijk voor me al de dingen te vertellen die hier gebeuren omdat het weken zou duren om het op papier te krijgen. Eerst en vooral toen Holland me uitleverde aan Duitsland, dan kreeg ik de verzekering dat ik mijn tijd kon uitzitten in Holland. Ik ben hier nu 14 maanden en ze gaan me nog altijd niet terugsturen. In deze 14 maanden werd ik meer dan eens vernederd en mentaal gefolterd. Bijvoorbeeld: de eerste 3 weken werd ik geïsoleerd en ze lieten het licht aan voor 24 uur per dag voor meer dan 3 weken. De eerste week lieten ze me niet douchen. Ze namen mijn private kledij en in de plaats gaven ze me gevangenskledij. Ze gaven me schoenen die 3 maten te klein waren en kledij gemaakt uit vossen.

Na meer dan 3 maanden vroegen ze me of ik wou werken. Dat was okee voor mij en ik zei "ja". Ik kreeg deze job nooit. Ik stelde aanvragen voor 4 jobs en ze zeiden altijd dat het geen probleem zou zijn. Maar ze gaven me nooit de job. In de plaats gaven ze me een job waar ik zou kunnen werken en in stukken zou betaald worden. Om riemen uit te pakken, te labelen en weer in te pakken krijg ik 11,79 euro. Natuurlijk ben ik geen machine hoewel de andere gevangenen zeggen dat ik het ben, maar ik kan zo'n 1500 riemen per dag doen. Nu komt the clue. Zoals ik vroeger al zei, gaven de Duitsers me de garantie terug te kunnen naar Holland. Ik heb al die dingen op papier. De Europese wet zegt dat een burger van een Europees land die uitgeleverd is naar een ander land binnen Europa, moet veroordeeld worden en binnen de 9 maanden teruggebracht moet worden. Ik ben hier reeds meer dan 14 maanden.

Ik kreeg een brief van een Nederlandse advocaat waarin staat dat mijn land

de terugkeer op 8 mei aanvroeg. Dat was gisteren. En weer ben ik nog hier. Ik werd zo kwaad dat ik gisteren een hongerstaking begon.

Je zal nooit geloven wat hier gebeurde. Nu dat ze weten dat ik weiger voor hen te werken als een slaaf, namen ze mijn sport, mijn bezoek, mijn telefoongesprekken weg en ze laten me niet meer toe naar enkele andere gevangenen te gaan voor twee uur 's avonds. Één van die gevangenen is Gabriel Pombo da Silva. Wat ze nu doen herinnert me aan de concentratiekampen in de tweede wereldoorlog. Als je niet werkt dan word je omgebracht. Nu doen ze het op een geniepigere manier. Als je niet werkt, word je voor 23 uur opgesloten tot je het mentaal niet meer aankan en je je eigen leven neemt. Hoe ziek zijn die mensen? De nazi-verpakking is nog altijd hetzelfde maar ze pakken het in een ander kleurrijker papier.

Ik ga verder met deze hongerstaking tot ik terug in mijn land ben of tot ik sterf van deze foltering.

Ik heb veel met Gabriel Pombo da Silva gesproken over anarchie. Ik ben geen anarchist omdat ik in god geloof maar ik sympathiseer met vele dingen. Gabriel is een heel aardige persoon en heel intelligent. Ik heb over vele dingen met hem gediscussieerd en hij gaf me met verschillende dingen een ander zichtpunt. Ik was verrast te zien hoeveel mensen bemoedigd werden door zijn gevecht en hoe dicht ze bij hem staan. Dat trok mijn aandacht. Ik zou graag meer willen weten over anarchisten. Hoe denken jullie? Hoe leven jullie je levens? Wat is jullie achtergrond? Hebben jullie ooit in god geloofd? Ik zou graag over vele dingen discussiëren. Ik heb graag goede gesprekken. Als de Duitsers me in de nabije toekomst laten gaan, denk niet dat ik dan in mijn stoel ga zitten en niets doen, oooooohh nee.

Blijf vechten
Ciao

Dennis Teeken
Aachen, 9 mei 2007

GOLF VAN OPSTANDEN IN GRIEKSE GEVANGENISSEN

OP 23 APRIL breekt er in de gevangenis van Malandrino in Griekenland een opstand uit. Aanleiding voor de opstand was de afranseling door cipiers van de anarchist Iannis Dimitrakis, die daar opgesloten zit op verdenking van verschillende bankovervallen. De dagen daarop komen gevangenen in maar liefst 11 gevangenissen in opstand. Ook in de straat krijgt de solidariteit vorm en vertaalt zich in verschillende betogingen en talloze aanvallen tegen de infrastructuur van de overheersing en de uitbuiting.

DE DICTATUUR VAN DE OPSLUITING IS HET SPIEGELBEELD VAN DE DEMOCRATIE

In twee vleugels van de Malandrino gevangenis vindt een opstand plaats, die uitgebroken is nadat de anarchist Iannis Dimitrakis eerder op de dag door cipiers in elkaar werd geslagen. Democratie deelt klappen uit, foltert, moordt en ontnemt alles aan de gijzelaars in deze gevangenissen die lijken op het inferno.

Gevangenisomstandigheden die gericht zijn op uitroeiing, gebrek aan water, regelmatige afranselingen, bewakingscamera's, onmenselijk korte wandelingen: da's de gevangenis van Malandrino. Dit werd tijdelijk doorbroken door de illegale breuk die de revolutie biedt.

Het humanitaire masker van de beulen van de democratie heeft ons niets aangeboden; alles is gewonnen door de kreten van diegenen die in opstand komen, diegenen die op de daken van de gevangenissen staan.

SOLIDARITEIT MET DE OPSTANDIGE GEVANGENEN VAN MALANDRINO

SOLIDARITEIT MET DE OPGESLOTEN GIJZELAARS VAN DE DEMOCRATIE

Pamflet dat werd uitgedeeld
in Thessaloniki op 23 april 2007

23 APRIL

De gevangenen van de gevangenis Malandrino in Fokida (centraal Griekenland) komen in opstand. De anarchistische kamerad Iannis Dimitrakis, die daar opgesloten zit op verdenking van verschillende bankovervallen, werd enkele uren voor de opstand in elkaar geslagen door de cipiers. Vele gevangenen klaagden dit aan, maar kregen van hetzelfde laken een broek.

De gevangenis van Malandrino, dat is vreselijke detentieomstandigheden, gebrek aan water, regelmatige afranselingen, elektronisch toezicht en extreem korte wandelingen.

Tijdens de opstand slagen gevangenen infrastructuur kapot en stichten brandjes. 250 gevangenen beklimmen het dak van de gevangenis en bieden weerstand aan de rellikken.

Samenkomst aan het huis van de president van Griekenland in solidariteit met de gevangenen van Malandrino.

24 APRIL

De opstand van Malandrino wordt in maar liefst 10 andere gevangenissen beantwoord en gevolgd. Er vinden stakingen, bezettingen en opstanden plaats. Zowel in Korydallos (Athene) als in Patras moet de retpolitie interveniëren. In Corfu en Alicarnassos klimmen tientallen gevangenen op het dak van de gevangenis. In Larisa, Trikala en Agios Stefanos gaan honderden gevangenen in wandelstaking en plateau-staking (ze weigeren het eten van de gevangenis). In Tripoli zouden 340 gevangenen een collectieve hongerstaking begonnen zijn. In Malandrino brengen 250 gevangenen de nacht op het dak door. De retpolitie zit overal in de gebouwen. In Thessaloniki komen de gevangenen in opstand. Aan de muren vond tegelijkertijd een solidariteitsbetoging plaats.

In het hele land vinden solidariteitsbetogingen plaats.

25 APRIL

Gemotoriseerde solidariteitsbetoging vertrekkende uit het centrum van Athene tot aan de gevangenis van Korydallos.

In de Atheense wijk Exarchia wordt een reeks overheidsge-

bouwen aangevallen met molotovcocktails in solidariteit met de gevangenen. Twee ministeries (Justitie en Cultuur) worden aangevallen met brandbommen. De kantoren van PASOK (socialistische partij), enkele banken en een politiewagen worden bestookt met molotovs.

In Goudi wordt de algemene kazerne van de oproeppolitie MAT 's nachts aangevallen met molotovcocktails.

26 APRIL

De anarchisten Nikos Kountardas en Vasilis Stergiou werden allebei in isolatie geplaatst na de opstand in de gevangenis van Korydallos.

Volgens het ministerie van Justitie zijn de gevangenen in Malandrino teruggekeerd naar hun cellen, waarmee ze hun opstand van drie dagen beëindigden.

In Zografou, Athene wordt het hoofdkwartier van de rellieken aangevallen met molotovcocktails. Later op de dag vallen enkele tientallen gemaskerden het zwaar bewaakte politiekantoor in de wijk Exarchia aan met molotovcocktails. Minstens zeven flikkenwagens, vijf moto's en één bewakingsgebouwtje gaan in vlammen op.

In Athene worden verschillende banken, instellingen en internationale bedrijven aangevallen met molotovcocktails.

In Thessaloniki vallen gemaskerde individuen iets voor middernacht het politiekantoor van Sykeon aan met molotovcocktails en stenen. Wagens van flikken in burger worden beschadigd.

27 APRIL

Betoging in solidariteit met de gevangenen in het centrum van Athene. Daarnaast vinden verschillende aanvallen plaats. Twee voertuigen van de ambassade van Uruguay worden vernietigd met behulp van gasflesjes. Er worden banken aangevallen waaronder een filiaal van de Nationale Bank van Griekenland.

TELEFONISCH GESPREK MET IANNIS DIMITRAKIS

Tijdens de opstand in Malandrino

De 28-jarige anarchist Iannis Dimitrakis beschrijft de dagelijkse helse omstandigheden in de gevangenis van Malandrino. Het nieuws dat hij door een cipier in elkaar was geslagen gaf aanleiding tot opstanden in 11 gevangenissen over het hele land. Tijdens ons telefonisch gesprek beschreef hij zijn gevangenisomstandigheden in Malandrino als de ergste waar hij het hoofd heeft aan moeten bieden. Eerst zat hij in voorhechtenis in Korydallos (Athene), daarna in Neapolis Lasithiou en tenslotte werd hij op 22 december 2006 overgeplaatst naar Malandrino.

Hoe staan de zaken in de gevangenis van Malandrino?

Het gaat ver. We hebben momenteel alle afdelingen behalve de administratieve gebouwen onder controle. Een afvaardiging van vijf mensen heeft de algemeen-secretaris van de minister van Justitie, Panouris, ontmoet. De anti-oproerpolitie is een psychologische oorlog tegen ons begonnen.

Veel mensen denken dat een nieuw type gevangenis de omstandigheden zou kunnen verbeteren...

Nieuwe gevangenissen zoals Malandrino scheppen nieuwe spanningen. De afdelingen zijn volledig geïsoleerd, 480 gevangenen staan tegenover een panopticon. De gangen zijn zo smal dat je alle zin voor afstand verliest; de wandelplaatsen buiten zijn uiterst klein. Er is gebrek aan directe communicatie met families omwille van de parlofoon. De gevangenis is onderverdeeld in tien vleugels, waar we in werkelijkheid tegenover staan zijn tien isolatiemodules. De willekeur heerst: de gevangenis is een private onderneming geworden. Bepaalde eenheden die in de beginplannen gereserveerd waren voor activiteiten werden omgevormd tot extra cellen. Het gebouw heeft geen systeem voor drinkbaar water en geen rioleringen. De gevangenis werd gebouwd op de top van een berg in het niets en tot heden zijn er zware problemen in verband met drinkbaar water en evacuatie.

Aanval op politiekantoor in Zografou, Athene op 26 april 2007

Hoe verloopt de communicatie met de buitenwereld?

De geografische isolatie vergroot het feit dat niets van buitenaf de gevangenis bereikt. Deze morgen zijn er televisieploegen aangekomen, 's namiddags zijn ze weer vertrokken. Als er naasten willen langskomen, moeten ze vier uur reizen voor een half uurtje bezoek achter glas. Sommigen kunnen niet meer dan één keer per twee maanden bezoek ontvangen. De geografische afstand maakt communicatie met advocaten onmogelijk. Ze sluiten ons hier als lichamen zonder geest op. Ze stellen zich tevreden met ons te voeden tot men ons op een mooie dag aankondigt dat we onze straf hebben uitgezeten.

[Dit gesprek werd gepubliceerd in het dagblad *Eleftherotipia* en daarna in het Engels gepubliceerd op Indymedia Athene op 25 april 2007]

28 APRIL

's Nachts wordt een politiekantoor in Athene beschoten met automatische wapens. Voor ze weggrijden gooien ze nog een granaat op het midden van de straat waardoor verschillende wagens beschadigd worden. De 9mm kogels zouden van hetzelfde type wapens zijn als in april en december 2004 ontnomen werden aan bewakers. In de dagen daarop worden nog minstens 3 andere politiekantoren op dezelfde manier aangevallen.

29 APRIL

Zo'n 200 anarchistinnen betogen aan de gevangenis van Malandrino.

ARRESTATIES IN ATHENE

OP 5 JUNI 2007 werden twee anarchistinnen en een vriendin (allemaal tussen de 20 en 22 jaar oud) aangehouden nadat ze geprobeerd hadden een politiewagen in de buurt van Paleo Faliro in Athene aan te vallen. Tijdens hun arrestatie werden ze alle drie in elkaar geslagen door de politie en waren de instorting nabij.

In het Politiehoofdkwartier van Athene werden ze verder geslagen en gefolterd (mentaal en fysiek). De openbare aanklager beval de voorlopige hechtenis.

De toestand van het meisje is bijzonder ernstig en onrustwekkend. Ze heeft gezondheidsproblemen en de smerige aanvallen van de flikken en hun zware afranselingen hebben haar in een zenuwzinking geduwd. De morgen na de arrestatie werd ze overgeplaatst naar twee verschillende ziekenhuizen in Athene. De dokters hebben haar alleen eerste hulp verleend en weigerden haar verder te verzorgen. De dokters die haar momenteel verzorgen (persoonlijke dokter en politiedokter) spreken beiden over ernstig psychosomatische schade, veroorzaakt door de extreme spanning tijdens haar arrestatie en opsluiting. Desondanks blijft het meisje opgesloten in het Politiehoofdkwartier. Haar advocaten proberen haar naar een ander Atheens ziekenhuis te krijgen. Mocht dit niet lukken, zal ze overgeplaatst worden naar het psychiatrische ziekenhuis van de Korydallosgevangenis in Athene.

Ondertussen werden de twee anarchistinnen al opgesloten in de gevangenis.

De drie worden beschuldigd van 'poging tot explosieve aanslag', 'schending van de wet op explosieven' en 'weerspanning tegen de autoriteiten'. Ze zullen waarschijnlijk niet vervolgd worden op basis van de antiterrorismewet. De twee anarchistinnen werden ernstig geslagen, in het bijzonder in hun genitaliën. Toch blijven ze weigeren om met de politieonderzoekers te praten.

[Gepubliceerd op Indymedia Athene, 9 juni 2007]

Opstand in de gevangenis van Malandrino

Muur van de gevangenis van Malandrino na de betoging van 29 april

In beslag genomen gasbommetjes

In de aanloop naar en navolging van de presidentsverkiezingen in Frankrijk werden verschillende individuen over het hele land gearresteerd. De pers en politie begonnen te schreeuwen over anarchisten en autonomen naar aanleiding van de vele anonieme aanvallen op structuren van de overheersing. Er werden een aantal arrestaties verricht, die nadien aanleiding gaven tot huiszoeken.

OP 31 MAART worden Grégory en Damien in Avignon gearresteerd op beschuldiging van brandstichting tegen het lokaal van de PS. Beiden zitten opgesloten in de gevangenis van Pontet.

OP 22 APRIL worden vier kameraden in Montpellier beschuldigd van het in brand steken van "auto's van bourgeois." Er volgt een huiszoeking in een kraakpand. Quentin zit nog steeds opgesloten in Villeneuve-les-Magdelone.

OP 22 APRIL worden Grégory en Charles in Parijs op straat aangehouden en beschuldigd van het in brand steken van wagens. Op 25 april worden ze op basis van andere beschuldigingen veroordeeld: Grégory krijgt opschorting van straf ("medeplichtigheid") en wordt vrijgelaten; Charles krijgt 13 maanden gevangenis voor "fabricatie, transport en bezit van brandversnellers". Twee kraakpanden en één appartement krijgen huiszoeken.

OP 11 MEI worden Césari en Audrey in Villeurbanne (nabij Lyon) aangehouden op beschuldiging van brandstichting tegen een kantoor van de UMP. Op 14 juni worden ze beiden tot 4 maanden effectieve celstraf veroordeeld (Audrey in halfopen regime) en een schadevergoeding van 17.000 euro.

OP 11 MEI wordt Damien 's morgens vroeg op straat aangehouden en beschuldigd van poging tot brandstichting tegen een wagen vlakbij Fouquet's (restaurant van Sarkozy en co). Wat later volgt een huiszoeking bij Michel (Paco) waar Damien verbleef. Ook Michel wordt aangehouden. Damien zit in voorhechtenis in de gevangenis van Fleury, Michel zit in Fresnes. Ook een derde persoon kreeg een huiszoeking (op het adres van zijn ouders) op beschuldiging van medeplichtigheid en staat nu onder gerechtelijke controle.

OP 20 EN 22 MEI publiceren enkele Franse kranten (Le Journal du Dimanche, Métro en Le Parisien) artikels tegen "de anarchisten" en "ultra-links". De antiterrorismebrigade van de politie opent onderzoeken in Parijs naar aanleiding van een aantal feiten (vandalisme tegen verkiezingskantoren, brandende auto's, artisanale brandbom voor het commissariaat van het 18de district)

HET ONDERSTE UIT DE KAN

De schapen gaan naar de slachtbank. Ze zeggen niets en ze hopen op niets. Maar ze stemmen op z'n minst niet voor de slachter die hen zal afmaken of voor de bourgeois die hen zal opvreten. Dommer dan uilskuikens, schaapachtiger dan schapen: de kiezer benoemt z'n slachter en kiest z'n bourgeois.

- Octave Mirbeau

EEN AVOND van de electorale farce. De burgers zijn massaal gaan stemmen om hun nieuwe meester te verkiezen. En zoals achter elke burger een flik schuilt, hebben ze diegene aan het hoofd geplaatst die hen de meeste orde beloofde.

Een nacht van de eerste ronde. Een 22 april in Montpellier. De bourgeois – zowel de linkse als de rechtse – herinnert zich de anarchisten alleen maar wanneer hij nood heeft aan een verklaring voor de grommende revolte of wanneer de wapens van de kritiek hem bang beginnen maken. Maar sommige bourgeois – zij wel – weten dat woorden nog een betekenis hebben. En dat de onthouding bij de verkiezingen niet noodzakelijk een holle slogan is voor diegenen die berusten in het feit dat anderen hun leven proberen te regeren.

De democratie is in feite niet alleen maar een regime dat inwisselbaar is voor een dictatuur naargelang de noden van het kapitalisme. De democratie zijn ook mensen, structuren en sociale verhoudingen. Het is ook een systeem van massacommunicatie zoals de televisie waarvan de relais in de regio van Millau op de avond van de eerste ronde gesaboteerd werd. Het is ook de stembureaus, zoals de bureaus waarvan de opening in Marseille, Lille en Parijs vertraagd werd. Het is een systeem dat schatplichtig is aan de huidige noden van het Kapitaal, waarvan meerdere vertegenwoordigers in Toulouse het vuur aan de schenen voelden. Het is ook de verkiezingslokalen van politieke partijen van alle slag zoals de lokalen die zowat overal kapotgeslagen, vernield of in brand gestoken werden. En de democratie, dat zijn vooral de bourgeois die uitbuiten, controleren, bombarderen,

uithongeren, opsluiten, massacreren, wetten opstellen en elk individu en zijn omgeving opofferen in naam van hun winsten.

En dus, wanneer op morgen na de eerste ronde vier van die individuen – 'anarchisten' volgens het lokale pulpblad – in Montpellier gearresteerd worden omdat ze hopen oud ijzer "van bourgeois" platgebrand hebben, dan doet het er ons weinig toe te weten of ze al dan niet de daders zijn. In deze sociale oorlog zijn er inderdaad – zoals bij een barricade – maar twee kanten. En die vier zijn zeker van onze kant. Van de kant die de electorale grap weigeren en ervan beschuldigd worden coherent te zijn met hun droom van vrijheid, ervan beschuldigd woren hun revolte in praktijk te brengen.

Dit uitgerookt staalblik zal de wereld niet veranderen. Maar zolang de bourgeois rustig kan slapen en verkozen wordt door schapen die hij het Kapitaal zal doen vreten, is het duidelijk dat we noch door deze brandstichtingen te veroordelen, noch door ze te negeren, zullen vooruitgaan naar de opstand die noodzakelijkerwijze elk keurslijf van de etatistische legaliteit zal breken. Integendeel!

Quentin werd intussen opgesloten in Villeneuve-les-Maguelone, de drie anderen staan onder strikte gerechtelijke controle. Tegen alle vier wordt een onderzoek gevoerd. De onderzoeksrechter wrijft hun niets minder aan dan 'georganiseerde bende' om pogingen tot schade door brandstichting te ondernemen, schade door brandstichting en bezit of transport van brandbare of explosieve substanties of producten. Een geschikt middel om individuen die koppig volhouden tegenover de politionele nachtmerrie van de notabelen van om de hoek voor lange jaren uit te schakelen.

Het is dus aan éénieder om zijn solidariteit te uiten op manier die hij het beste acht.

Vrijheid voor allen!

[Vertaald uit: Cette Semaine, nummer 98, lente 2007]

PERMANENTIE VAN DE REVOLTE

Vooraf na de tweede ronde van de presidentsverkiezingen braken er in heel Frankrijk rellen uit. Er waren veel spontane en wilde betogingen die hun woede koelden op winkels, banken, overheidsgebouwen,... Honderden auto's en tientallen gebouwen werden in brand gestoken. Voor een chronologisch overzicht verwijzen we naar het blad Cette Semaine (BP 275 - 54005 Nancy Cedex - France / <http://cettesemaine.free.fr>) De onderstaande chronologie werd overgenomen uit nummer 92, lente 2007.

7/05 Villeurbanne - De UMP-permanentie wordt in brand gestoken met twee molotovs.

6/05 Toulouse - Tijdens een betoging worden de ruiten van de UMP-permanentie ingesmeten.

6/05 Caen - Poging tot brandstichting tegen een UMP-permanentie.

6/05 Brest - Twee UMP-permanenties worden verwoest.

6/05 Champigny - Het lokaal van de UMP wordt verwoest.

30/04 La Creuse - Een permanentie van de UMP wordt in brand gestoken.

23/04 Montréal - Poging tot brandstichting tegen en sabotage van de gasaansluiting van een lokaal van de UMP.

21/04 Rennes - De ruiten van een permanentie van de UMP worden ingeslagen. Er worden spullen gestolen.

20/04 Parijs - Vitrine van een permanentie van de UMP wordt kapotgeslagen.

17/04 Limoges - De vitrines van twee UMP-permanenties worden ingeslagen.

12/04 Rouen - Tijdens een betoging worden de ruiten van een UMP-permanentie ingeslagen. Er worden brandende vuilbakken naar binnen gesmeten.

11/04 Castres - Poging om ruiten van een UMP-permanentie kapot te slaan.

8/04 Quimper - Ramen en deuren van een UMP-permanentie worden ingeslagen.

7/04 Parijs - Vitrine van een UMP-permanentie ingeslagen. Deze permanentie werd al drie maal beschadigd.

Parijs, 6 mei 2007

DE AVOND VAN DE TWEEDE RONDE van de presidentsverkiezingen kwamen van Lille tot Marseille over Lyon tienduizenden mensen spontaan op straat om hun woede en hun afkeer te uiten.

Sinds de Vijfde Republiek is het de eerste keer, verder dan tegenstand als reactie op een regeringsbeslissing, dat de democratische gebeurtenis en daad van de verkiezingen gewelddadig in vraag wordt gesteld.

Het bilan van deze zondagavond: 730 uitgebrande auto's, tientallen ingeslagen ramen, bankautomaten buiten werking, politieke permanentiekantoren aangevallen en vooral duizenden mensen voor wie de democratische illusie verdampt is.

Ondanks de stilte van de officiële media bleven de samenkomsten zich in heel Frankrijk de volgende avonden doorgaan.

De repressie liet niet op zich wachten. Dagenlang werden verschillende effectieve gevangenisstraffen (tot 6 maanden) uitgesproken. Vandaag wachten tientallen beschuldigen nog op hun proces.

De solidariteit, of het nu het voortzetten van de rellen, het aanvallen van symbolen of het financieel helpen van beklaagden is, is essentieel.

[Tekst die overgenomen werd van een flyer die een solidariteitsoptreden met de opstandigen in Frankrijk aankondigt, Poulet aujourd'hui, Nuggets demain, 18 juni 2007, Brussel]

Permanentie UMP, Caen, 6 mei 2007

1/04 Reims - De verkiezingspermanentie van de minister van PME wordt geïdantificeerd.

31/03 Avignon - Brandstichting tegen een lokaal van de PS. Twee mensen worden gearresteerd.

28/03 Villeurbanne - Poging tot brandstichting tegen een UMP-permanentie. Het is niet de eerste keer dat deze permanentie wordt aangevallen. Ook de PS-permanentie een beetje verderop werd al geïdantificeerd.

27/03 Nogent-sur-Marne - Een UMP-permanentie gaat in vlammen op.

26/03 Plessis-Robinson - De departementale zetel van de PS gaat in vlammen op.

5/03 Lyon-Villeurbanne - De ramen van een UMP-permanentie worden ingesmeten. Een week daarvoor werd in Villeurbanne een PS-permanentie op dezelfde manier aangevallen.

24/02 Chartres - De ramen van een UMP-permanentie worden ingesmeten.

23/02 Lyon - De vitrine van het lokaal van de senator-burgemeester van de PS wordt ingesmeten.

20/02 Parijs - Drie permanenties van de UMP worden aangevallen.

12/02 Parijs - Op z'n minst drie permanenties van de UMP en één van de PCF worden aangevallen.

7/02 Parijs - De toegangsdeur en de ramen van de zetel van de Groenen worden beschadigd. De inscriptie « Heeft gestemd » wordt achtergelaten.

5/02 Parijs - Twee permanenties van de PS worden geïdantificeerd. De inscripties « Heeft gestemd » en « Een steen in de urne » worden achtergelaten.

4/02 Parijs - Een permanentie van de UMP wordt aangevallen. De inscriptie «DNA, pas op voor de PERDREAUX (patrijzen), ze hebben de fiets van de zoon van Sarkozy gestolen.»

1/02 Parijs - De vitrine van een UMP-permanentie wordt ingeslagen.

30/01 Parijs - De toegangsdeur van een UMP-permanentie wordt ingeslagen. De inscriptie «Sarko fascist, rechtvaardigheid voor allen » wordt achtergelaten.

29/01 Parijs - Een permanentie van de UMP wordt geïdantificeerd door één of meerdere individuen die met graffiti «Hier dictatuur» achterlieten.

23/01 Parijs - Vier mensen laten drie vuilzakken achter voor het campagnehoofdkwartier van Sarkozy. Eén van hen pist tegen de gevel alvorens ze de plek verlaten.

VUREN VAN WOEDE

MEN ZEGT VAAK dat katten negen levens hebben. Wat wij weten is dat wij er maar een hebben. Een schijtleven, in het nauw gedreven tussen de valse keuzes van de democratie. Werken om te overleven of leegstaande huizen bezetten onder constante dreiging ontruimd te worden. Je bek houden in afwachting van een razzia of in elkaar getimmerd worden door matrakken wanneer je je bek juist wel opentrekt. De straten afschuimen of schuilen in de zones die stinken naar opeengehoopte koopwaar. Muren wegvagen tot je al even grijs ziet als die muren of in het openbaar de stoppen laten doorslaan. Je drogeren met anti-depressiva of met het televisiespektakel. Stemmen voor links of voor rechts.

EN TOCH zijn er in deze oceaan van ellende nog momenten waar we een ander spoor kunnen ontwaren. Anders dan het spoor waarlangs de trein van de dood die zich natie, republiek of maatschappij laat noemen ons zonder blikken of blozen beweert mee te sleuren. Alsmāar vaker verwarmen de vuren van woede de harten en laten het gemoed van zij die zich er niet bij neerleggen opflakkeren.

IN NOVEMBER 2005 was het een lange stoet – veel verblijdender dan de betogingen die niet meer zijn dan opeenhopen van mensen – van scholen, politiekantoren, commerciële gebouwen, bussen en administratie die in de periferieën en daarbuiten gebrand hebben. In de lente van 2005 werden de straten overspoeld door wilde betogingen, bezettingen, confrontaties, plunderingen en andere sabotages onder het voorwendsel van de intrekking van de CPE.

SINDE DE START VAN DE VERKIEZINGEN werden over het hele grondgebied tientallen verkiezingskantoren van politieke partijen in brand gestoken of kapotgeslagen. In Marseille, Parijs en Lille werden stembureaus gesaboteerd. In Milau en Lyon werden televisiedistributies aangevallen. Het resultaat van de tweede ronde heeft onze woede – die te vaak wordt ingehouden – alleen nog maar eens doen uitbarsten tegen alle jakhalzen die dagelijks onze levens wegteren: flik, baas, chef, ANPE-consulent, sociaal assistent, politiker. De Franse vlaggen branden in een vreugdevuur in Toulouse, de vitrines kletsen zowat overal uiteen, de flikken krijgen tegen hun bakkes wat ze verdienen terwijl barricades worden opgeworpen, een supermarkt wordt geplunderd in Paname, het vuur wint terrein van Toulouse tot Lille, van Grenoble tot Nantes, van Lyon tot Rouen.

EN WE VERGETEN ook de ANPE's en Assedic's [*Franse equivalent van RVA en VDAB*] niet die vorig jaar verteerd werden, de rellen in het Noordstation die de groene en blauwe uniformen een lesje in solidariteit hebben gespeld en de gerichte aanvallen in de banlieus op de bewaarders van de sociale vrede.

ZE ROEPEN OP TOT KALMTE terwijl ons hele leven en de planeet creperen onder de wet van de winst en de overheersing. Terwijl ze onze dromen van vrijheid zouden willen verstikken door erop aan te dringen te gaan stemmen, geduldig te zijn of respect te tonen. Net zoals anderen voor hen hebben vele individuen de smaak voor subversie terug te pakken gekregen. Die zijn hun revolte gaan uiten tegen een systeem dat niet abstract of ongenaakbaar is, aangezien het belichaamd wordt door mensen en precieze structuren.

DE MEDIA, gedreven lijfeigenen van de macht zoals dat hoort spoeden zich om die duizenden anonieme individuen het etiket 'autonomen' of 'anarchisten' op te plakken, terwijl deze liefhebbers van een overdreven vrijheid voor allen alleen maar het meest zichtbare en meest geschikte deel zijn om de burger-flik de stuipen op het lijf te jagen eens de figuur van het "racaille" tijdelijk opgeborgen is.

IN AVIGNON, MONTPELLIER, PARIJS EN VILLEURBANNE hebben de huiszoekingen en opsluitingen van kameraden zich vermenigvuldigd. Ze worden beschuldigd van het in brand steken van auto's van bourgeois of partijkantoren van beide zijden en riskeren momenteel lange jaren in de duisternis. Zelfs zonder ze te hoeven kennen, bevestigen we onze solidariteit met hen en met allen die rechtstreeks de oorzaken van de overheersing aanpakken, op de vernietigende weg naar vrijheid. We bevestigen ook onze medeplichtigheid in hun revolte, die door geen enkel anti-terroristisch onderzoek zoals in Toulouse of Parijs verpletterd kan worden.

**NU GAAT HET EROM HEN NIET ALLEEN TE LATEN IN DE HANDEN VAN DE AASGIEREN IN TOGA.
LATEN WE ZONDER OPONTHOUD VERDER STRIJDEN. VRIJHEID VOOR ALLEN !**

[Affiche die circuleert in Frankrijk]

Over het COR-proces in beroep

RECHTVAARDIGHEID IS NIET GESCHIED

Er bestaat niet zoiets als rechtvaardigheid in een rechtbank en er valt geen rechtvaardigheid te vinden bij de mannen van de wet die dag na dag jaren en jaren gevangenis uitdelen.

We zijn tegen wetten en aanvaarden het idee dat een rechter kan beslissen over mensenlevens niet. Belachelijke opschriften zoals "iedereen is gelijk voor de wet" en "recht wordt gedaan in naam van het volk" versieren de macabere plaatsen van repressieve macht om misbruik en geweld een democratisch tintje te geven.

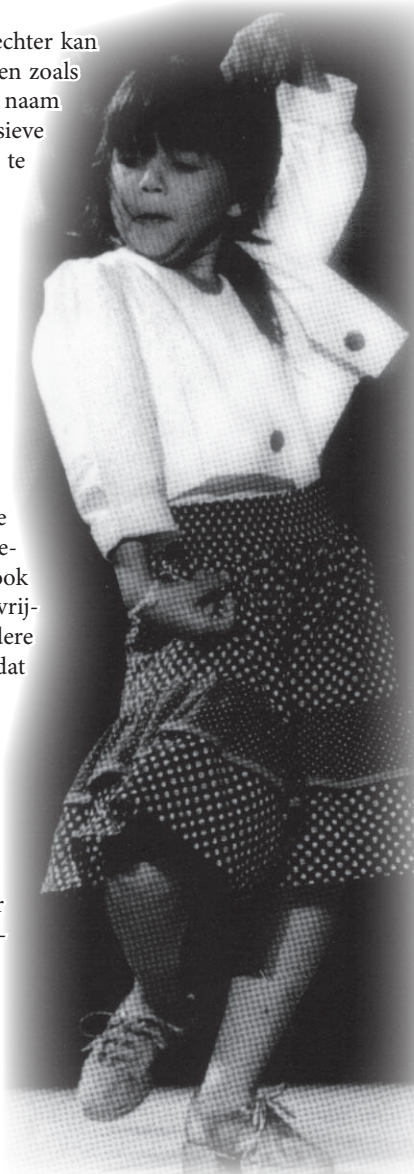
Voorbij de categorieën van onschuld en schuld staan wij vandaag aan de zijde van Willy en Alessio, die veroordeeld werden tijdens het COR-proces in beroep dat gisteren plaatsvond in Firenze. Alessio en Willy werden respectievelijk in beroep veroordeeld tot 5 jaar en 8 maanden en 3 jaar en 8 maanden op basis van beschuldigingen in verband met het artikel 270bis (samenzwering tegen de Staat) van de Italiaanse strafwet.

Met veel vreugde verwelkomen we Francesco Gioia die door het 'recht' twee jaar opgesloten en gisteren vrijgesproken werd. Constantino, Betta en Leonardo werden ook vrijgesproken na maandenlange opsluiting en andere vrijheidsbeperkende maatregelen. Maar samen met 9 andere kameraden moeten ze zich verdedigen in een proces dat begon op 2 mei.

Het interesseert ons niet zo veel te tonen dat onze kameraden zijn vrijgesproken, maar wel willen we het feit belichten dat het artikel 270bis gebruikt wordt om anarchisten te raken wanneer er geen bewijs tegen hen is, zoals het proces in beroep bevestigde. Samenzwering bestaat alleen in de hoofden van de inquisiteurs, maar jammer genoeg betekent het in werkelijkheid jaren gevangenis.

Al onze medeplichtigheid en solidariteit voor Willy en Alessio.
Pisa komt terug tot leven...
Voor de anarchie

Anarchisten van de Via Del Cuore (Pisa)
14 mei 2007

Van juli 2003 tot juli 2004 eisten de COR (Cellen van het Revolutionaire Offensief) een twintigtal aanvallen op tegen vakbondskantoren, kantoren van verkozenen, interimkantoren en een bouwbedrijf dat een nieuwe politiekazerne bouwt.

Op 7 juni 2004 barste de gerechtelijke operatie tegen de COR los met huiszoekingen, inbeslagnames en arrestaties. Op 11 mei 2007 vond de uitspraak van het proces in beroep plaats.

Op 4 mei 2006 volgde een tweede repressieve operatie in Pisa. Onder leiding van de onderzoeksrechter Angela Petroiusti uit Firenze werden vele huiszoekingen uitgevoerd, 12 mensen onder onderzoek geplaatst en 5 anderen opgesloten op beschuldiging van subversieve vereniging. Van de twaalf kameraden staan er tien onder strikte gerechtelijke controle (Betta na 11 maanden voorhechtenis, Silvia en Federico na 10 maanden voorhechtenis, Beppe, Erika, Chiara, Daniele en Alice staan onder huisarrest en Mariangela heeft een verbod om haar dorp te verlaten). Constantino (vrijgesproken in het COR-proces in beroep) blijft opgesloten. Leo (vrijgesproken in het COR-proces in beroep) en Alessandro kregen een verbod om in Pisa te blijven. De specifieke aanklachten gaan over de dynamitering van een hoogspanningspyloon in september 2005 en een aanval op de ruiten van een Adecco interimkantoor in augustus 2005. Op 2 mei 2007 vond de eerste hoorzitting plaats.

Bij beide operaties werden de kameraden gevisieerd die vaak in het lokaal in Pisa komen dat gebruikt wordt door de eco-anarchistische groep Il Silvestre en het blad *Terra Selvaggia*.

Op 13 juni 2007 werden Francesco Gioia en Daniele Casalini aangehouden op beschuldiging van een overval...

OPNIEUW TWEE ARRESTATIES IN PISA...

Gisteren werden twee van onze kameraden aangehouden: Daniele Casalini en Francesco Gioia. We weten nog maar weinig over wat er gebeurd is. Wat wel zeker is, is dat de carabinieri gisterennacht hun huizen hebben doorzocht en hun ouders hebben verwittigd dat hun zonen beschuldigd worden van overval.

Op dit moment willen we al onze steun en solidariteit aan Daniele en Francesco tonen. Wij zullen altijd onverschillig blijven voor de logica van het gerecht, ver weg blijven van hun strafwetten, hun idee over onschuld en schuld.

Nogmaals ontnemt de Staat ons de kostbare aanwezigheid van twee kameraden waarmee we dag in dag uit gedeeld hebben en zovele strijden mee gevoerd hebben in de voorbije jaren. We sturen hen een uiterst grote omhelzing met de wens hen snel weer aan onze zijde te hebben.

Anarchisten van de Via Del Cuore (Pisa)
14 juni 2007

Begin mei 2005 arresteerde de Italiaanse politie in Lecce vijf anarchisten en voerde bij een tiental anderen huiszoekingen uit. 'Operatie Nottetempo' viseerde vooral de anarchisten die al jarenlang een compromisloze strijd voerden tegen het asielkamp Regina Pacis. Kort voor de arrestaties werd het asielkamp gesloten.

De zittingen van het proces tegen de anarchisten van Lecce blijven elkaar opvolgen. Het lijkt dat het gerecht alles op alles zet om de anarchisten te veroordelen voor subversieve vereniging; waarvoor ze uit heel Italië flikken laat overkomen en subversieve teksten uitpluist. Het zou de eerste keer zijn dat in Italië individuen effectief veroordeeld (niet alleen beschuldigd) worden voor subversieve vereniging - waarmee het gerecht over een handig precedent zou beschikken....

Al verschillende keren moesten de kameraden terug de gevangenis in, hoewel ze waren vrijgelaten, of kregen ze opnieuw huisarrest opgelegd. Momenteel zit geen van de kameraden nog in de gevangenis.

DUBBEL SPEL

Langs de ene kant de anarchisten. Een verwaarloosbare minderheid van individuen tegen alles, met een droom in het hart en een project in het hoofd. Exact twee jaren zijn voorbijgegaan sinds de repressie aan onze deuren is komen kloppen. Vijf van ons heeft ze meegenomen om op te sluiten, van gevangenis tot huisarrest. Verscheidene andere kameraden werden beschuldigd van 'subversieve vereniging met omverwerping van de democratische orde als doel'. Pas na één jaar en tien maanden werden de laatste kameraden vrijgelaten, terwijl het proces van eerste aanleg nog steeds bezig is. Dat de Staat de echte terrorist is, is al lang geweten.

Langs de andere kant, don Cesare Lodeserto. En naast hem de aartsbisschop van Lecce, Cosmo Francesco Ruppì, en de hele Stichting 'Regina Pacis'. Al jarenlang stort een regen van zwaarwichtige beschuldigingen op hen neer die afgewisseld worden door mediatieke rehabilitaties. Intussen wordt er een onderzoek gevoerd naar het geheel van het beheer van het Centro de Permanenza Temporanea [CPT, gesloten asielcentrum]. Het liefdadigheidswerk van de Stichting heeft vervolgens een deel van haar imago verloren.

Voor de zoveelste keer werd een zoveelste beroep van de aanklagers tegen de vrijlating van de anarchisten aanvaard door een Rechtbank in Riesame. Meer dan gediensstig nam deze rechtbank ijverig de dictaten van de procureur over en ging in tegen de beslissingen van het Hof van Assisen. Dat Hof volgt wel degelijk het proces en baseert zich op elementen uit het proces, in tegenstelling tot de rechters van de Rechtbank van Riesame die beslissen op basis van de paparassen van de flikken en - zoals alsmaar duidelijker wordt - op basis van richtlijnen van bovenaf. Zo zenden ze een expliciete boodschap aan diegenen die de beklaagde anarchisten moet veroordelen: verander van spoor. Het is zeker louter toeval, maar deze nieuwe beslissing valt samen met de beëindiging van het onder-

zoek tegen don Cesare die betrokken is in een zoveelste verduistering (hij zou op onchristelijke wijze 600 000 euro geïncasseerd hebben) en op de avond voor het begin van een nieuw proces tegen hem. Het is ook per toeval dat de opsluiting van de anarchisten twee jaar geleden volgde op de opsluiting van deze o zo 'liefdadige' priester.

En daartussen zitten d'r nog andere mensen. Een Openbare Huurling [woordspelletje op de initialen van de procureur], Giorgio Lino Bruno, die de aanklagers in het proces tegen de anarchisten vertegenwoordigt. Een schizofreen, misgoen en dom personage dat verblind is door hartsgrotdige haat tegen diegenen die van de vrijheid houden. Misschien is hij uiteindelijk niet meer dan een armzalig personage dat op zoek is naar een meester (en een beetje roem) om uit de grijsheid van zijn bestaan te geraken - als hij al geen pion is van een meer uitgebreid project.

En dan zijn er nog andere Openbare Huurlingen en andere rechters, personages die al even armzalig zijn als Bruno - moge dat duidelijk zijn -, want de smerige stank van de gevangenschappen en het storende lawaai van de ketenen horen bij hun werk. Hier beschuldigen ze don Cesare ervan gestolen te hebben, en daar slaan ze toe. Wat ons betreft: wij hebben geen nood aan een vonnis van een rechtbank om te weten dat een cipier als zijnde cipier schuldig is.

Alleen de kameraden, vrienden en enkele oprechten die in aanraking zijn gekomen met het gerecht en andere niet-onderworpen individuen verdedigen de anarchisten en solidariseren zich met hen. Don Cesare en zijn confraters kunnen rekenen op de steun van de gatlikkerspers, de politiciers van rechts en links, de aangebrande senatoren en de reactionnaire katholieke integristen die elke 'islamitische extremist' doen verbleken.

En nochtans... het punt is dat wat er op het spel staat juist niet zij zijn. Het doel gaat veel verder dan anarchisten van Salento niet weinig jaren in de gevangenis te steken. Zeker, niets van dat, het resultaat zou niet verwaarloosbaar zijn, omdat dat bepaalde individuen insuscettibili di ravve-

dimento [fascistische formule van toepassing op onrecupereerbaren: “niet geneigd tot berouw”] uit circulatie zou houden. Het zou een leegte rondom hen scheppen en de bladzijde van anarchistische aanwezigheid in Salento [regio van Lecce] definitief omslaan. Maar de objectieven van de Staat kunnen niet alleen die dingen zijn, net zoals de eerste vlamme senator die kwam, naar het voorbeeld van Mantovano toen hij minister van repressie was. Deze senator heeft dit alles niet uitsluitend georchestreerd voor z'n plezier en om een dienst te betuigen aan zijn vriendjes van de Curie van Lecce – deze misdadige vereniging van katholieke strekking.

Wat ze in Lecce willen bekomen is een precedent: een veroordeling voor subversieve vereniging die zich via een jurisprudentie van het Hof van Cassatie kan uitbreiden naar eender welk ander proces dat gericht is tegen de anarchisten in Italië. Dit manoeuvre is bezig en het is in deze context dat de systematische aanvaarding van het beroep tegen de vrijlating (uitgesproken door het Hof van Cassatie) van de Rechtbank van Riesame moet gezien worden. De anarchisten hebben zich verzet tegen het kamp in San Foca dat beheerd wordt door de machtingen, da's zeker, en dat zou al een voldoende motief kunnen zijn om hen de rekening te laten betalen. Maar het is op nationale schaal (en niet alleen) dat ze storen, dat ze denken, en daarom moeten ze uitgevaagd worden.

In die zin werkt de Staat ijverig aan het proces in Lecce over iets dat momenteel alleen maar verschijnt als watermerk. Het doel is het terrein voor andere repressieve brede manoeuvres klaar te maken – waarschijnlijk op nationaal niveau – in de komende jaren. Zo moeten de getuigenissen van de flikken die vanuit alle hoeken van Italië waar kameraden actief zijn in de strijd begrepen worden: getuigenissen die ver voorbij het eenvoudige politie-delirium gegaan zijn. Wij denken niet dat dit soort verklaringen toevallig afgelegd werden tijdens een proces in Lecce, waar de afwezigheid van precedenter toelaat om handig papieren kastelen te bouwen die bewoond worden door denkbeeldige spoken.

De smerige manoeuvres van de repressieve apparaten publiekelijk aanvechten is een eerste stap om ze te proberen tegengaan. Onze strijden verderzetten betekent niet bezwijken voor de logica van maffieuze intimidatie die zo typisch is voor de Staatsorganen. Blijven op zoek gaan naar medeplichtigen, onszelf herkennen als uitgebuitenen ten midden van andere uitgebuitenen is daar niet meer dan een natuurlijke consequentie van.

*Enkele anarchisten die verliefd
zijn op het geflambeerde*

Lecce 6 mei 2007

[Vertaald uit het Frans, Cette
Semaine, n°92, lente 2007.
Pamflet verdeeld in Lecce op
6 mei 2007]

JUAN werd op 21 december 2006 in Girona (Spanje) aangehouden op basis van een internationaal aanhoudingsbevel dat uitgevaardigd werd door Italië voor 'subversieve vereniging met terroristische doeleinden'.

Juan was na een gevangenisstraf van 9 maanden voor weerspanningheid tijdens een identiteitscontrole onder huisarrest geplaatst. Begin december wordt hij door openbare aanklager Storari beschuldigd het enige gekende lid te zijn van een 'subversieve vereniging' in Rovereto die verantwoordelijk is voor de verschillende brandaanvallen van de laatste jaren in deze stad. Hij wordt specifiek beschuldigd van brandstichting tegen 2 busjes van Trenitalia (spoorwegmaatschappij medeplichtig aan deportaties van immigranten) op 26 februari 2005.

In Spanje zat hij opgesloten in Soto del Real (Madrid). Hij werd uitgeleverd aan Italië en zit momenteel in isolatie in de gevangenis van Teramo.

Op 7 februari werd in Spanje Núria aangehouden op beschuldiging van 'lidmaatschap van gewapende bende', in werkelijkheid omwille van haar solidariteit met Juan (zie volgende pagina's).

ARRESTATIE, OPSLUITING EN UITLEVERING AAN ITALIË

Brief van Juan uit de gevangenis van Teramo

IK BEN OP DE HOOGTE over de situatie in Girona via een vriendin. Ik weet min of meer hoe het zit met het spelletje van de politiciers en de situatie, maar zoals je je kan inbeelden is de communicatie moeilijk.

Ik kan jullie mijn eigen gezichtspunt vertellen, hoe ik de dingen zie. Het is duidelijk voor mij, zeer duidelijk zelfs, dat ik alleen maar woede en haat voel voor de politieke partijen (en de Staat) – wie ze ook zijn! Het is duidelijk dat zij, en elke burger-flik met hen, de verantwoordelijken zijn voor de doden en gewonden die in 2006 de grens in Melilla probeerden over te steken. De guardia civil en de Marokkaanse militairen zijn verantwoordelijk voor massale deportaties.

De enige misdaad die ze hen verwijten is dat ze geen stukje papier hebben. Dat stukje papier is voor hen meer waard dan een leven. Ze zijn verantwoordelijk voor folter en opsluiting in de nieuwe concentratiekampen, in Spanje, in Europa en in de rest van de wereld. Ze zijn verantwoordelijk voor de 90 doden in 2006 die in de commissariaten in de handen van de Spaanse politie gevallen zijn – zonder de gevallen te tellen waar we niets van af weten.

Ze zijn verantwoordelijk voor 65 of 70 000 (ik ben niet zeker van het aantal) gevangenen die in Spanje opgesloten zitten. Ze zijn verantwoordelijk voor de doden in de gevangenis, voor de 16 000 doden op de werkvloer, voor de bouw van de nieuwe grens in Melilla die dient om de golven van wanhopigen tegen te houden die in een boot stappen – wat indirect vele doden veroorzaakt.

Ze zijn verantwoordelijk voor de doden in Afghanistan, in Libië, etc. door hun 'vredestroepen'.

Ze zijn verantwoordelijk voor de controle van al onze bewegingen. Dag na dag houden ze ons permanent in de gaten met camera's, GSM's,... voor hun veiligheid. Da's een deel van wat deze krengen doen, zonder te praten over de typische demagogie van hun woorden zoals 'vrede', 'vrijheid', 'geweldloosheid', 'terrorisme'. Ze moeten niet proberen om het tegendeel aan te tonen: de gevangenis, concentratiekampen, massamoorden, deportaties, de brandschatting en verwoesting van volledige volkeren, bergen en wat nog allemaal. De slavernij en het gedwongen werk voor hun winst en hun zo geliefde 'democratie'. Dat alles is de realiteit van hun kapitalistische systeem, niet wat ze ons proberen te laten zien via hun non-informatiekanalen (televisie, kranten, radio, etc.)

In de wereld op z'n kop is de 'terrorist' diegene die rechttop staat, die zich verzet, die zich solidariseert met gevangenen, die het systeem bekritiseert of die zich simpelweg niet aan haar voeten gooit.

Toch doet het er mij niet toe te weten of ik schuldig

of onschuldig ben aan waarvan ze mij beschuldigen. Deze twee morele en erg relatieve concepten kunnen mij gestolen worden. Wat telt is dat ik akkoord ben en me solidariseer met diegene die aanvalt of zich verdedigt tegen elke vorm van onderdrukking, met de middelen en op de manier die hem opportuun lijken. Wanneer nodig met geweld en voor zeker via directe actie.

Wel, ik geloof dat wat ik erover denk duidelijk is. Ik weet dat het niets nieuws is, maar dit is de manier waarop ik de dingen zie, alleszins tot nu toe. Ik heb nooit deel uitgemaakt van een associatie en het zint me niet door iemand vertegenwoordigd te worden.

Ik ga je zeggen wat ik persoonlijk denk: wanneer ze over mijn situatie praten dat vind ik dat 'goed' vanaf het moment dat er een rode lijn loopt tot aan de grond van het probleem. En da's voor mij de gevangenis en het systeem dat haar voortbrengt en zelf een gevangenis is. Ik denk dat vanaf het moment dat je dat bekritiseert we richting oplossing gaan: de complete vernietiging. En door dat te zeggen vraag je automatisch de vrijlating van allen die binnen zitten.

Ik geloof dat als je deze kritiek uit wanneer je initiatieven van allerlei slag organiseert zoals betogingen, samenkomsten, pamfletten, etc. de politiciers van dienst en de hele schijfhoop zich niet te dicht bij jou wagen. Maar is de vraag niet eerder of de vrienden en familie weten hoe je denkt en of ze dat respecteren? Ik denk dat ze weten hoe wij de dingen zien maar dat ze dat niet respecteren. En daarom hebben bepaalde individuen met hen gebroken. Omdat er dingen zijn die ik niet kan aanvaarden en andere waarover ik – denk ik – duidelijk geweest ben. (1)

Geen enkele jammerklacht voor de gevangenen, alleen strijd.

Een groet aan alle individuen die ons minder alleen doen voelen door hun solidariteit, hoe die ook is.

Juan

Gevangenis van Teramo
Begin april 2007

[Vertaald uit Cette Semaine, nummer 92, lente 2007]

(1) Allusie op een deel van de mobilisatie in Spanje (betoging van 450 mensen in Barcelona op 18 maart 2007) die zich baseerde op een innocentistische positie voor Núria, weigerde de link te maken met Juan en waar linkse Catalaanse partijen aan deelnamen (de CiU en de ICV, in volle electorale campagne). Daarom hebben kameraden met dat politieke spelletje gebroken en een Asamblea de Apoyo a Juan y Núria gecreëerd. Zie Uitbraak, nummer 7, april-mei 2007.

DROMEN DIE JE NIET KAN OPSLUITEN BANDEN DIE JE NIET KAN BREKEN

ZE ZULLEN ALLES GEPROBEERD HEBBEN.

Begin februari werd onze vriend en kameraad Juan door Spanje uitgeleverd aan Italië. Bij zijn aankomst op de luchthaven van Malpensa in Milaan werd hij verwelkomd door verschillende functionarissen van de Digos en de Ros van de carabinieri van Trento. Na enkele toespelingen die zo typisch zijn voor de wereld van de maffiosi hebben ze hem voorgesteld om met hen te collaboreren in ruil voor zijn vrijlating of wat voordelen. Juan antwoordde hen dat ze konden oprotten, hij wachtte zelfs niet tot ze hun ranzig voorstel uitgesproken hadden.

Uiteraard denken de functionarissen van de Staat dat iedereen bereid is zijn waardigheid en zijn kameraden te verkopen om uit de gevangenis te komen. Maar deze keer zijn ze op de verkeerde gestoten.

Deze louche manoeuvres – die de voorbije jaren al meerdere keren herhaald werden – onthullen de grote moeilijkheden waarmee de verdedigers van de macht kampen. De opsluitingen, de fogli di via [verbod om in een bepaalde stad of provincie te verblijven] en, tenslotte, het speciale toezicht dat wordt uitgeoefend op één van onze kameraden hebben niet volstaan om de strijden in Rovereto en omgeving te liquideren. De microfoons die ze op elke plek geplaatst hebben, hebben niet volstaan. De opsluiting van Juan op beschuldiging van 'subversieve vereniging met terroristisch doelen' evenmin. Niet meer dan de opsluiting van een Spaanse kameraad (Núria) die beschuldigd wordt van 'gewapende bende' omdat ze haar solidariteit met Juan heeft geuit. De objectieven van de procureur van Trento Paolo Storari (1) gaan veel verder. Deze Openbare Huurling van de repressie zou graag komaf maken met de ontembare dissidentie, vooral nu bepaalde strijden (zoals tegen de verbrandingsoven van Trento en de TAV van Brennero) aan erg verschillende mensen toelaten elkaar te ontmoeten. Mensen die weigeren zich te laten vergifigen omwille van de winst voor enkelen en die zich er niet bij neerleggen de verdediging van hun leven en het grondgebied te moeten delegeren aan instituties en partijen. De ambitieuze procureur weet dat hij geen greintje bewijs heeft voor zijn fantastische verenigingen en is dus wanhopig op zoek naar collaborateurs.

Daarom probeert hij op alle manieren de affectieve banden te breken, te isoleren en diegenen die hij in z'n klauwen krijgt te doen praten. Zo werd Juan, na drie dagen permanent gehandboeid te zijn, overgebracht naar de gevangenis van Opera en vandaaruit overgeplaatst naar de Hoge Veiligheidskwartier (EIV) van de gevangenis van Teramo. Zowel op cel als tijdens de wandeling wordt hij geïsoleerd en wordt voortdurend geprovoceerd.

Maar sommige banden kunnen noch verklaard noch gebroken worden. Diegenen die vechten om deze wereld van industrieel en affectief beton te veranderen vinden hun eigen medeplichtigheid in een raar universum, bestaande uit huidige strijden en verhalen die van ver komen, uit broederlijke vrienden om samen mee te dromen en onbekenden om mee te blijven in opstand komen, uit kreten van liefde en woede die over de muren en tralies heen gaan, uit barricades waar we elkaar ontmoeten tijdens de revolutie die komen zal.

Dat alles heet solidariteit, een onbekend woord voor zij die kopen en verkopen in de bureaus van een luchthaven en voor de vlieringen van een rechtbank.

Anarchisten van Rovereto

Maart 2007

(1) Over de bezigheden van Paolo Storari, zie Uitbraak nummer 4, september- oktober 2006

Het adres van Juan vind je op de achterkant van Uitbraak.

SOLIDARITEITSACTIES

Sinds de opsluiting van Núria vonden er in verschillende steden van de Spaanse Staat bijeenkomsten en betogingen plaats. De initiatieven volgden elkaar op en de mobilisatie was tamelijk indrukwekkend. Een aanzienlijk deel van de solidariteitscampagne wordt getrokken door politieke partijen en humanitaire organisaties die Núria voorstellen als onschuldig slachtoffer van de repressie en haar opsluiting lostrekken van haar solidariteit met Juan. Met de verkiezingen voor de boeg proberen zij politiek gewin te halen uit de repressie tegen Núria.

Verschillende kameraden organiseerden zich in een Asamblea in solidariteit met zowel Juan als Núria. De Asamblea baseert haar solidariteit op de herkenning van de strijd van Juan en Núria en schuiven de actieve solidariteit naar voren, wars van legalistische of slachtofferposities.

21/04 Madrid – een 100-tal mensen komen samen voor het Ministerie van Justitie in solidariteit met Juan en Núria. Na de bijeenkomst verplaatsen ze zich naar een centraal marktplein van Madrid waar ze een spandoek onttollen, slogans roepen en een communiqué voorlezen waar ze hun onmiddellijke vrijlating eisen. Daarna gaan ze spontaan de straat op en roepen ze slogans tegen de staat, de gevangenis en voor de vrijlating van alle anarchistische gevangenen. Ze ontbinden zich na een uur wanneer de politie aanstalten maakt om arrestaties te verrichten.

Gedurende de hele maand mei Madrid – Tientallen kantoren van de linkse partij Izquierda Unida (IU) en de communistische partij PCE worden gevisiteerd. De ruiten worden ingesmeten, ze worden in de verf gezet of dichtgelijmd met silicone. Er worden slogans achtergelaten zoals “tegen elke

Op 7 februari 2007 werd Núria aangehouden in Girona, Spanje. Ze werd opgesloten in de gevangenis van Soto de Real in Madrid. De antiterrorismewet werd tegen haar gebruikt om de voorhechtenis te legitimeren.

Op 4 juni 2007 verscheen Núria voor de Audiencia Nacional in Madrid, de hoogste gerechtelijke instelling in Spanje. De procureur baseerde zijn aanklachten op citaten uit persoonlijke brieven en documenten zoals een adressenboekje. Núria werd enkele dagen later op een borg van 15000 euro vrijgelaten. Ze moet zich nu elke dag aanmelden op de rechtbank in Girona.

Het lijkt geen twijfel dat de vervolging van Núria haar grond vindt in haar relatie en solidariteit met Juan, een Italiaanse anarchist die voorvluchtig was, in Spanje opgepakt en vervolgens uitgeleverd werd aan Italië.

VERVOLGD OMWILLE VAN SOLIDARITEIT

Brief van Núria uit de gevangenis

Familie, hier ben ik opnieuw.

Hoe gaat het daar in Girona? Ik hoop, hoewel ik daar niet over twijfel, dat jullie aan het strijden zijn tegen de machtsmisbruiken. Als ik in het woordenboek kijk, lees ik “terrorisme” (daar staat: “...is de activiteit van personen die denken dat politieke doeleinden bereikt kunnen worden met gewelddadige acties, de groepen die het terrorisme aanhangen hebben wapens en plegen aanslagen met explosieven”). Ik bedenk me dan: wat met het terrorisme van de staat? Dat blijft buiten beschouwing. De onderkruipers blijven dankzij hun straffeloosheid en ik blijf volhouden dat de Staat de enige terrorist is. Volgens de definitie van het woordenboek zouden we kunnen zeggen “mensen die strijden tegen het verborgen terrorisme”. Ik vind het indrukwekkend; ze verkopen ons sociale vrede, stabiliteit en welzijn, en zonder dat we het nauwelijks doorhebben, leven we in een voortdurende leugen. Ze willen ons de vrijheid verkopen maar ze maken ons bang met wat ze ons constant bombarderen. We moeten ons op één of andere manier laten horen. Ze verbergen hun terrorisme, ze smukken haar op, ze willen ons eraan gewend maken. Dat brengt ons ertoe onze wapens te nemen. De wapens die we binnen bereik hebben. We moeten ons verdedigen tegen de paniek en ons verenigen. Misschien denken ze ons het zwijgen kunnen opleggen met ...maar wat ze uiteindelijk doen is meer verzet creëren.

Ik stond op de zwarte lijst, ik werd gebruikt als excuus. Ik ben geen geïsoleerd geval,

dat gebeurde vroeger met kameraden van Torà, van 4F, van Comando Dixan (naast vele anderen). Vandaag ben ik het, en wie is het morgen? Weet dat jullie allemaal op hun lijsten staan om me jullie steun te betuigen. De repressie raakt ons allemaal. Ze raken elke sociale beweging hevig maar het zijn deze momenten die ons wakker maken. Jullie mogen dit moment niet laten ontsnappen. Soms is het moeilijk om in te zien dat ze ons willen verwijderen van de realiteit maar het is mogelijk. Dit mag niet zo eindigen, niet op deze manier. Dat mijn gijzeling niet tevergeefs is, de repressie is niet gratis voor hen.

We kunnen de bedrieglijke realiteit niet blijven aanvaarden. Voor ik de gevangenis in moest, had ik geen tijd om naar de televisie te kijken. Nu is dat niet het geval, maar het valt mij moeilijk om verder te blijven gaan als ik luister naar al die kwelling, alle brutaliteiten, al het bedrog dat ze ons willen doen geloven. Mijn verontwaardiging en machteloosheid stijgt met de dag.

Het is alsof politiekers en de media een film vertellen die niet dezelfde is als die van ons. Politiekers en communicatiemiddelen, woorden, woorden en altijd meer woorden; leugens, leugens en altijd meer leugens. Politiekers, jullie moeten mijn naam voor niets gebruiken, noch voor campagne te voeren, noch voor me jullie steun te geven, ik hoef geen enkele prijs te krijgen. Jullie zijn allemaal collaborateurs in dit systeem terwijl ik en zovele anderen achter tralies zitten. Als jullie willen, kunnen jullie het op

straat doen en op individueel niveau maar ontmasker jullie. Omdat jullie politiekers, zowel van rechts als van links, ons uiteindelijk allemaal tonen dat jullie dezelfde zijn. De ene verkondigen met luide stem en in grote letters het fascisme en de repressie, en de anderen verhullen het met mooie woorden. Nu is er geen weg terug, zo werken jullie en het is eender of jullie al of niet schuldig zijn. Ik zit hier omdat er iets is, hoe klein het ook mag zijn, dat jullie stoort. Wat jullie verzwijgen is een aanval op een verzetspositie. Jullie tonen jullie waar ge-laat: gewelddadige machtsmisbruiken in de straat, zonder jullie te verantwoorden, noch uit te drukken.

En dit alles is niet gericht aan al diegenen die strijden voor mijn vrijheid. Aan al die-

genen die niet willen wachten totdat zij ons leven organiseren of ons hun normen opleggen om echt vrij te zijn. Aan al diegenen die op straat komen, diegenen die niet wachten omdat jullie genoeg hebben van deze machtsmisbruiken. Jullie zijn het die de kracht hebben. Blijf niet ter plekke staan maar blijf verdergaan. Zowel binnen als buiten blijven we strijden met veel kracht en met veel goesting. Vanuit de kerker van de Staat, totdat iedereen vrij is, totdat alle gevangenen vrij zijn.

Groeten en kracht

Núria

C. P. Madrid V. Soto del Real,
27 april 2007

partij, tegen elke autoriteit", "voor de vernietiging van de gevangenis", "we zullen vrij zijn". Op sommige plekken worden pamfletten achtergelaten waar de acties opgeëist worden in solidariteit met Núria en waarin de IU mede-verantwoordelijk wordt gehouden voor haar opsluiting.

4 juni Madrid – een 40-tal vrienden en familie van Núria verplaatsen zich van Girona naar Madrid (700 km) en vervolgen daar solidairen voor een solidariteitsbijeenkomst voor de Audiencia Nacional, waar Núria die dag moet voorkomen. De politie controleert iedereen en verplicht hen weg te gaan. De aanwezigen weigeren dit, waarop de politie hen aanvalt. Er wordt heen en weer getrokken en geschopt. Enkele aanwezigen raken gewond en één persoon moet naar het ziekenhuis gebracht worden.

Nederland

NEDERLANDSE STAAT DEPORTEERT ONZE KAMERAAD

BIJ DEZE berichten wij jullie over de laatste ontwikkelingen rond onze kameraad die sinds 21 januari 2007 in de gevangenis heeft gezeten. Afgelopen vrijdag is onze vriend vanuit uitzetcentrum Zestienhoven overgebracht naar Schiphol en naar de andere kant van de wereld gevlogen. Op dit moment verblijft hij bij vrienden en familie. Hij had een week daarvoor zijn paspoort ingeleverd en heeft daarmee de "luxe" gehad zijn gijzeling te kunnen beëindigen. Hier heeft hij uiteindelijk voor gekozen omdat de rek uit zijn steuncampagne, afkomstig uit verschillende groepen en individuen, was en alle juridische mogelijkheden uitgeput en verloren waren. De laatste lichtpuntjes verdwenen toen de Nederlandse staat alle, door zijn advocaat ingediende bezwaren verwiep en hij tevens door de IND ongewenst verklaard werd. Zonder dat paspoort heeft de Ne-

derlandse staat het onrecht mensen, en dus ook onze kameraad, voor ten minste twee keer een half jaar vast te houden, onder de meest arbitraire omstandigheden in het nederlands penitentiair systeem denkbaar. Bovendien worden veel mensen na die periode opnieuw opgepakt omdat ze na hun "vrijlating" niet onmiddellijk het land hebben verlaten en begint de misere weer van voor af aan. Onze kameraad heeft drie maanden gestreden tegen de chantage van de staat, maar het was nu mooi geweest. Maar NN is natuurlijk een voorbeeld uit de duizenden die dagelijks de pijn verdragen in vreemdelingengevangenis verspreid over heel Europa, zonder uitzicht op toekomstige vrijheid.

Met deze handeling wordt het opnieuw pijnlijk duidelijk hoe Fort Europa ongewensten van zich af weet te schudden, harten weet te bevriezen

en mensen weet te vervreemden van het leven.. Stel dat je geen paspoort meer hebt, stel dat het land van herkomst niet meer bestaat, of dat het land je niet meer erkent. Al deze mensen worden, in strikte beperkingen en voor onbepaalde tijd verstopt in de kerkers van de staat.

Aan allen die hem hebben gesteund in wat voor vorm dan ook, bedankt! Ook namens hem natuurlijk. En niet vergeten... de mooiste solidariteit is de strijd voortzetten.

DOWN WITH THE WALLS
NO BORDERS
NO NATIONS

Anarchist Black Cross Amsterdam
april 2007

Enkele maanden geleden werd er vanuit Valencia in Spanje een voorstel gelanceerd om een campagne op te starten die als vertrekpunt de langgestraften in de Spaanse gevangenissen heeft. Hieronder publiceren we de volledige tekst van het voorstel.

Claudio Lavazza schreef vanuit de gevangenis een antwoord op dit voorstel. Hij verwijst ondermeer naar de strijd tegen het FIES-isolatieregime (ruwweg 1999-2003), waaruit lessen moeten getrokken worden. Claudio nam zelf actief deel aan de strijd tegen de FIES. In *'Fies en lucha'* (2000) en in *'Wij vragen geen toestemming om vrij te zijn'* (2004) die gepubliceerd werden door ABC-Gent vind je een overzicht van de strijd tegen de FIES en de gevangenis in Spanje. Voor een kritisch bilan van de strijd tegen de FIES: *'Het einde van de gevangenissen is het einde van het gevangenisisme'* dat in 2006 vertaald werd naar het Nederlands.

CAMPAGNE TEGEN STRAFFEN VAN LANGE DUUR

Voorstel uit Valencia

ER BESTAAN verschillende verborgen realiteiten vandaag de dag binnen de gevangenissen maar de levenslange gevangenisstraffen en de doodstraffen zijn de bloedigste. Verhulde realiteiten in de samenleving door het zelfverklaarde democratische systeem en door haar manier van aan gerechtigheid te doen.

De opeenvolgende hervormingen van het straf- en gevangeniswetboek, hoewel ze ermee begonnen zijn onder het voorwendsel het strafstelsel te democratiseren, tonen aan dat ze enkel geleid hebben tot de voortdurende rechtvaardiging van meer repressie en meer straf binnen en buiten de gevangenissen.

De nieuwe normen hebben onder andere de vrijstellingen voor werk en/of studies en andere activiteiten (muziek, theater, sport,...) geëlimineerd en de toegang tot de derde graad gelimiteerd. Daarbij moet de opeenvolgende gevoegd worden van straffen opgelopen binnen de gevangenis zelf, de willekeurige samenbrengen van straffen om altijd tot de maximale straf te komen, de verzwarende omstandigheid bij recidive, de massificatie, de weigering van verlof, het niet bijstaan door advocaten, de eeuwige tweede graad zonder mogelijkheid op verlof noch vrijlating, de chronische ziektes, de drugsverslaafden die er door het systeem toe aangezet werden, zowel legaal als illegaal, het eeuwige wachten op de juridische processen, misbruik makend van de voorhechtenis en het negeren van vooronderstelling van onschuld, wat leidt tot het volledige uitzetten van de straffen,... Deze opeenstapeling van factoren zorgt ervoor dat er personen zijn waarvoor het verblijf in de gevangenis eeuwig zal zijn zonder enige mogelijkheid op vrijlating. Zij krijgen dus een zekere dood toebedeeld in de

slechtste omstandigheden denkbaar voor gelijk welk menselijk wezen.

Als resultaat van de logica van al deze normatieve hervormingen kan de tijd van het maximale uitzetten van straf, hoewel wettelijk vastgelegd op 20-25-30 of 40 jaar, in feite gemakkelijk gewoon geen einde kennen.

Elke straf van vrijheidsberoving is al onmenselijk op zich, maar als ze daarenboven nog van lange duur is, wordt het degraderend en destructief voor de persoon en zijn omgeving, en maakt daarnaast de hypotetische resocialisering en heropvoeding, die ze beweren te verdedigen, onmogelijk.

Onder zulke omstandigheden kunnen we enkel denken dat het gevangeniswezen als enige doel het straffen, isoleren en wegstecken van ongemakkelijke personen heeft die niet aangepast zijn aan het systeem door hun verblijf binnen de gevangenis maximaal te verlengen om zo een hele reeks van conflicten te elimineren die deze samenleving niet kan noch wil oplossen.

Geconfronteerd met deze realiteiten hebben we beslist om een campagne op te zetten tegen de verhulde levenslange straffen die op dit moment als eerste doelstelling het aanklagen, informeren en bewust maken heeft dat er vele personen in de Spaanse gevangenissen in deze situatie zitten. We willen weten wie ze zijn en waar ze zijn. We willen dat hun stemmen gehoord wor-

den en ze verenigen met de onze om uit te roepen:

"NEEN TEGEN DE LEVENSLANGE STRAFFEN. NEEN TEGEN DE DODEN IN DE GEVANGENIS. NEEN AAN ISOLATIE. NEEN TEGEN FOLTER."

De gevangenis is geen oplossing, de gevangenis stompt af, isoleert, vernietigt, verblindt, maakt gek, doodt...

Als je wil, kan je je aansluiten bij deze campagne. Als je iets te zeggen hebt, wacht niet tot anderen het voor je zeggen.

Discussieer en verspreid zowel binnen als buiten. Met iedereen zullen we erin slaan.

Apartado de correos 4046
46006 Valencia (Spanje)

<http://contrapenasdelargaduracion.blogspot.com/>

ANTWOORD OP HET VOORSTEL TOT CAMPAGNE

Claudio Lavazza

Mijn mening over het voorstel is dat er geen nieuwe campagne geopend kan worden als er geen serieuze kritiek geweest is over waarom de campagne tegen de FIES in 1999 en de jaren daarop niet gewerkt heeft. Omdat als er iets is waarover we allemaal akkoord zijn, is dat het belangrijkste ontbrak in de strijd voor de afschaffing van de FIES-modules... het succes. Het is waar dat niet alle strijden goed eindigen, op persoonlijk niveau ben ik voldoende bereid om de nederlagen te aanvaarden (geen probleem), wat mij bezorgt is het gebrek aan debat over waarom het mislukt is. Ik verwijs naar het debat in de straat en naar het debat in de kern van de beweging in het algemeen. De macht heeft in deze jaren weten te profiteren van de bestaande leegte, door de zogenaamde 'voorhoedes' te isoleren in supergecontroleerde afdelingen waaruit niemand kon wegraken, waar er geen vloeiende communicatie was met de ondersteuningsbeweging buiten zoals vroeger... Alles daargelaten bleven er enkel de wonden, de jaren van isolatie, de opstanden, de hongerstakingen (zoals jullie goed gezegd hebben in het voorstel van de campagne). Nu goed... een nieuwe strijd. Wie gaat er de macht verhinderen om exact hetzelfde te doen? Wij, de gevangenen? Zoals altijd een oneindige minderheid? Of eerder een zo zwakke gevangenenondersteuningsbeweging zoals die er was en die er is vandaag?

Hier in Albolote zijn de gevangenen met lange straffen die mogelijkwijze geïnteresseerd kunnen zijn (naast de Baskische gevangenen, waarmee ik niet zoveel communicatie heb) met niet veel en we hebben niet gestraald van uitzonderlijk enthousiasme bij het lezen van het voorstel.

Zowel vandaag als gisteren is alles wat collectieve strijd is bijna zeker gedoemd tot mislukking (door de zwakte, de onenigheid die we hebben onder elkaar). Dit feit niet zien is een gebrek aan respect voor de realiteit. In deze zo moeilijke momenten die we hebben (en ik geloof niet dat de dingen kunnen verbeteren) is de bij-

drage en kracht nodig van alle dissidentie om dit gevecht te winnen. De straffen tot 20-25-30 en 40 jaar (ofwel de verborgen levenslange straffen) zijn de vrucht van de hervormingen van het strafwetboek van 2003. Ook de socialisten – nu aan de macht – waren akkoord met het toepassen van de straffen met maximale duur. En wanneer het gaat over de wetten die al goedgekeurd zijn is het onmogelijk ze te veranderen... zonder een harde en efficiënte strijd, vooral vanuit de straat. De bijdrage van 1 of 10 kollektieven in de ganse staat is niet voldoende voor een zo groot doel. Wat echter resultaten kan geven is een individuele strijd – zaak per zaak – met de onvoorwaardelijke steun van de organisaties voor mensenrechten. Het gaat volgens mij daarover. De geïnteresseerde moet zijn strijd op leven of dood nemen. Geen hongerstakingen beginnen die na 15 dagen eindigen.

De dingen in dit land zijn heel smerig, we hebben politiekers zonder medelijden, met een hypocrisie die dicht bij gekheid komt... hoe anders de verklaringen van de PP en PSOE interpreteren "door de aanklachten van folter van de kant van Baskische burgers te situeren binnen campagnes van prestigeverlies van de Rechtstaat en de veiligheidsdiensten van de Staat". Meer nog wanneer naar de mening van de afgevaardigde van de regering van Baskenland Paulino Luesma "dat de folter onbestaand is in ons land en de aanklachten enkel proberen de rechtstaat te diskrediteren". Wat kunnen we van zo'n mensen verwachten? Wat voor medelijden hebben ze met ons gevangenen?

Als ik op een dag wakker word moe van zoveel gevangenis, dan neem ik een enige en persoonlijke beslissing, de keuze zal voor mij simpel zijn... blijven leven als gevangene of strijden op leven en dood opdat de voorbij 30 jaar van gevangenis me in vrijheid brengen. Ik zal steun vragen aan alle anarchisten en humanitaire groepen omdat het ook gaat om humanitair de ingeslapen en onverschillige publieke opinie te sensibiliseren. Op dit

Op 18 december 1996 worden vier kameraden (Giovanni Barcia, Giorgio Eduardo Rodriguez, Michele Pontolillo en Claudio Lavazza) gearresteerd na een poging om de Banco de Santander van Cordoba te overvallen. Twee politieagenten sterven wanneer ze hen proberen te arresteren, doorzeefd met kogels.

Op 30 april 1998 worden de vier door een rechtbank van Cordoba veroordeeld. Claudio krijgt 49 jaar gevangenisstraf voor 'mislukte overval, auto-diefstal, bedreigingen tegen de persoon van een politieagente, illegale gijzelname en twee moorden.' Giovanni en Giorgio krijgen allebei 48 jaar voor dezelfde aanklachten zonder de bedreigingen, Michele krijgt drie jaar voor 'mislukte overval'. Allemaal moeten ze daarenboven duizenden euro's schadevergoedingen en schadeloosstellingen betalen aan de families van de twee vermoorde huurlingen. Op 29 september 1998 bevestigt het Hof van Beroep van Granada dit verdict.

In oktober 1999 worden Giovanni, Michele en Claudio daarenboven veroordeeld voor de aanval op het Italiaanse consulaat in Malaga op 4 december 1996, die gebeurde in solidariteit met de gevangenen in Italië. Tijdens deze aanval plunderen drie gemaskerde individuen de plek en ontvreemden 55 000 peseta's, 12 Italiaanse paspoorten en 20 stempels. Hoewel een anonieme groep, de Corazones Libres, de actie opeist in een communiqué dat verzonden wordt na de arrestaties in Cordoba, krijgen drie kameraden elks 11 jaar. In januari 2001 wordt ook dit verdict in beroep bevestigd.

OVERPLAATSING

Na een confrontatie met een cipier die een aantal brieven achterhield, werd Claudio in isolatie gestoken en enkele weken geleden overgeplaatst naar de gevangenis van Teixeira.

moment verkies ik te leven maar als deze dag komt waarop ik het niet meer kan verdragen dan neem ik een duidelijke beslissing en zet ik geen stap terug. Daarom zeg ik (hoewel ik op dit moment niet akkoord ben, zoals ik het uiteengezet heb in de brief aan de gevallen Turkse Sedar Demirel)... aan diegene die een overtuigende beslissing kan nemen dat de enige uitkomst die ik hier zie een individuele strijd is tot het einde, voor het leven en als het niet kan, dan zal het tot de dood zijn.

Hier moet ik nog een bedenking maken: de macht heeft ons eens te meer ingehaald (met dat van de hongerstaking). Ze zien het probleem aankomen: toen ze de hervormingen van 2003 goedkeurden, en nu met het toepassen van dwangvoeding aan Iñaki De Juana Chaos (wat universeel beschouwd wordt als een folter). Daarmee hebben ze ons enige efficiënte wapen dat we in de hand hadden afgepakt. Het is zorgwekkend te zien dat er zelfs geen debatten geweest zijn en ernstige standpunten ingenomen werden binnen de beweging tegenover dit initiatief van de macht. Het lijkt alsof niemand (uitgezonderd de Basken) de ernst van de zaak ingezien heeft. Ik zag ze komen en dit was de reden (onder andere) dat me ertoe bracht mijn antwoordbrief aan Sedar Demirel te laten publiceren, om te proberen de interesse te wekken voor een thema zo delicaat als de hongerstaking tot de dood. Het is met schaamte te ontdekken dat heel weinig mensen het gevaar zagen komen, dit toont nog eens de onrijpheid van een anarchistische gevangenenondersteuningsbeweging aan. Met dwangvoeding is het op heden zelfs niet meer mogelijk te sterven...

Eerst is er een aanvraag geweest van de Procureur om Iñaki De Juana Chaos dwangmatig te voeden en dan toen niemand iets zei

pasten ze de wet toe. (Wanneer ze hetzelfde probeerden enkele jaren terug was er een antwoord van de beweging en moesten ze onmiddellijk stoppen met dwangvoeding van gevangenen in hongerstaking). Als we ernstig willen praten over strijden in de gevangenis, zou er moeten begonnen worden met eerst een breed debat te openen en voorstellen te lanceren opdat de dwangvoeding niet blijft toegepast worden. Ik heb geluisterd (in verband met de zaak van Iñaki de Juana Chaos) naar vertegenwoordigers van medische verenigingen die tegen zo'n maatregelen zijn en ik weet ook dat 141 advocaten, rechters en procureurs een manifest ondertekend hebben waarin ze vermelden dat "dwangvoeding van een hongerstaker universeel beschouwd wordt als een folterpraktijk". Oftewel om te beginnen hebben we iemand met ons.

Om te eindigen... als we de gekheid van hypocriete politici willen remmen of enig positief resultaat bereiken, dan zal het een strijd op leven en dood zijn met de voorwaarden al voordien geanalyseerd in dit schrijfsel. Ik vrees erg dat tegenover het geweld van het systeem dat we hebben er martelaren nodig zullen zijn om iets te bereiken. Dat is mijn mening.

Een stevige omhelzing voor iedereen!

Claudio Lavazza

januari 2007

Gevangenis van Albolote

"Ik werd geboren in een bescheiden familie en op mijn 13 jaar werd ik ingelijfd in de wereld van werk. Op mijn 15 jaar begon ik mijn verzet en rebellie in de fabriek en op de straat. Ik sloot me aan bij de beweging 'Autonomia Operaia' (Arbeidersautonomie); zij had een sterke vertegenwoordiging in de fabrieken en universiteiten. In 1978 stichtten we met enkele kameraden van de autonomiebeweging, en met een paar andere mensen met anarchistische denkbeelden, 'Gewapende Proletariërs voor het Communisme'. Eerst was het een marxistisch-leninistische groep, maar we evolueerden vrij snel tot uitgesproken libertaire standpunten. Ik zou niet weten uit te leggen waarom, misschien omdat vanaf het eerste moment vele leden van de groep zogenaamde sociale rebellen waren en misschien omdat onze strijd vooral tegen het gevangensysteem gericht was. Voor mij was het alleszins geen ontdekking. Ik meen dat alle revolutionairen een verhaal of anekdote zouden kunnen vertellen over datgene wat ons bewust maakt. In mijn geval was dat het leven en de dood van Sacco en Vanzetti.

Het prioritaire objectief van onze groep was de vernietiging van de gevangenis en de actieve solidariteit met gevangen kameraden. Een solidariteit die zich vertaalde in de aanval op de gevangenis van Frosinone om 2 kameraden te bevrijden en vele acties tegen penitentiaire instellingen en hun beulen, steeds rechtstreeks verantwoordelijk voor de meest onmenselijke martelingen.

Op het einde van de jaren 80 werd onze groep gedeceimeerd door de repressieve krachten.

In het begin van 1981 stak ik de grens over en installeerde me in de Franse staat. Vanaf dat moment kon je mijn activisme omschrijven als ont-eigeningsacties om de kosten te dekken voor mijn gevangen kameraden en om allerlei anarchistische publicaties te financieren.

In het jaar 1989 vertrok ik naar de Spaanse staat vanwaaruit ik mijn ondersteunend werk voor mijn Italiaanse kameraden verderzette tot op het moment van mijn opsluiting in december 1996.

In Cordoba eindigen 16 jaren van leven in de clandestiniteit, en begon mijn leven in de uitroeiingscentra van de staat.

Ik denk dat ik met deze kleine samenvatting de nieuwsgierigheid van vele kameraden heb gewekt, en ik hoop ook die van anderen die het fatsoen hebben hun mond te houden."

Claudio Lavazza,

brief vanuit de gevangenis, Spanje, 2000

VERSTORING VAN CENTRUM VOOR ITALIAANSE CULTUUR IN MADRID

"[...] we maakten gaten in het kippengaas en maakten de fakkels. We maakten de fakkels met repen lakens die we aaneenbonden en vervolgens in olie drenkten En op het afgesproken uur in het midden van de nacht stak iedereen de fakkels aan. Het vuur werd doorgegeven via de gaten in het traliewerk maar d'r was daar niemand die ze zag. De fakkels brandden lange tijd. Het moet een mooi spektakel geweest zijn van buitenaf gezien. Al die flakkerende vuren op een zwarte muur van de gevangenis. Maar de enigen die de vuren konden zien waren de schaarse bestuurders die traag voorbijreden, daar, erg ver weg op de zwarte strook van de autosnelweg op enkele kilometers van de gevangenis. Of een vliegtuig dat daarboven vloog, maar die vliegen hoog in de duistere stille hemel en zien niets."

Vandaag blijven vele anarchistische kameraden de repressie op hun huid voelen. De Italiaanse Staat heeft altijd goed geweten hoe ze dat moest gebruiken tegen de revolutionairen. In gevangnissen, in ballingschap, in de clandestiniteit of onder huisarrest... Ze zijn niet de enigen. Nog zo'n vijftig individuen blijven achter tralies omwille van hun betrokkenheid bij de beweging van '77 of bij gewapende organisaties van die tijd. Door de staat worden ze de 'onherleidbaren' genoemd. Het zijn kameraden die nooit spijt hebben betuigd.

Vandaag blijven de razzia's doorgaan, het terrorisme blijft het excuus voor de jacht op dissidenten, het excuus voor het opleggen van sociale controle. De 'Marini-montage', de moorden op Sole en Baleno, de 'zaak Silvestre-COR', de 'Operatie Cervantes' en onlangs Juan Sorroche (1) zijn er goede voorbeelden van.

Vandaag blijft de Italiaanse Staat uiteindelijk nog steeds alle technieken toepassen die ze ontwikkelt heeft en voor de eerste keer in de praktijk heeft gebracht om de politieke bewegingen van de jaren 60 en 70 te verdelen. Daarom kost het ons moeite te begrijpen hoe het geheugen van deze strijden in het Centrum voor Italiaanse Cultuur kan herinnerd worden. Het Centrum is een ambassade van de Staat die hen met zoveel efficiëntie wist uit te roeien en die vandaag vol verbittering de anarchistische kameraden aanpakt.

Velen van ons zijn politiek opgegroeid met de 'onzichtbaren'. We genieten, lijden en herkennen ons in hen. We leren met hun ervaring hoe de machten slaan en hoe wij uitgebuit kunnen slaan. Misschien maakt dit de belediging des te pijnlijker. Misschien is het dat wat ze ons hier in werkelijkheid voorschotelen. Of misschien gaan we gewoonweg niet toestaan dat iemand het geheugen van deze vroegere strijden prostitueert. We gaan niet toestaan dat iemand zoekt op de kameraden die vermoord werden door de flicken, door de heroïne, door de gevangenis, door de wanhoop, door de nederlaag...

De autonome strijden van het heden moeten die van het verleden kennen en bestuderen om in de toekomst te overwinnen, maar het is een oefening in onverantwoordelijkheid en een erge misstap om toe te staan dat diegenen die fysiek met de beweging van '77 afrekenden zichzelf erfgenamen en bemiddelaars van haar geheugen en herinnering verklaren.

Voor ons gaat het bestuderen van het verleden altijd samen met het verlangen om het heden te veranderen. Onze geschiedenis kan nooit omgevormd worden tot een culturele koopwaar, tot een consumptieobject. Theorie en praktijk gaan hand in hand, lees dit boek en gebruik het als lont.

LATEN WE IN DE STRATEN BLIJVEN.

"[...] het offensief verbreden, betekent de ongehoorzaamheid tegenover alle hiërarchie radicaliseren, onze destructieve creativiteit gebruiken tegen de spektakelmaatschappij, de auto's en koopwaar saboteren die onze levens saboteren, wilde stakingen voor onbepaalde duur bevorderen, altijd samenkomen in asamblee's in alle fabrieken van de omtrek, afgevaardigden uitkiezen die permanent herroepbaar zijn door de basis die voortdurend verbonden is met alle strijdpunten. Geen enkel technisch middel verwaarlozen dat nuttig is voor bevrijde communicatie. GEBRUIKSWAARDE GEVEN AAN ALLES WAT RUILWAARDE HEEFT. De fabrieken en openbare gebouwen permanent bezetten. De zelfverdediging van de veroverde gebieden organiseren. Vooruit!"

Op 20 maart 2007 verstoorden een groep individuen de werking van het Centrum voor Italiaanse Cultuur in Madrid. Ze ontrolden spandoeken met "1977 - 2007: de strijd gaat verder, gevangenen op straat" en "We willen nog altijd alles". Onderstaand pamflet en exemplaren van het boek "Wij willen alles" van Nanni Balestrini (die zelf aanwezig was) werden uitgedeeld.

(1)

- Bij de **MARINI-MONTAGE** werden 68 individuen betrokken, 51 werden aangeklaagd en 11 opgesloten. Onder hen Weir, Pontolillo, Bonanno, Tesseri, Portu, Garagin, Lo Vecchio, Campo...

- Bij de **MOORD OP SOLE EN BALENO**: deze kameraden werden beschuldigd van acties tegen de TAV hogesnelheidstrein. Ze werden gezelfmoord in hun cel.

- Bij de zaak **'IL SILVESTRE-COR'**: 11 individuen van het eco-anarchistische Il Silvestre werden beschuldigd deel uit te maken van de Cellen van het Revolutionair Offensief omdat ze een opeising van de groep hadden gepubliceerd.

- Bij de **'OPERATIE CERVANTES'** werden 4 individuen gearresteerd en beschuldigd van een explosieve aanval op het Cervantes Instituut in solidariteit met de FIES-gevangenen. De actie werd toen opgeëist door de "Cellen tegen het Kapitaal, de Gevangenis, de Cipers en hun Cellen."

- **JUAN SORROCHE** werd in Italië aangehouden op beschuldiging van subversieve vereniging met terroristische doeleinden met specifieke beschuldiging van twee vrachtwagens van Trenitalia. Dit bedrijf is medeplichtig aan deportaties van immigranten. Na vier maanden opsluiting werd hij onder huisarrest geplaatst. Hij vluchtte, maar werd in Girona (Spanje) aangehouden en een maand later uitgeleverd aan Italië waar hij momenteel in de gevangenis zit.

IN OPEN LUCHT

Aantekeningen over repressie en haar vormen

"We moeten alle modellen achterlaten en onze mogelijkheden bestuderen."

E.A. Poe

ONDERSTAANDE AANTEKENINGEN zijn geboren uit de noodzaak om samen na te denken over de huidige situatie en zo de draad van een mogelijk perspectief op te pikken. Ze zijn de vrucht van vele discussies waarin het kritische bilan van voorbije ervaringen, de ontevredenheid over de huidige strijdinitiatieven en de hoop in de bestaande mogelijkheden zich vermengd hebben. Ze zijn geen lijn van een groep in competitie met andere groepen; noch hebben ze de pretentie en de illusie om leemtes op te vullen – van het leven en van projectmatige verlangens – op basis van een min of meer formele instemming met bepaalde stellingen. Als ze wat onaangename kritieken bevatten, dan is dan niet omwille van het plezier op zich om de dingen door elkaar te gooien, maar eerder omdat ik denk dat het ook nodig is om ons over onaangename dingen te buigen. Zoals alle woorden van deze wereld zullen deze aantekeningen alleen maar een echo vinden bij diegenen die dezelfde nood voelen. Samengevat, een basis voor discussie om te begrijpen wat we kunnen doen, en met wie.

We weten uit ervaring dat één van de grootste krachten van de repressie het zaaien van verwarring is en het wantrouwen opstoken tegenover zowel de anderen als tegenover jezelf. De repressie schept identitaire geslotenheid en enigszins verlammeende verdenkingen. In die zin: hoe sneller bepaalde problemen uitgediept worden, hoe beter. Er wachten ons moeilijke tijden die onze praktische en mentale gewoontes niet weinig zullen dooreen rammelen. Als het waar is dat het meest gevaarlijke vooroordeel het geloof is er geen te hebben, dan zou het me plezier doen, mochten deze aantekeningen bekritiseerd worden op wat ze beweren, zonder een vooringenomen lezing. Een dergelijk verlangen verklaart zowel de toon als de stijl.

Een onbewoonbaar huis

Het barricaderen binnen vier muren om ruimtes te verdedigen waarin we niet willen wonen, dat lijkt me onze huidige situatie te zijn. Daarom verhullen discussies over opening, verbreding en bondgenootschap het feit dat we een huis in puin middenin een onbewoonbare wijk aan het verdedigen zijn. Mij lijkt de enige uitweg die plekken in brand steken, naar open lucht gaan en de schimmelgeur verjagen. Maar wat wil dat zeggen, de metafoor daargelaten?

Het tijdperk waarin we leven is zo kwistig met omwentelingen dat ons eigen vermogen om de gebeurtenissen te interpreteren en zeker om ze te zien aankomen, in puin ligt (of ineens stort). Voor zover dat alle revolutionairen aangaat, komen de visies op de wereld en het leven die gebaseerd zijn op autoritaire en kwantitatieve modellen er bijzonder erbarmelijk uit. De managers van de strijden van anderen beheren niets meer dan nuttelose politieke vertegenwoordigingen van conflicten die al gepacificeerd zijn; en de strijden die de pacificatie doorbreken, laten zich alsmaar minder beheren. De illusie van de partij – in al haar vormen – is voortaan het kadaver van een illusie.

Zowel in kleine als in grote sociale conflicten worden de ingesteldheid, de samenstelling en ontbinding van de aanwezige krachten alsmaar mysterieuzer. Wat altijd één van onze onderscheidingstekenen geweest is – een niet-homogene en niet-cumulatieve visie op kracht, een afkeer voor de dictatuur van het Aantal – beantwoordt deels aan de huidige sociale omstandig-

heden en aan de onvoorzienbare mogelijkheden tot breuken die ze bevatten. We kunnen enkele lessen trekken uit de transformaties zelf van de overheersing – doorheen haar netwerk van structuren, technologieën en kennis – en uit meer specifieke gebeurtenissen zoals de guerilla in Irak. Het lijkt duidelijk dat conflicten zich alsmaar minder afspelen als een botsing tussen twee legers of fronten en alsmaar meer als een myriade van verspreide en oncontroleerbare praktijken. Een overheersing die bestaat uit duizend klissen spoort haar vijanden aan om meer onvoorspelbaar te worden. Een niet-gecentraliseerde manier om acties en verhoudingen te begrijpen, is dus niet alleen meer libertair, maar ook efficiënter tegen het net van de controle. Voor

zover er al zo'n bewustzijn leeft op theoretisch vlak slagen we er toch niet altijd in om dat in onze praktische voorstellen toe te passen. Langs de ene kant affirmeren we dat de macht geen algemeen hoofdkwartier kent (maar eerder een sociale verhouding is) en langs de andere kant blijven we toch bij initiatieven die het zo voorstellen. Ik denk dat we activvormen zouden moeten zoeken die meer in overeenstemming zijn met onze karakteristieken en onze krachten (kwantitatieve en kwalitatieve). Jammer genoeg blijven we geloven dat met enkelen ageren noodzakerlijkerwijze geïsoleerd ageren betekent. En zo komen tegenover de gevangenzetting van kameraden en

meer algemeen tegenover een opblaziende repressie altijd dezelfde voorstellen naar buiten: de samenkomst, de betoging, etc. Het gaat er niet om, moge dat duidelijk zijn, deze protestvormen op zich te bekritisseren, maar wel de mentaliteit die er meestal mee gepaard gaat. In bepaalde contexten – momenteel vooral lokaal –, als deel van een reeks initiatieven, kunnen zelfs betogingen of samenkomsten hun zin hebben. Maar wanneer de verstrengeling van actie-vormen ontbreekt, en dan vooral wanneer we strikt onder kameraden redeneren, dan denk ik dat het herhalen van bepaalde modellen uiteindelijk een gevoel van onmacht creëert en het gekende mechanisme van militante doodlopende straatjes reproduceert. Ook hier is nood aan frisse lucht. We kunnen ons (zelfs met honderd) organiseren om op een interessante manier te interveniëren tijdens grote betogingen. Maar als we met honderd zijn en met niet één meer, kom dan, waarom dan een betoging organiseren? Wat kunnen honderd kameraden doen in een stad waarvan ze de pijnpunten kennen? Wat leren al die strijden ons die over de hele wereld het aanstekelijke en potentieel subversieve gebruik van de blokkade herontdekken?

Velen zijn tot het besef gekomen dat het probleem van de repressie niet herleid kan worden tot het kringetje revolutionairen. De repressie – zowel direct als indirect – betreft alsmaar bredere lagen van de bevolking. Dat is het antwoord van een overheersing die de aarde voelt wegzakken onder haar voeten en die zich bewust is van de kloof die gaapt tussen de algemene ontevredenheid en het recuperatievermogen van haar historische dienaars: de partijen en de vakbonden. Zonder de redenen daarvoor hier uit te diepen volstaat het te zeggen dat subversievelingen zo veel over de gevangenis praten omdat het alsmaar eenvoudiger is om erin te belanden en omdat ze tegelijkertijd de noodzaak voelen om zich tegenover een ingewikkelde, toenemende repressie niet te beperken tot de verdediging van de eigen opgesloten kameraden. Daar beginnen de problemen. Als we er niet in slagen ons tegen de repressie te verzetten, onafhankelijk van de individuen waarop ze neerkomt, zal ieder zijn eigen vrienden en kameraden verdedigen met wie je ideeën, passies en projecten deelt – en het is onvermijdelijk dat het zo geschiedt. De solidariteit tegen de repressie wanneer die revolutionairen raakt met wie we geen enkele affiniteit hebben, moet

goed onderscheiden worden van de steun aan politieke projecten die we niet delen of die pal tegenover de eigen antipolitieke verlangens staan. Hoe meer de kring van initiatieven zich beperkt tot revolutionairen, hoe meer we juist riskeren om autoritaire hypothesen die gelukkig in puin liggen te helpen herrijzen. Vice versa, hoe ruimer de kring, hoe beter de twee niveaus (solidariteit *tegen* en solidariteit *met*, maw. de medeplichtigheid) gescheiden kunnen worden. Zo wekt het eerder verbazing dat, gezien de sociale en universele draagwijdte van de repressieve manie, als 'oplossing' de eenheid in de actie wordt voorgesteld tussen... de revolutionaire componenten. Op die manier isoleren we ons niet alleen van de rest van de uitgebuitenen, die net zoals ons het gewicht van de sociale en politieke controle ondergaan, maar maken we ons ook illusies over één van haar onverwaarloosbare aspecten: zo'n 'eenheid in de actie' heeft z'n prijs (misschien niet onmiddellijk, als de krachtsverhoudingen gunstig zijn, maar alleszins op lange termijn). En als we eerder dan met honderd anarchisten met honderdvijftig zijn omdat er vijftig marxisten-leninisten ons vervoegen; en dat we daarvoor affiches en pamfletten moeten ondertekenen die in een quasi ondoordringbaar jargon geschreven zijn, schuilt daar dan soms 'verbreding' in? Zou het niet meer betekenisvol zijn om, zelfs al zijn we maar met z'n tienden, een initiatief te organiseren dat de problemen aanpakt die door velen ervaren worden en een inhoud uitdrukt die veel nauwer aansluit bij onze manier van denken en voelen? En wat de specifieke solidariteit met onze kameraden binnen betreft, daar bestaan heel wat andere vormen voor...

Ik zou niet willen dat deze houding gelezen wordt als een 'ideologische geslotenheid' of als een zoektocht naar hegemonie over andere groepen. Het is net om letterwoorden, kapelletjes en formalismen te vermijden dat brede en duidelijke voorstellen beter zijn, zonder precieze politieke groepen als aangesprokenen te nemen maar integendeel dat ieder-één zich betrokken voelt. En daarna, wel, diegenen die als gelijken willen deelnemen, zijn welkom. Mochten andere revolutionairen dezelfde methode toepassen zou dat voor iedereen goed uitkomen. Er hangt een walm van bondgenootschappen die ik onverteerbaar vind. De eenheidsfronten, de eenheid in de actie van revolutionaire krachten – ver voorbij een specifiek strijdobjectief, waarvoor we

vechten met iedereen die het interesseert, of het nu een kameraad is of niet – zijn voor mij deel van de verdediging van een onbewoonbaar huis. En dat los van hoe vriendelijk, correct of sympathiek Jan of Pieter ook mogen zijn; het is een kwestie van perspectieven. Malatesta antwoordde een keer aan Bordiga: *"Maar als, zoals die marxisten beweren, de verschillen tussen zij en wij zo subtiel zijn, waarom sluiten ze zich dan niet aan bij onze comités in plaats van ons te willen doen aansluiten bij die van hen?"* Alleen maar dingen onder anarchisten doen dan? Helemaal niet. Ageren op een duidelijke basis, zelfs met enkelen, maar zich richten tot alle uitgebuitenen, tot alle ontevreden van dit sociale levenslang. En in wat we zeggen en doen – of het nu gaat over de strijd tegen verbrandingsovens, tegen uitwijzingen of voor een dak – het probleem van de gevangenis (en dus van onze kameraden binnen) betrekken. Niet door de 'gevangenskwestie' naast de rest te zetten of erbij te plakken, maar integendeel door de reële banden op basis van gemeenschappelijke ervaring te onthullen. Eender welke autonome strijd botst vroeg of laat op de repressie (of de strijd pakt de repressie openlijk aan, of trekt zich terug om de repressie te ontwijken). Zelfs huisbezettingen raken het probleem van de politie aan en de belangen die ze verdedigt, de controle in de wijken, getto's en gevangenissen. Sociale zelforganisatie is evenzeer zelfverdediging tegen de repressie.

De gelegenheid te baat nemen

In bepaalde opzichten hebben wij een historische gelegenheid: interveniëren in sociale – huidige en toekomstige – conflicten zonder bemiddeling. Als de epigonen van de autoritaire krachten die zoveel subversief elan verstikt hebben er momenteel zowel qua aantal als qua projecten slecht voorstaan, waarom zouden we hen dan helpen om uit hun miserie te geraken? Waarom blijven aanmodderen tussen de mummies terwijl de wind hard waait? Zij maken politieke berekeningen, wij niet. Het is in de ervaring van de praktijk dat we zullen zien wie er echt voor zelforganisatie is. Laten we ons daarop baseren.

Met de algemene, hernieuwde reformistische ontplooiing flakkeren de enkele anti-kapitalistische en anti-institutionele componenten op als vuurhaarden in de nacht. De verleiding is dus groot om zich strikt

te beperken tot wat vertrouwde barricades. Maar het is niet daar dat onze kracht schuilgaat. Fourier zei dat een passie revolutionair is als ze een onmiddellijke verheffing van levensgenot toelaat. Dat lijkt me het meest betrouwbare criterium. Ik weet dat vele jongeren bepaalde anarchistische milieus benaderen omdat ze ontdekt hebben dat het beter leven is met solidariteit en de moed van eigen ideeën. Waarom? Omdat het gewicht van de koopwaar en het werk minder zwaar is wanneer we het samen aanpakken, omdat buitenwettelijke gedragingen besmettelijk zijn voor diegenen die de vrijheid beminnen, omdat amoureuze betrekkingen oprechter en bevredigender kunnen zijn zonder teugels, omdat de eenheid van gedachten en actie, zoals Simone Weil zei, het pact van de geest met het universum hernieuwt. Da's wat het enthousiasme – de bezorgde lichtheid en niet de ontmoedigende frivoliteit – aan onze praktijken zou moeten bijdragen. Omdat 'de paniek naar de oppervlakte van de dingen brengen' aanstekelijk is; omdat er geen feest is zonder breuk met de normaliteit. Laten we de taal van trieste militanten aan anderen overlaten en de modellen die de macht kent en verwacht ontvluchten.

Zelfs met wat succesvolle initiatieven, zullen we niet van de zandbank geraken waarop we terechtgekomen zijn. En ja, we moeten toegeven dat het eerder lang zal duren. Werkelijke affiniteiten ontdekken, met gearticuleerde en vindingrijke collectieve actieformen experimenteren, de politiecontrole omzeilen... zijn mogelijkheden die zelfs omringd door duizend obstakels opnieuw uitgevonden kunnen worden. "Allemaal goed en wel, maar ondertussen zitten de kameraden wel binnen, ondertussen laait de repressie wel op," zou iemand ons kunnen antwoorden. Maar is het beste wat we voor onze gevangen kameraden zouden kunnen ondernemen niet juist de noodzaak tot leven waarvoor ze opgesloten zijn sociaal gevaarlijk maken? In zekere zin is het nutteloos onszelf te bekijken in de politieke spiegels die vertellen dat we naakt zijn. Een bewuste naaktheid is beter dan eender welk gewaad dat geweven is met illusies. Het is beter van nul af aan te beginnen, ver weg van de stank van kadavers en van de ideologische rommelhoop die onbegrijpelijk is voor de ongewensten van deze wereld.

Voilà. Om zoveel redenen is er nood aan

een sterke opschudding die ongehoorde gedragingen binnenbrengt in de individuele verhoudingen, net zoals in het openbaar. Niet in de zin van goesting om komediant te spelen of om onszelf te promoten met een soort artistieke adrelering – een berucht kadaver –, maar juist als een nieuwe nood tot leven die zichzelf schaamteloos affirmeert. Als een ethische spanning die nooit onderdrukkers en onderdrukten door elkaar haspelt en die niet buiten adem raakt door het gevecht tegen de dienaars van de macht – in de poging er zich van te bevrijden, ook met geweld – maar hen juist voorbijsteekt. Er is nood aan een nieuwe welwillendheid, een gewapende en vastberaden welwillendheid. Een welwillendheid die in staat is de boekhoudersberekeningen van onze tijdsgenoten door elkaar te schudden, die in staat is van het misprijzen voor geld een individueel en sociaal gedrag te maken. Samengevat, het is nodig dat de onverdraaglijkheid van deze wereld – zowel van haar werk als van haar huizen, zowel van haar consumptiegoederen als van haar moraal – haar eigen onweerstaanbare, constante en dagelijkse uitdrukking vindt. Het is in óns leven dat de sociale oorlog zich afspeelt, want het is in het leven van alledag dat het kapitaal haar web van vervreemding, afhankelijkheid, van kleine en grote capitulaties weeft. Daar leeft het alpha en het omega van alle sociale subversie.

Zeg niet dat we met weinig zijn...

Zeg alleen dat we zijn. Zo begon een antimilitaristische sticker van vele jaren geleden. De tekst vertelde verder dat enkele donkere wolken volstaan om de hemel te verduisteren. Da's niet alleen wat optimistische argeloosheid, maar ook de vrucht van werkelijke ervaring.

Jarenlang – op z'n minst een vijftiental – was er in het algemeen weinig aandacht binnen de anarchistische beweging van directe actie (voor alle duidelijkheid; de beweging die los staat van de Anarchistische Federatie en van het syndicalisme) voor de

sociale conflicten en voor de vrij betekenisvolle vormen van zelforganisatie van uitgebuitenen. Naast de historische redenen (de grote pacificatie van de jaren 80) was het ook te wijten aan een mentaliteitsprobleem. Vele kameraden die over opstand praatten – onbetwistbaar een *sociale* gebeurtenis – zagen de maatschappij als een ruimte die bijna uitsluitend bevolkt werd door slaven en onderworpenen. Met zo'n blik bleven ze steken tussen principesverklaringen en effectieve ervaringen: onbeslist over het feit om een openlijk solitaire revolte te ondernemen, traag om hun deur te openen voor collectieve mogelijkheden (het is misschien daar, wie weet, dat een zekere wrok ontstond die daarna in de polemieken tussen kameraden binnengeslingerd werd). Naast deze zwakke gevoeligheid voor strijden die breken met massificatie – maar die toch voortkomen uit deze massificatie – heeft zich daarentegen een zeker vermogen tot autonome interventie ontwikkeld die verbonden is met een betekenisvolle verspreiding van aanvalspraktijken tegen structuren van de overheersing (van het nucleaire tot het militaire, via de banken, de technologische controle-apparaten of de vivisectielaboratoria). Er is iets aan het veranderen, alsof een warrige individuele nood nieuwe sociale omstandigheden ontmoet – en hop,

daar beginnen kameraden plots te praten over klassenstrijd en ontlenen ze soms lezingen en jargon aan het marxisme. Maar vaak is de visie op de maatschappij, voorbij de retoriek van de pamfletten, dezelfde gebleven: rondom ons zijn er uiteindelijk alleen maar medeplichtigen van de macht. Ik denk dat in dat alles vooral een gebrek aan ervaring in sociale strijden speelt die direct geleefd werden en stimulerend waren. Enkele lokale pogingen hebben bestaan en bestaan nog, zonder evenwel de leerrijke moeilijkheid van bredere conflicten te bereiken. Opnieuw staan we op een zandbank. Bepaalde praktische bedenkingen werden geboren op basis van verschillende blokkades door werkers of anderen (1). Wij hebben er ons met velen op gestort en hebben veel meer van deze strijden gevraagd dan ze konden uitdrukken – alleen maar om terug naar huis te keren en ons te beklagen over de gediensigheid van de uitgebuitenen. Andere gelegenheden zullen niet ontbreken, evenmin als een grotere aandacht van onze kant. Maar dat volstaat niet.

Ik denk dat het minder dan ooit het moment is om af te zien van de smaak voor directe actie, zelfs met weinigen. Maar die moet hoofdzakelijk verbonden worden met sociale contexten, met waarneembare ontevredenheden. Hoeveel gelegenheden hebben we laten liggen (na Genua, tijdens de blokkades tegen de treinen van de dood [die wapens en Italiaanse troepen naar Irak vervoerden], na Nassiriya [waar 19 carabinieri in één klap explodeerden in november 2003], tijdens de tragedie van Cap Anamur [vluchtelingenboot die de Italiaanse marine heeft laten zinken voor de kust], etc.)? De tijd is een element waarbinnen mensen leven, en de revolutie is opgebouwd uit gelegenheden. Wij zou-

den onze mogelijkheden beter moeten bestuderen in plaats van onszelf zo vaak in cirkelredeneringen op te sluiten. Er zijn verschillende waardevolle uitzonderingen geweest, da's zeker (verscheidene acties na Genua, acties tegen de biotechnologieën en tegen de deportatiemachine, bepaalde sabotages tegen de oorlog, etc.). Maar ze waren sporadisch en omgeven door het gedreun van nutteloze retoriek, van verklaringen in de wind en van een allesbehalve duidelijk, praktisch (en ethisch) onderscheid tussen wie de vijanden zijn. En dat net in een periode waarin, tegenover het geweld zonder onderscheid van alsmaar meer haarden van verzet en bevrijding van de verworpenen der aarde, deze duidelijkheid juist noodzakelijk is. Vooral van de kant van diegenen die zonder ophouden herhalen dat de beste theorie de praktijk is maar vervolgens veel van wat ze doen aan het toeval overlaten (2). We zijn de eersten – misschien verblind door de speciale effecten van het spektakel – om weinig geloof te hechten aan de consequenties van onze acties (en ons laten gaan in het *ongeveer*) of om de draagwijdte ervan te overdrijven (en ons laten inpakken door de mediatieke illusie). Er zijn consequenties die oorzaken blijven voortbrengen.

Het grote spel

Het grote spel schuilt in het vermogen om een zekere dosis dagelijks non-conformisme (overal waar mogelijk de sociale normaliteit verstoren, van burgerdebatten tot consumptiemarkten en culturele afstomping, van werk tot controleparanoïa) te verenigen met de gezwindheid van actie op het opportune moment. Door dragers van levensvreugde te zijn en geen Cassandra's van de toekomstige ineenstorting van

het kapitalisme. Omdat de anonieme en destructieve actie de opbouw van een leven uitdrukt dat niet anoniem is. Te vaag? Zeker, en het zou niet anders kunnen. Het is aan ieder om z'n beurt te spelen in het meest serieuze van alle spelen. De moeilijkheden bestaan en zijn enorm gezien het stelselmatige verlies van ruimtes van autonomie die tragischerwijze geërodeerd worden door het huidige sociale systeem en haar duizendvoudige technologische narcotica. En toch schuilen de beperkingen vooral in onze vastberadenheid en onze fantasie, beladen als we zijn met de ballast van de gewoontes van daden, woorden en verhoudingen. Een bredere ontmoeting tussen verschillende milieus zal geboren worden uit de parcours van autonomie in denken en strijd, niet als een optelsom van krachten die gedicteerd wordt door de hoogdringendheid. Dan zullen de discussies geen star ballet zijn van afgeborstelde zinnen, maar integendeel een gelegenheid om van elkaar te leren, om eindelijk de manieren van leven – met andere woorden, de wederkerigheid van de werelden – te laten spreken. Dan zullen we het vertrouwen en het enthousiasme terugvinden en kan er iets dat lijkt op een gemeenschappelijke ervaring geboren worden.

De revolutie is ook de ontmoeting tussen lichtheid en onbuigzaamheid.

Een vriend van Ludd

[Vertaald uit Cette Semaine, n°91, winter 2006. Deze tekst circuleerde in Italië in september 2004]

Noten van de vertaler

(1) Italië kent maar weinig 'grote sociale bewegingen' op z'n Frans. De wilde staking van de trambestuurders en buschauffeurs in december 2003 heeft de kameraden bij verrassing genomen. Na een tijd van afwachten hebben ze in verschillende steden enthousiast solidariteitspraktijken ontwikkeld. De heropname van de strijd in het Val di Susa tegen de TAV hogesnelheidstrein vanaf september 2005 was voor vele kameraden de eerste ervaring van brede sociale strijd.

(2) Hier zien we een duidelijke kritische verwijzing naar de methodes van de toen prille Informele Anarchistische Federatie. Verschillende acties die werden opgeëist door de informele FAI waren verzendingen van bompakketten. De effectieve bestelling van de pakketten werd 'aan het toeval' overgelaten. Ook de risico's voor diegenen die de post van de groten der aarde moeten openmaken werden 'aan het toeval' overgelaten of compleet genegeerd.

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Nordin Benallal
Prison de Ittre
Rue de Clabecq 100
1460 Ittre

Farid Bamouhammad
Prison de Lantin
Rue des Aubépines 2
4450 Lantin

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

Roberto Catrino Lopez
P.I. Midden Holland
Afdeling G Cel 022
Maatschaplaan 1
2404 CA Alphen a/d Rijn

H.J. Hijnen
nr:1606654/kamer8 afd 5
P.I. Amsterdam
H.J.E. Wenckebachweg 48
1096 AN
Amsterdam

FRANKRIJK

Jean Marc Rouillan
1829
MC Lannemezan
204 rue des Saligues,
BP 166, 65300 Lannemezan

Nathalie Ménigon
2173 J
CD Bapaume
Chemin des Anzacs,
62451 Bapaume cedex

Régis Schleicher
9897
CP Clairvaux
10310 Ville-sous-la-Ferté

Georges Cipriani
4364/1239
MC Ensisheim
49, rue de la 1ère armée,
68190 Ensisheim

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstr. 32
76646 Bruchsal

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

ITALIE

Gregorian Garagin
Casa Circondariale
Fossombrone
via G. Leopardi, 2
61034 Fossombrone

Francesco Porcu
Casa Circondariale
Badù e' Carros
08100 Nuoro

Francesco Gioia
Carcere di Lucca
Via San Giorgio 108
55100 Lucca

Daniele Casalini
Carcere di Lucca
Via San Giorgio 108
55100 Lucca

William Frediani
Casa Circondariale
Via Maiano, 10
06049 Spoleto

Giuseppe Bonamici
c.c. San Michele
Strada Casale 50/A
15040 Alessandria

Juan Sorroche
Casa Circondariale
Ctr. Castrogno 64100
Teramo

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Teixeira – Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Villadolid (Villanubla)
Ctra. Adanero-Xixon km 94
47071 Villanubla - Valladolid

Giovanni Barcia
C.P. El Acebuche
Ctra. Cueva de los Ubeda, km 2,5
04071 El Albuche - Almería

Amadeu Casella Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Gilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Carlos Gomez Garcia
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Ibai Ederra
C.P. de Zuera
Ctra. Nac. 330, km 539
50298, Zuera
Zaragoza

Javier Calvo Morán
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014
Donostia
Guipúzcoa

Giorgio Rodríguez
C.P. de Topas
Ctra. Nac 630, km 314
37799 Topas
Salamanca

Francisco Javier Caramel Guillen
C.P. Albolote
(Mod. Enfermería)
Crta. De Colomera km 6,5
C.P. 18220 Albolote
Granada

Alberto Jiménez Alba
C.P. Madrid 6
Apdo. 2000
C.P. 28300 Aranjuez - Madrid

Carolina Forné Roig

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

